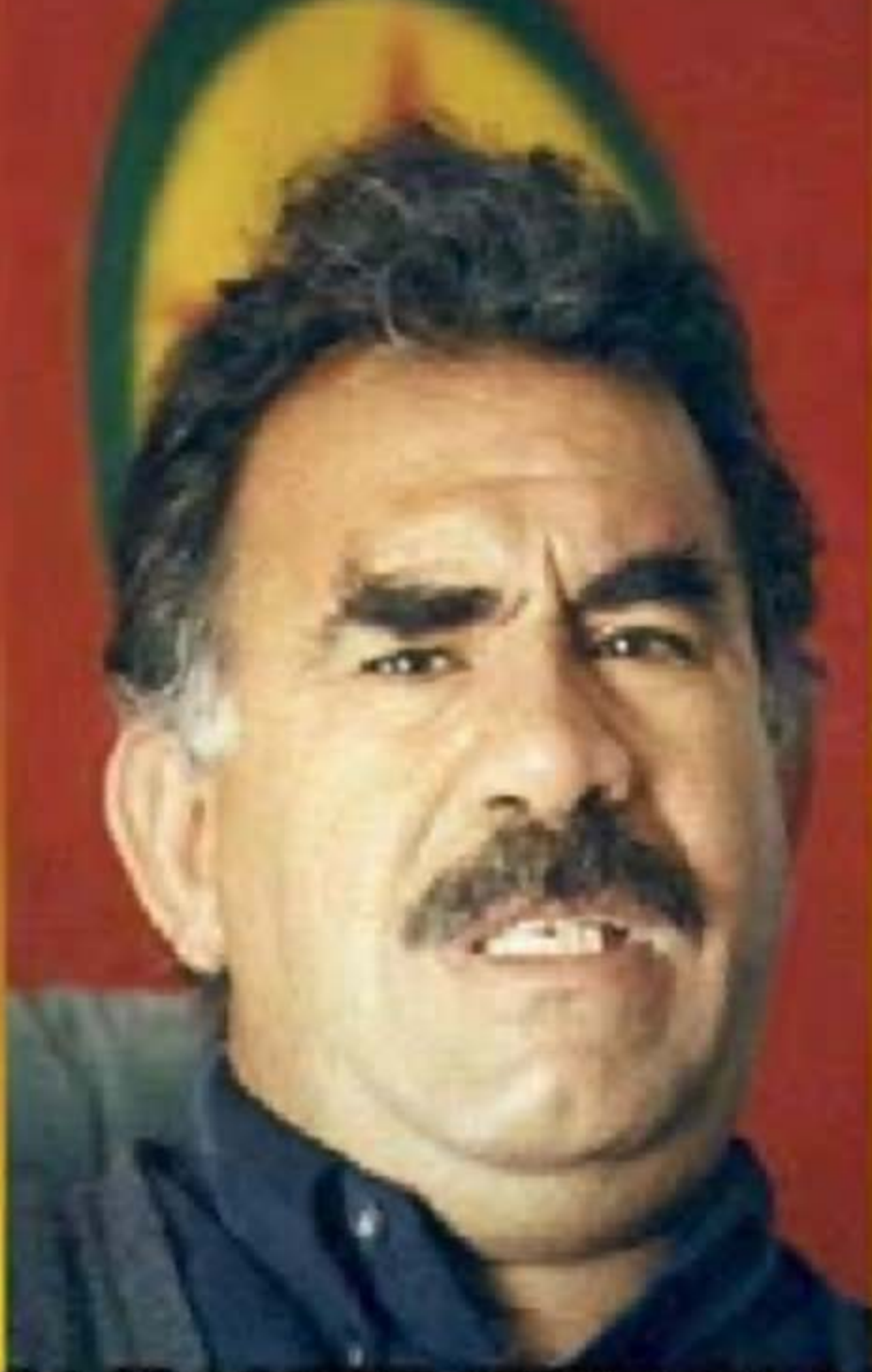

KOMÜNAR

SOSYALİZMDEN KUŞKU DUYMAK İNSANDAN VE ONUN GELECEĞİNDEN KUŞKU DUYMAKTIR

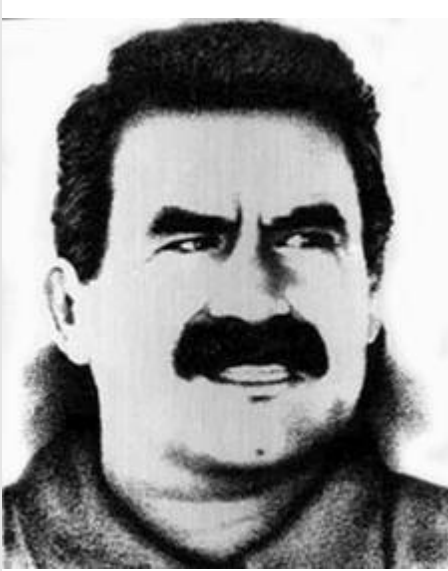
Şubat 2007 Yıl 2 Sayı: 15

Abdullah Öcalan Sosyal Bilimler Akademisi

**YAŞAMA HAKKIMIZIN OLMADIĞI
BİR DÜNYAYI BAŞINIZA YIKARIZ!**

İÇİNDEKİLER...

**Anlam Verdikçe
Komployu Hazırlayan
20. Yy'ın
Son Yılı'nın
Kahrından
Biraz
Kurtuluyordum!**

Komünardan.....	2
Sistem Hem Kurbanın Katili, Hem de Muştuylayıcısı, Yücelticişidir.....	3
Yeterli Yoldaşlık Her Türli Komplo Ve Tasfiyeciliğın Panzehiridir!.....	11
Güneş'e yüzümüzü dönerek Aydınlatıcı Güç Olmayı Bilelim	21
15 Şubat Komplosu Kürdistan Üzerindeki İmha Ve İnkârın Kendisidir.....	26
Dokuzuncu Yılında Uluslararası Komplo'ya Karşı Mücadele Viyan'ca Olmalıdır.....	29
Röportaj.....	37
Demokrasi Nedir? Ne Değildir? (2) Önderlik Ve Demokrasi.....	40
Kadın Mücadelesi Ve Feminizme İlişkin..	48
Demokratik Ulus Üzerine.....	53
Newroz Gelsin.....	58
Sevdiğim.....	62

KOMÜNARDAN

"Zagrosların zirvelerinde Şubat bütün beyazlığıyla kör bir karanlığa gömülmüş gibi.

Bütün zamanlar gelip bir güne, bir an'a hapsolmuş gibi.

Herkes dönüp bir daha geçmişi düşünüyor.

Geçmişin geçmişte kalması mümkün olabilirse, gelecek belki daha güzel olabilir.

Geçmişin geleceğe taşmaması bir umut.

Şubat'ın karanlığı Zagroslarda karın beyazlığına gömülsün isteniyor.

Şubat'ın ardından Mart gelecek.

Beyaz, yavaş yavaş eriyip kendinde gizlediği bütün renkleri yaşam diye fıskırarak.

Newroz gelecek bin bir renğiyle.

Gerilla en çok da Newroz'dur.

Şu anda kar altında.

Şubat donmasın.

Zaman aksın Newroz'a doğru.

Zaman Şubat'ta, Şubat'ın 15'inde donarsa Newroz gelmez.

Beyaz Şubat bir gelin de olabilir, olanca doğurganlığıyla bembeyaz gelinliği içinde.

Ve Şubat beyazı bir kefen de olabilir, içinde zamanın ve yaşamın gömülü olduğu.

Gerilla, Şubat'ın hüznü, öfkesi ve acısı, Newroz'un coşkusu, kardeşliği ve sevincine dönüşsün istiyor.

Şubat'ı en iyi tanıyan Newroz'dur.

Newroz, Şubat'ın bittiği yerde başlıyor.

Ya da Newroz başlarsa Şubat biter."

Jihat arkadaşın, dergimizin bu sayısına aldığımız "Newroz gelsin" adlı yazısından alınıldığımız bu bölüm, dergimizin ana gündemini oluşturan "Komplo"yu, Komplo karşısında ki duruşumuzun dile gelişi. Geçmişten geleceğe komplo diyalektiğinin doğanın diliyle çarpıcı bir anlatımı.

8. yılını geride bıraktığımız komployu bir çok yönüyle tartıştık- tartışıyoruz. Tartışmanın da ötesinde bu 8 yıl, her yönüyle iliklerimize kadar yaşadığımız yıllar oldu. Kaos teorisinin içimizde de yansımaları bulan belirsizliğe sığınan yorumlarına inat belirsizliğe meydan okuyup belirlediğimiz geleceğe kulaç attık. Attığımız her kulaçla zamansızlaştırılarak bizden çalınan, çalınmaya çalışılan mekanların zamanlarıyla bizim olduğunu gördük. Buluşmuş diyalektiği ile sahibi olduğumuz zaman ve mekan içinde devrimciliğin tadına, devrimin daha bir berraklaşan komünal bilincine, değerlerine kilitlendik. Ertelenmiş gelecek idealleri içinde birbirinden kopartılan devrim ve devrimciliği, bugüne taşıdığımız bir yarın içinde yeniden buluşturuyor ve tanrının yaratımı olan insandan, insani yaratımın tanrısalığına ulaşıyorduk. Devrimin bilinci ve devrimciliğin duygularıyla insanlığımız şimdilerde daha bir anlamlı ve daha bir güzel. Tüm bunların içinde 'KOMPLO', tüm bu anlam derinliğini ve güzelliğini bir onur savaşına dönüştürmemizin de sebebi. Bir onur savaşı olarak 'KOMPLO', özgürlük yasasına göre işleyen yaşamdan başka ne olabilirdi ki?

Anlaşılabacağı üzere bu sayımızda yazılarımızın çoğunu komploya ayırdık. Ayrıca geçen sayıdan devam eden Atakan Mahir arkadaşın "Demokrasi Nedir? Ne Değildir" başlıklı yazısının "Önderlik ve Demokrasi" adlı ikinci ve son bölümünü yayınlıyoruz. Yine Cemal Şerik arkadaşın devam edecek olan "Ulus ve Demokratik Ulus" yazılarının ilkinin bulacaksınız. Yine Ruşen Bézar arkadaşın "Kadın mücadelesi ve feminizme ilişkin" yazısının da ilkinin yayınlıyoruz.

Ihanete karşı savaşını "onur ve zafer" barikatlarında kuran "En Güzel Komünarımız Viyan"ı Komünar kalesi olarak toplumsal hafızamızın temel kodu yapmaya and içtik. Viyan arkadaşına ilişkin özel çalışmamızı, PKK okul gazetesi ARGEH ve YAJK'la ortak olarak yürüttüğümüz "En Güzel Komünarımız Viyan" olarak ek Komünar dergisi biçiminde hazırladık.

Sistem Hem Kurbanın Katili Hem De Muştulayıcısı, Yücelticisidir

Reber APO

Davamın aydınlatılmasında Avrupa uygarlığının temel etkenlerinden biri olan Hz. İsa'nın çarmıha gerilme öyküsünün doğru çözümlenmesi önemli rol oynayacaktır. Burada öykünün biçimsel gelişiminden çok özü bizi ilgilendirir. Başta İncil olmak üzere konuyla ilgili metinler derinliğine sosyolojik olarak incelendiğinde, Hz. İsa'da simgeleştirilen kült ve kültürün dönemin hızla gelişen sosyal ayrışmasına dayandığı genel kabul gören bir görüştür. Bir yanda bölgede hızla gelişen Roma İmparatorluğu etrafında birleşen geleneksel aristokratik ve bürokratik güçler, diğer yanda tüm halklardan ve kültürlerden sayıları aynı hızla çoğalan yoksullar dünyası. Kudüs o dönemde Doğu Akdeniz'de en önemli merkezlerin başında gelmektedir. Uzun tarihi bir geçmişe dayanan İbrani kabileleri de sosyal ayrışmaya uğramıştır. Yahudiye küçük bir İbrani krallığıdır. Merkezi Kudüs olup, sosyal ayrışmanın bir parçası olarak din adamları da bölünmüştür. Krallık ve din adamlarının üst tabakası sıkı bir bütünlük içindedir. Uzun bir direniş öyküsünden sonra Roma İmparatorluğunun işbirliğini kabul etmişlerdir.

Bu durumda geniş bir isyan havası sıkça esmektedir. Birçok muhalif odak türemiştir. Bunlardan Esseniler en başta gelenidir. Hz. Yahya bu tarikatın başı sayılmaktadır. Yahudiye işbirlikçilerine şiddetle karşı çıkmaktadır. Yahudiye içinde Rebeca'lı entrikalar sonucunda başı kesilerek çıkarlarını bozduğu çevrelere kurban olarak sunulur. Öldürülmeden önce Hz. İsa bir nevi Hz. Yahya'nın halifesi olarak sivrilmiş durumdadır. Sosyal rahatsızlığın başını çekmek artık ona düşmüştür. Özünde bir sınıf savaşını yürütmektedir. Ama somutlaşması yoksulların bir dini tarikatı biçimindedir. Aslında o dönemde yaygın peygamberlik geleneğinin önemli bir halkası olarak da şekillenmektedir. Farkı ilk defa

Yahudi topluluğundan kopup, tüm halkların sözcüsü olarak ortaya çıkmasıdır. Bir nevi Yahudi milliyetçiliğine karşı enternasyonalizmi temsil etmektedir. Zaten Roma'nın kozmopolitliği gerekli objektif zemini yaratmıştır. Ortadoğu halkları Roma egemenliği altında yeniden harmanlanmaktadır. Zenginler ve yoksullar partisi olarak iki parti doğmaktadır. Helenizm döneminde de Yahudiye'de benzer bir bölünme yaşanmaktaydı: Sadukiler ve Ferisiler olarak. Bu gelenek ilk defa Hz. İsa ile Yahudi kavminin sınırlarını aşarak her kavmin yoksullarına seslenecektir. Bundan paniğe kapılan önde gelen Yahuda kâhinleri Roma Valisi Pilatus'tan Hz. İsa'nın cezalandırılmasını isterler. Pilatus kişi olarak önce kabul etmek istemesine rağmen, Yahudi işbirlikçilerin ağır baskısı, ortak çıkarları gereği çarmıha germeyi sonunda kabul eder.

Sonrası havarilerle aziz ve azizelerin öykülerinden ne tür bir din doğduğunu bilmektey-

iz. Roma'dan rahatsız olan Grekler yeni dine en yaygın giren kavim olurlar. Dini-kavmi bir direniş geliştirirler. Özellikle Anadolu ve Grek yarımadasında yeni din yoluyla imparatorluğun içine iyice yerleşirler. İmparator Konstantin ile devlete ortak olurlar ve Doğu Roma'ya Bizans adıyla damgasını vururlar. Yine dönemin güçlü ve kültürlü kavimlerinden Asuriler, Süryaniler adıyla özellikle imparatorluğun doğusunda yeni dinle birlikte büyük bir kültürel reform geliştirirler. Hem Bizans, hem Sasani İmparatorluğu içinde benzer güçlü konumlar edinirler. Hz. İsa'dan sonra geçen üç yüz yıl içinde yoksulların dini büyük piskoposların girişimleri sonucunda ilgili devletin resmi ideolojisi ve kitle tabanı haline getirilmiştir. Ortaçağ Avrupa feodalizminin temel ideolojik örgüsü olan Hıristiyanlık, reformasyonla birlikte yeniçağ kapitalizminin de doğuş ideolojilerinden başta geleni olacaktır.

Bu kısa anlatımla cevabını aradığım soru, Hz. İsa'nın kanını kim akıttı ve şarap gibi içerek dünyalık oldu sorusudur. Bu, Batı uygarlığının kendisidir. Roma İmparatorluğu Avrupa uygarlığının dünyevi krallığı olarak İsa'nın kanını akıttı.

Papalık ise o kanı şarap yapıp içerek manevi-uhrevi krallık oldu. Avrupa uygarlığının temel moral değerlerini oluşturdu.

Hz. İsa ve yoksul, çilekeş ardıllarına ise pay olarak en büyük azaplar, takipler, öldürülmeler düştü. Batı uygarlığının temelini oluşturan bu gelişmeleri çözümlediğimizde, sistemi hem kurbanın katili, hem de muştulayıcısı, yücelticisi olarak görüyoruz.

Batı uygarlığındaki en önemli çelişki bu gerçeklikte yatmaktadır. Nitekim ünlü Rus yazarı Dostoyevski Hz. İsa'nın özüne yabancılaşmış piskoposlarca nasıl yeniden çarمیha gerildiğini romanlarında derinlikli olarak anlatır. Bazı durumlarda maktuller katillerine tapınırken, Batı uygarlığında katil maktullerine tapınmaktadır. Aslında bu gerçeği yalnız Batı uygarlığına atfetmek doğru olmaz. Tüm tahakkümcü ve istismarcı sistemler, mağdurlarının kanı ve alın teri ile beslenirler.

Halkların tüm savaşı bu durumlardan kurtulmanın öyküsüdür. Fakat sonuçta bu öyküler de efendilerini soylulaştırmaktan kurtulamazlar.

Hz. İsa'nın öyküsünden tam iki bin yıl geçtikten sonra, onun mekânına ve kültürüne yakın bir yerden, benzer bir sürecin içine düşenlerden biri de benim. Bu sefer Roma yerine ABD, Batı uygarlığının imparatorluk gücüdür. Roma Batı uygarlığının doğurucu gücü iken, ABD bitirici gücü olmaya daha yakındır. Ortadoğu'da o da tıpkı Roma gibi hızla yayılmak durumundadır. İşbirlikçilere sıkı ihtiyacı vardır. Ortadoğu toplumu zenginler ve yoksullar olarak hızlı bir ayrışmayı daha yaşamaktadır. Zenginlerin işbirlikçi partileri yanında yoksulların da birçok partisi türemiştir. Bu sefer bölgenin en yoksul halkı

Kürtlerdir. Katmerli bir baskıya uğramaktadır. Öykünmeden hoşlandığım için belirtmiyorum. Ama doğuş, oluşum tarzım, sistemin içine giriş, muhaliflik ve yakalanış tarzım Hz. İsa öyküsüne öz ve biçim olarak yakındır. Ortadoğu'nun en yoksullarını taban olarak aldığım bilinmektedir.

***Tüm tahakkümcü
ve
istismarcı sistemler
mağdurlarının
kanı ve alın teri ile beslenirler
Halkların tüm savaşı
bu durumlardan kurtulmanın öyküsüdür
Fakat
sonuçta bu öyküler de
efendilerini soylulaştırmaktan
kurtulamazlar.***

Yeni ideolojik, zihniyet arayışı belirgindir. Çok bağlı topluluklar oluşmuştur. Yeni Roma İmparatorluğu ABD ve işbirlikçileri oldukça rahatsızdır. Yine Yahudiye devleti en sıkı işbirlikçi konumundadır. Grekler içinde de sıkı taraftarlar var. Öldürücü ihanetin Yahuda İskaryot'u Grekli Kalenderidis sıkı bir sempatizan geçinmektedir. Kürt Yahudiye'sinin kralcıkları Kürt yoksullarının yükselişinden büyük korku duymaktadır. Tüm işbirlikçilerin bölgede konumlarını pekiştirme ihtiyacı vardır. Benim ideolojik-politik konumum hepsini şiddetle rahatsız etmektedir. Komplo için çıkarlar son derece elverişli haldedir. Yeter ki despotlukları biraz daha beslensin.

Büyük havarilerden Saint Paul hiç olmazsa bir-iki sefer sonunda kurban edildi. Roma biraz müsamahalı davrandı. Benim ise ilk Avrupa seferinde kaçırılıp yakalanmam gerçekleştirildi. Öyküyü uzun uzadıya yazmanın gereği yok. Tüm

mezhep merkezlerini dolaştım. Başta Greklerin Atina merkezini, Rusların Moskova'sını, Latinlerin Roma'sını resmi düzeyde yokladığımda, buz gibi çıkar hesaplarında yerimin olmadığını anlamıştım. Devletlere dayanarak siyaset yapma hatasının (özde olmasa da biçimde) bedelini ağır ödemekten kurtulamayacaktım. İdeolojilerin, dostlukların çıkarlar karşısında pek değerli olmadığını açıkça gösteriyorlardı. Onların düşünce ve inançları çoktan para-pullaşmıştı. Para-pul çıkarları nasıl gerektiriyorsa, çok tecrübeli oldukları komplo yöntemleri ile öyle davranmayı büyük bir ustalıklarla becereceklerdi. Hz. İsa'da belirleyici otorite Roma'ydı. Roma'nın otoritesi

olmadan İsa ne yakalanır, ne de çarmıha gerilebilirdi. Benim yakalanmamda belirleyici otorite ABD idi. ABD olmadan benim yakalanmam düşünülemezdi. Türk yöneticilerine verilen rol cellat ve gardiyanlıktan öteye değildi. AB'ye biçilen rol ise, Batı uygarlığının hukuk gücü olarak yargıda son sözü söylemekti. Kabaca ortaya koyduğumuz bu ilişkilerdeki bağı daha da somutlaştırmak mümkündür.

Bizans İmparatorluğu Batıdan çok Doğu imparatorluk gücüne yakındır. Haçlı seferlerinin doğuda tutunması ise feodal uygarlık dönemindeki güç dengesi nedeniyle mümkün olamazdı. İskender sonrası Helen uygarlıkları gibi erimekten kurtulamazdı. Yükselen kapitalizm temelinde ilk derli toplu saldırıyı 1898'de Napoleon düzenledi.

Karşısına çıkan engel Osmanlı İmparatorluğu'du. Kapitalist sistem uygarlığın yeni hakim gücü olarak yerini sağlamlaştırdıkça, Avrupa uygarlığın merkezi olacaktı. Üstünlük kesin Avrupa'daydı. Doğu uygarlığı adına Arap sultanlar 15. yüzyılın sonlarında İspanya'dan nihai olarak kovulurken, Osmanlılar 1683 İkinci Viyana kuşatmasından büyük bir bozgunla çıkarak hızlı gerileme sürecine gireceklerdi. Yükselen Avrupa uygarlığı karşısında tutunmaları artık mümkün değildi. Zamanı çoktan geçmişti. Napoleon'un yenilgisi ile uygarlığın önder gücü İngiltere oldu. İngiliz İmparatorluğu da dünyadaki egemenliğin Ortadoğu'dan geçtiğinin bilinci ile 1800'lerden itibaren bölgeye yüklenmeye başladı. Kuzeyde Çarlık Rusya'sı, güneyde İngiliz İmparatorluğu arasında sıkışan Osmanlı İmparatorluğu bilinen denge politikası ile ömrünü yüzyıl daha uzatacaktı. Asıl önemli olan, bu denge politikasının kurbanlarına ilişkin gelişmelerdir. Üç önemli tarihi kavim olan Anadolu İyonları, Doğu Anadolu ve Kilikya Ermenileri ve Mezopotamya Asurları bu denge oyunlarında büyük oranda tasfiye olurken, Kürtler ancak fiziki varlıklarını koruyabildiler.

Bölge üzerinde yeni hakimiyet peşinde koşan İngiltere, Fransa ve Rusya, Osmanlılardan taviz koparmak amacıyla adı geçen bölge halklarını bir tehdit aracı olarak kullanmaya çalıştılar. Kapitalizmin maddi çıkar hesapları bu halkların binlerce yıllık tarihi kültürlerinden üstün sayılacaktı. Osmanlı Türkleri her geriledikçe, sebebini bu halklarda bulup nefeslerini biraz daha sıkacaklardı. Birinci dünya savaşına geldiğimizde, artık tarihin tehlike çanları iyice çalıyordu. İmparatorluğun enkazı altında İyonya, Ermeniler ve Asurlar can çekişirken, Kürtler dağlarının derinliklerinde ancak fiziki varlıklarını koruyabileceklerdi. Türk sultanları ile Avrupalı feodal ve kapitalist devlet güçleri arasındaki yaklaşık sekiz yüz yıllık çekişme Avrupa'nın üstünlüğü ile sona ererken, geriye hazin kurbanlar bırakacaktı. Tarihçiler kurbanların bu hazin öyküsünü gerçek nedenleri ve sonuçları ile vermezler. Çünkü gerçekler aynasında kendi çirkin, katil yüzlerini göreceklerdir. Ortadoğu'nun son iki yüz yılında olup bitenlerden belirleyici olarak sorumlu olan büyük Avrupa devletleridir. Daha önce de aynı halklar vardı. İmparatorluk içinde kurdukları dengelerle en azından ekonomik olarak zengin ve kültürel olarak rahatlardı. Siyasi olarak da Türklerden geri değillerdi. Avrupa'ya

**Bazı ciddi yetersizlikler
ve
yanlışlıklar da olsa
benim
genelde tüm halkların
özelde Kürdistan halkının
büyük demokratik çıkışını
temsil ettiğim inkâr edilemez.**

duyulan güvenle ve gerçekçi olmayan devlet olma hesapları ile en büyük kumarı oynadılar veya oynatıldılar. Büyük kaybettiler. Ardılları, kılıç artıkları Batının göçmenleri oldular. Avrupa ve Amerika'ya doğru yola çıktılar. Kendi 'vaat edilen kutsal topraklar' ütopyasıyla yaşamaya çalıştılar.

Yahudilerin Siyonist Kongre (1896) ile yaptıkları çıkışlara benzer bazı girişimlerin günümüz ABD ve AB ülkelerinde hızlandığını görüyoruz. ABD'nin Büyük Ortadoğu Projesinden umutlanabilirler. Irak işgali yeni heyecanlı bir döneme yol açmıştır. Kürtler projenin sağlam bir müttefiki olmaya en yakın adaydır. Hedef, bölgenin kapitalist sisteme ve İsrail'in varlığına engel ve tehdit teşkil eden ekonomik altyapısını ve zihni-siyasi üstyapısını değiştirmektir. Sistemin iki organize gücü BM ve NATO, projenin aktif diplomatik ve askeri gücü olarak görevlendirilmek durumundadır. G-8'ler ekonomik gücünü esirgemeyecektir.

Asıl problem Osmanlı mirasının sahibi TC'nin bu dönemi nasıl karşılayacağına ilişkindir. İkinci bir ulusal kurtuluş sürecinin ne iç ne dış koşulları mevcuttur. Sisteme karşı direnmesi, Irak ve Yugoslavya'dan, hatta Rusya'dan daha başarılı olamaz. Tam teslim olması işine gelmez. 1950'ler sonrası müttefiklik koşulları da olduğu gibi süremez. Geriye kalan reform sürecidir. Bunun için de irade yoktur. Süründükçe sürünmeyi politika bellemektedir. Statükoda yaşanan her günü kazanç sanan son derece tutucu bir zihniyetle TC korunmaya çalışılmaktadır. Osmanlı İmparatorluğunun son dönemine hayli benzemektedir.

Bana ilişkin komplo TC'nin yaşadığı bu koşullar altında geliştirildi. Komplonun içyüzünü ve taraflarını iyi anlamadan hiçbir sorunun altından kalkılamaz ve TC'nin akıbeti hakkında doğru yorumlarda bulunulamaz.

Bazı ciddi yetersizlikler ve yanlışlıklar da olsa, benim genelde tüm halkların, özelde Kürdistan halkının büyük demokratik çıkışını

temsil ettiğim inkâr edilemez. 15 Ağustos eylemliliğine kadar bir zihniyet örgütlenmesi geliştirmeye çalıştığım açıktır. Bunu reel sosyalist ve ulusal kurtuluş karması biçiminde bir örgü olarak hazırlamak durumunda kaldığımı, bundan daha gelişkin bir aşamaya güç getiremediğimi de kabul etmek gerekir. 15 Ağustos 1984-15 Şubat 1999 arasındaki on beş yıllık dönem zihniyet örgütlenmesinin eylem dönemidir. Eylemin öne çıktığı süreçtir. Pratiğin en iyi açıklayan olduğu söylenir. Benim de kendimi daha iyi tanımlayabilmem bu pratik süreçle daha iyi açığa çıktı. Temsil ettiğim olgusal gerçeklik, sorunları ve bireyin çözüm olanaklarını iyi denediğim, test ettiğim söylenebilir. Fakat ben derken abartmaya gitmemek önemlidir. Benimki vesiledir. Açığa çıkan, bin yıllardır bastırılan bir toplumsal gerçekliğin soy halkıdır. Tanrısallığı çok iyi çözmeme rağmen, kullandığım terminoloji bilimselliğe daha çok yakındır.

Açığa çıkan Kürdistan halk gerçekliği karşısında, üzerinde binlerce yıldır işbirlikçilik yapanlarla (Gilgameş-Enkidu ikilisinden günümüzde ayan beyan ortaya çıkmış olanlara kadar) fetihçilerin büyük bir rahatsızlığı başladı. Dönemin imparatorluk gücü ABD'nin şemsiyesi altında 1998'de Ankara ve Washington süreçlerini başlattılar. Federe Kürdistan Devleti anlamına gelebilecek bir siyasi program üzerinde anlaşılar. Program Ankara yönetiminin himayesi altında yürütülecekti. Bunun karşılığında A. Öcalan'ın başına ve PKK'nin teröristliğine ortak hüküm verilecekti. Bu hüküm objektif olarak 'imha ve tasfiye' demektir. Gizli olmakla birlikte, dikkatli bir siyasi yorumcu antlaşmanın (17 Eylül 1998 Ankara-Washington) çelişkilerle dolu olduğunu, tarafların birbirini kandırmaya çalıştığını, taktik bir yaklaşım olmaktan öteye gitmediğini fark etmekte zorlanmayacaktı. A. Öcalan üzerindeki büyük kısıkaç ve takip harekâtı bu antlaşmayla dünya çapında hızlandırıldı. ABD'nin en azından bir kanadı kesin kararlılık gösterdi. Bunda İsrail sağının da büyük desteği ve dayatması vardı. İngiltere iyi bir planlama yaparken, İsrail-MOSSAD iyi bir ajanlık faaliyeti ile plana katılım gösterdi. Bu son komplo planı Türk Başbakanı Tansu Çiller'in elli milyon Dolar ödenekli 6 Mayıs 1996 Şam sabotajından (bin kiloluk bomba yüklü araba ile kalınan binaları havaya uçurarak imha etme) sonra, İsrail yönetimi ile yapılan askeri-

ekonomik antlaşmadan sonra gündeme geldi. Türk Kara Kuvvetleri Komutanı 17 Eylül'de Suriye'ye ultimatoma niteliğindeki konuşması ile bir adım daha ilerletildi. Suriye ile savaş gündeme gelince, Suriye yönetiminin 'nasıl istersen öyle git' demesinden başka bir tavır görülmedi.

Halen içyüzü tam anlamamayan ve yarı resmi bir davet olarak nitelendirilebilecek bir çağrı sonrasında 'Atina macerasına' karar erdim. Ülkenin dağlarına yönelmek benim için idealdi. Ancak benim yüzümden binlerce kişinin ölmesine yol açabilecek bu seferi ahlaki kaygılarla erteledim. Siyasi çözüm şansının Avrupa'da denemesinin daha uygun olabileceği düşünüldü. Zaten Ordu kaynaklı olduğuna inandığım 1997'den beri bazı bilgi notları Avrupa örgütümüzce iletilince, bu kanım daha da öne çıktı. Fakat Atina'da beni karşılayan gerçek dost insanlar değil, ünlü Troya

**Atina'da beni karşılayan
gerçek dost insanlar değil
ünlü
Troya kahramanı Hektor'u
doğru olmayan
bir savaşa çeken
erkeklerin tanrısı
Zeus'un alnından yaratılmış
mitolojik
Athena kahpesi oldu.**

kahramanı Hektor'u doğru olmayan bir savaşa çeken erkeklerin tanrısı Zeus'un alnından yaratılmış mitolojik Athena kahpesi oldu. Beni öldürücü bir saha içinde tüm kâr zihniyetli uygarlık güçleri ile savaşa zorladı. Karşılığında ise güya Troya'yı (Anadolu) ve Kıbrıs'ı alacaktı. Veya en azından bu yönlü bir politik imkân doğacaktı. Benim gibi herkesin beslendiği 20. yüzyılın reel sosyalist ve ulusal kurtuluşçu ideolojik çizgisi bu hileyi çözemezdi. Tarihte çok ünlü olan ve hem İskender hem de Napoleon'da dile getirilen Athena hilekârlığından beslenmiş Yunan devlet geleneği karşısında Ortadoğu bilgeliği ve yiğitliği ne yapabilir?

Benim İmralı'ya alınma sürecimle Kuzey Irak'taki Kürdistan Federe Devlet oluşumu arasındaki bağ çok açıktır. TC yetkilileri şu gerçeği çok iyi okumak zorundadır: Federe Kürdistan'ı benim ve PKK'nin tasfiyesi karşılığında Kürt feodal-bur-

juva güçlerine siz hediye ettiniz. Sonuçlarından da sizler sorumlu olacaksınız. Bu bugünkü Filistin-İsrail çatışmasının temellerine benzeyen bir temel atmadır. Bununla devrimci cumhuriyetçiliğin temelleri aşındırıldığı gibi, her tür milliyetçi kışkırtmacılığa uygun bir ortam da oluşturulmuştur. Halklar yeni milliyetçi kışkırtmalar altında birbirine saldırtılıp hükümlerlik düzenleri yeni biçimler altında sürdürülmek istenmektedir. Filistin-İsrail çatışması neredeyse son yüzyılın sorunu haline getirilip, Arap halklarının en kötü yönetiminin meşru bir gerekçesi haline getirilmiştir. Aynı oyunun kapsamına şimdi Kürtler alınmakta, alınmaya çalışılmaktadır.

İşte bu noktada bana yönelik komplo uluslararası bir boyut kazandı. Çünkü benim ve temsil ettiğim hareketin varlığı bu oyunlara uymadığı gibi, boşa çıkarma potansiyeli taşıyordu. Kürtlerin kontrolünün hareketimizden alınıp emperyal güçlerin elinde kalınması stratejik önemde görülüyordu. Bununla Arap, Fars ve Türk ulus-devletlerinin terbiyesi sağlanacaktı. Avrupa ve ABD'de on binlerce Kürt bunun için terbiye edilmekteydi. Kendi mantalitelere uygun bir Kürtlük ısrarla oluşturuldu. Aslında 1945'ten sonra Barzani ailesi yoluyla İsrail'in başlattığı süreç giderek genişledi. Kürtler Batının yeni gözdeleri olarak önem kazanmaya bu nedenle başladılar. Ortadoğu'nun fetih gelenekli devletleri de kendi Kürtlerini yeniden ele aldılar. Güvenlik kuvvetlerinin emrinde bir istihbarat ve korucu Kürt Ordusu oluşturdular. Üçüncü kısım yoksul ve emekçilerin Kürt grubunu ise, yurtsever ve demokrat bir çizgide PKK oluşturdu. Böylelikle üç türlü Kürt grubu oluştu. ABD, AB ve İsrail'e bağlı Kürtler; bunlar eski feodal-aşiretçi üst tabakanın burjuvalaşma yolundaki kesimleridir. Devletlerin para desteği ile aşiret duygusunu kullanarak etkili olmaya çalışıyorlar. Federe Kürt Devleti şimdilik temel siyasi programdır. Fetihçi Arap, Türk ve Fars ulus-devletlerinin güvenlik kuvvetlerine yine para ve aşiret duygusuyla hizmet veren Kürtlerin hedefi sadece para ve mahalli otoritedir. PKK ile yurtseverlik ve demokratik duygu ve bilinçle bağlı olanların hedefi ise, demokratikleşme ve özgür bir Kürdistan'dır. Bu üçlü ayrışma yoğun ilişki ve çelişkileri ile birçok oluşuma gebe. Binlerce yıllık uykudan uyanmış ve hareketli bir sürece girmiş Kürdistan, Ortadoğu'nun yeni denge oluşumunda önde gelen

aktör durumundadır. Birçok senaryoda çeşitli rolleri oynaması işten bile değildir.

TC'nin kuruluş sürecinde bir asli öge olarak değerlendirdiği Kürtleri isyanlar nedeniyle tümüyle kimlikleri altında hukuk ve siyaset dışında bırakmasının konjonktürel -dönemsel- açıdan bir anlamı olsa da, sürekli bir ilke haline getirilmesi en vahim hata veya yanlışlıklardan biridir.

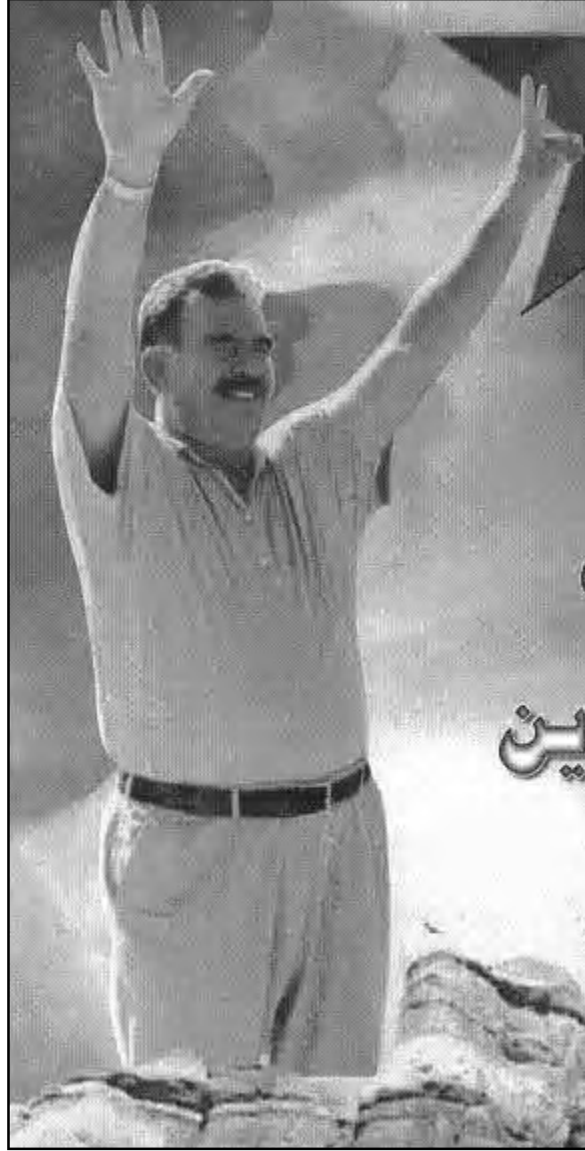
Benim iddiam şudur:

Emperyal güçler, bu yanlışın doğurduğu çelişkiyi kendi Kürt oluşumlarının lehine kullanıp çıkar uyumsuzluğu içinde oldukları Türk, İran ve Arap yönetimlerini kendilerine daha çok bağlamak, bu olmazsa etkisizleştirmek için, benim şahsımda özgürlük seçeneği olan yoksul, emekçi Kürtlerin tasfiyesine bilinçli giriştiler. Bu çelişkinin ilk ürününü Kuzey Irak Kürt Federe oluşumu teşkil ederken, gerisi de geliştirilecektir. Türkiye yönetimi yanına İran, Suriye ve Iraklı bazı Arapları da alarak Kürtlerin üzerine giderse, asıl o zaman tuzağa düşecektir. İran ve Arapların Türk rahatsızlığı tarihseldir ve iyi bilinmektedir. Kürtler Türklerin üzerine yönlendirildikten sonra, bazı tarihsel sorunlar yeniden canlandırılacaktır. Bunların içinde İyonya, Ermenistan, Gürcistan, İran ve hatta Toroslara

kadar tarihi iddiası olan Arapların iddiaları güncelleşecektir. Bu durumda Türkler 16. yüzyıldaki statüye indirgenecektir.

Yavuz Selim'in Kürt politikası bu tehlikeyi bertaraf etmişken, M. K. Atatürk'ün de 1920'lerde bu tehlikeyi önlemesi, Kürtlerle özgürlük ilişkisi temelinde kurulan bu ittifakla mümkün

olmuştur. Türklerin Anadolu tarihleri Kürt ilişkileriyle çok sıkı bir diyalektik ilişki içindedir; bu ilişkinin parçalanması, tam düşman hale dönüştürülmesi, Türklerin ister farkında olsunlar ister olmasınlar, en büyük stratejik kayıpları olacaktır. İsyanlarda kusur her iki taraftadır. İlkel ve şoven milliyetçilik, feodal dini gelenekler stratejik bir ilişkiyi anlayıp yürütecek konumda değildiler.

Kürt tasfiyesinde aşırıya gidilmekle stratejik ilişki yok olmanın eşğine gelmiştir. M. K. Atatürk ve İ. İnönü bunu son dönemde görmüşlerdir. Fakat telafisi mümkün olmamıştır. 1950 sonrasında Kürt feodalitesinin yeniden ve soy inkârcılığı karşılığında güçlendirilmesi stratejik ilişkinin daha da kırılmasına, anlam yitirmesine yol açmıştır. 1980 sonrası aşırı dinci ve Türkçü Türk-İslam sentezi bu stratejik ilişkiyi tamamen yok saymıştır. Bu durum karşısında Batılı güçler ve bölgesel devletler geleneksel rahatsızlığını PKK'ye göz yummakla göstermişlerdir. Fakat İran ve Suriye'nin kesin desteği de dahil, hepsi Kürt Federe Devletinin oluşumunda rol oynayarak, tarihsel oyunların gündemleşmesi için en önemli adımları atmışlardır. Milliyetçilik bağlantılı Kürt hareketi

Türklerle geleneksel stratejik ilişkiyi tamamen yıkmak durumundadır. Örnek İsrail-Filistin, Rusya-Çeçen ve Balkanlardaki Yugoslavya ayrışmasıdır. Günlük kendini kandırmacı politikalar tarihsel ilişkinin önemini kavramaktan çok uzaktır. Milliyetçilik ve dincilik hepsinin gözünü kör etmişken, ekonomik ve siyasi rant bir gün ötesini

bile hesap edemez hale getirmiştir. Şahsım ve PKK'nin bu oyunda kullanılmaması için gerçekten büyük çaba harcadım.

Önümüzdeki dönemde ABD'nin Ortadoğu Projesi kapsamında gelişmeler hız kazanacaktır. Türkiye'nin bu projede hedef mi ortak mı olduğu henüz net değildir. Sözde projenin en güçlü ortağıdır. 1990'larda da stratejik ortaklıktan çok bahsediliyordu. Sonuçlar biraz öğretti herhalde. Türkiye ister hedef ister ortak olsun, kesinlikle eski statükoyu sürdüremeyecektir. Eski statükoda ısrar ikinci bir Irak ve Yugoslavya'dır. Kaldı ki, Irak ve Yugoslavya kendi milliyetlerine birçok hak tanıyorlardı. Türkiye'nin şoven kalıpları hepsinden güçlüdür. Halk yıllardır bu şoven kalıplarla beslendi. Devamı halinde kırılma kaçınılmazdır. PKK ile çatışmalar bile bu gerçeği göstermeye yetmiştir. Milliyetçilikle yüklü Kürt-Türk oluşumları tarihsel stratejik ilişkiyi paramparça edecektir. Bana göre bu plan 1950'lerden itibaren bilinçli geliştirilmiştir. Önce Türk milliyetçiliği faşizme ve dinciliğe tırmandırıldı. Bu tırmandırmalar dış kaynaklıdır. Birinci dünya savaşı öncesinde de Pantürkizm ve Panislamizm biçiminde yine dış kaynaklı olarak tırmandırılmıştır. Bu gerçeği en iyi gören Mustafa Kemal Paşa olmuştur. Bu iki ideolojik cereyanı engellemiş, özgürlüğe açık bir yurtseverliğe açılım yapılmıştır.

Kürt isyanlarındaki provokatif etkenler işte bu politikayı ve iki taraf arasındaki stratejik ilişkiyi bozmuştur. Aşırı milliyetçilik Kürd'ü silebileceğini sanmakla aslında oyuna gelmiştir. Ziya Gökalp gibi milliyetçiliğin babası sayılan bir kişi, "Türk Kürtsüz, Kürt Türksüz olamaz" diyebilmiştir. 1950'ler sonrası gelişmelerin Kürtlere yaklaşımda yeniden yorumlanması büyük önem taşır. İki binlerden sonra ise Kürt milliyetçiliği hızlandırılmıştır. Yine dış kaynak etkili olmuştur. Bütün kusurlarına rağmen PKK'nin bölge halkları ile enternasyonalist yaklaşımı bu oyunu bozmada en temel etken olmuştur. ABD'nin PKK'nin 'teröristliğini' hemen kabul etmesi Türkleri çok sevmesinden ötürü değildir. Bu iddia çatışmayı derinleştirme amacına yöneliktir. ABD ve AB'nin Kıbrıs'a ilişkin yaptıklarının onda, yüzde birini Kürt sorunu için yapsalardı, aslında Türkiye'ye bir Türkiye katılabilecekti. Bundan uzak duruldu. Adeta 'tavşana kaç tazıya tut' biçiminde hayvanlara reva görülen bir politika uygulandı. Ranta

boğulan ekonomi ve siyasi çevreler de bu politikaya dört elle sarıldılar. Geline nokta Türkiye'nin batımının az öncesidir.

Tam bu noktada benim teslim edilmemle kaba bir direnişçilik temelinde ölümüm sonrasında, Türk-Kürt ilişkilerinde toptan yıkılış sürecine girilmesi beklenmişti. Kürt hareketinin tüm ipleri bir elde toplanacaktı. Bundan sonrasında ne olacağını bugün daha iyi kestirmekteyiz. ABD ve AB iyi niyetli de olsa Kürt milliyetçiliğini desteklemekten asla vazgeçmezlerdi. İsrail Ortadoğu'da Kürt milliyetçiliğine kesinlikle muhtaçtır. Batı Kürt milliyetçiliği olmadan Arap, İran ve Türk ağırlığını istediği noktaya getiremez. PKK'yi kullanış tarzı her iki taraf için de tuzak biçiminde olmuştur. Yani tazı kovalar, tavşan kaçır politikasında kaybeden her iki taraftır. 1925 sonrasında da böyle olmuştur. İki binler sonrasında Kürt milliyetçiliği modern silah teknolojisine kavuştuğunda karşısında zor durulacaktır. Belki her iki taraf da stratejik olarak kazanamaz. Ama büyük kaybedecekleri kesindir. Geriye kazanan, her zaman olduğu gibi emperyal güçler olacaktır. Bu duruma gelişte Kürt milliyetçiliği kadar, Kürt inkârcılığı ve hak gaspları da eşit sorumludur. Kürt sorunu yetmiş beş yıl çözümsüz bırakılmakla TC ne kazandı? Ki, teknolojinin yeni çağında inkârcı politikalarla kazanması şurada kalsın, her gün alevlenen bir Kürt-Türk çatışmasına yol açacağını görememek için kör olmak gerekir. Askeri güce bel bağlamanın hazin sonuçları Sovyetler Birliğinde, Irak'ta ortaya çıkmıştır. Şimdiden bile Kürdistan'a yönelik seferler ekonomik krizle eş hale gelmiştir. Kürt sorununun uzatılması, çatışmalı bir konumdan düşürülmemesi ve olası yeni bir savaş sürecine sokulması, Türkleri Anadolu'da bin yıldır yaşatan stratejinin ana direklerinden birinin tamamen yıkılması olacaktır. Bunu görmemek için, tekrarlıyorum, ya vatan haini ya halk düşmanı olmak gerekir.

Hiç kimse korkunç zorlukların, çabanın ürünü olan bir hareketin kendiliğinden teslimini beklemesin. Ben 1998'den beri büyük bir sabırla tarafların tümüne, tüm ülkeye ve halkımıza kazandırabilecek en sağduyulu tavrı kendime ve örgütüme en kapsamlı ideolojik ve politik tutumla benimsettim. Arkadaşların yaklaşımını olumlu bulurken, devletin tümüyle ilgisiz kaldığını söylemiyorum. Ama çözümleyici olmaktan uzak kalındığını da belirtmek durumundayım. Daha

fazla beklenti durumu süreci tümüyle boşa çıkaracaktır. PKK Kürdistan'ı ne statükocu devlet gericiğine, ne de ilkel milliyetçiliğe terk edebilir. PKK'nin illa benim de bir devletçiğim olsun biçiminde dayatmacı olamamıştır. Ama demokratik, özgür bir Kürt ve Kürdistan projesinden de asla vazgeçmemiştir ve vazgeçmeyecektir. Demokratik diyalogun tarihin en ilerletici, çözümleyici ilişkisi olacağından kuşku duyulamaz. Türk, İran, Arap tarihine derinden bakanlar, Ortadoğu'daki statünün hep federasyona yakın olduğunu göreceklidir. Federasyonun kısır çekişmelere yol açmamasının tek yolu ise tam demokrasidir. Tarih bundan daha etkili bir çözümü de şimdiye kadar bulamamıştır.

Genelde Tüm Kürtleri, özelde PKK ham-

**Birinci dünya savaşından sonraki
Türk-Kürt uzlaşmasının
demokratik temelde
yenilenmesi
Ortadoğu kaosundan
en güçlü taraf olarak
birlikte çıkmalarına yol açacaktır
Aksi halde
İkinci
İsrail Kürdistan'ı
kaçınılmazdır**

lesini bölge üzerindeki yeni oyunlara itmeme, tehlikeli konumlara getirmeme için en iyi rolü Türkiye oynayabilir. Tarihine ve özellikle Kürtlerle stratejik köklerine en uygun düşen de bu en iyi rolü oynamaktır. Kürtleri tarihten kazımak ne mümkündür, ne de bunun Türklere hayrı vardır. Tersine, birbirlerine bağıllıklarının hayatiyeti tartışmasıdır. Bu noktadan sonra beklemek, çürümek ve taraflar arasındaki olası olumlu ilişki zeminini daha da aşındırmak olacaktır. Demokratik diyalog olmazsa, Kürtlerin tercihi büyük özgürlük hamlesi olacaktır. Savaşın nasıl gelişeceğini ise tarafların, dış çevrelerin yaklaşımı belirleyecektir.

Türkiye Kürt sorununu çözmeden Ortadoğu kaosuna iyice girdiğinde, ortaya çıkabilecek gelişmeleri önemle değerlendirmek gerekir. Kürdistan üzerinde üç kuvvetin çekişeceği şimdiden açığa çıkmış bulunmaktadır. Birincisi

ABD, İsrail ve işbirlikçisi Kürtler. İkincisi Türk, İran ve Arap statükocu güçleri ile az bir kısım Kürt milisleri ve işbirlikçi aşiretçi, komprador burjuva kesim. Üçüncü kesim daha ağırlıklı olup yoksul emekçi, yurtsever, demokrat halktan oluşmaktadır. Bu tip ayrışma ilk defa gerçekleşmektedir. Statükoyla hareket eden işbirlikçi Kürtlerin zamanla erimeleri güçlü olasılıktır. Irak'taki Kürtlerin konumundan bu yönlü gelişmeler çıkarsanabilir. Eğer Türk, İran ve Arap yönetimleri kendi Kürt reformlarını yapmazlarsa, yurtsever-demokrat Kürtlerle emperyalizm işbirlikçisi Kürtler arasında her düzeyde farklı ittifaklar gelişebilir. Sonuçta ABD önderliğinde bütün Kürtler koalisyonda yer alabilirler. Bir uzlaşma imkânı görmezse (Türk, İran, Arap yönetimi), PKK önderlikli Kürtlerin de koalisyon güçleri ile ilişkilerini ateşkes ve demokratik çözüm temelinde geliştirmesi beklenebilir. Bu ilişkiden zaten Irak Arap yönetimi stratejik bir darbe yemiştir. Irak'ı yıkan ABD, İsrail ve Kürt ittifakıdır. Türkiye'nin Kürt çözümünü sürekli erteletmesi artık Kıbrıs'ta olup bitenden kat be kat ağır sonuçlar ortaya çıkarabilir. Batılı devletlere sus payı olarak verilen kapitülasyonlar, yatırımlar artık yeni dönemde işlevsel olamaz. Ortadoğu Projesinde Türkiye'nin resmi birinci dünya savaşı sonrası Sevr Antlaşması gibi olmasa da, dengeler (iç ve dış) ürünü olan ulus-devlet olarak cumhuriyet statükocu haliyle de sürdürülemez.

Türkiye kesin bir geçiş sürecinde olup, kaostan nasıl çıkacağı yeni halini doğru kestirmekle bağlantılı olacaktır. Kürtlerle uzlaşma yerine savaş derinleşirse, Sevr ve Lozan arası bir durum beklenebilir. Kürt sorununa demokratik çözüm Kürtlerle birlikte Türkiye'nin Demokratik Ortadoğu'daki önder rolünü güçlü bir olasılık haline getirir. Aksi halde tarihsel stratejik bağ tamamen parçalanıp İç Anadolu'ya sıkışması tehlikesi belirecektir. Türkiye'nin hem kısa ve orta, hem uzun vadeli gündeminde bu yönlü gelişmeler bazen yavaş, bazen hızlı hep cereyan edecektir. Birinci dünya savaşından sonraki Türk-Kürt uzlaşmasının demokratik temelde (feodal-burjuva feodalizm milliyetçilikten kaynaklanan tehlikelerle doludur) yenilenmesi, Ortadoğu kaosundan (tarihsel geçmişe uygun, ama bu sefer demokratik özgür birliktelik halinde) en güçlü taraf olarak birlikte çıkmalarına yol açacaktır. Aksi halde İkinci İsrail Kürdistan'ı kaçınılmazdır.

YETERLİ YOLDAŞLIK HER TÜRLÜ KOMPLO VE TASFIYECİLİĞİN PANZEHİRİDİR!

————— M. Karasu

Uluslararası komploya yol açan temel etkenlerden biri önderliğimizin belirttiği yetersiz yoldaşlık olmuştur. Tabii ki komplonun uluslararası, bölgesel ve siyasal nedenleri var. Bunlar da çeşitli biçimlerde değerlendirilmiştir. Ancak biz daha çok da komplo sonrası örgütsel durumu ve bu temelde siyasal mücadelemizin geldiği düzeyi inceleyeceğimizden bugün açısından öğretici olması için önderliğimizin eleştirdiği yetersiz yoldaşlığı ve kadro duruşunu değerlendirmekte fayda var.

Önderliğimiz çeşitli defalar devrimimizin imkânlarının çok fazla arttığını, mücadeleyi birkaç defa başarıya götürecek imkânların ortaya çıktığını ancak bunun kadro tarafından değerlendirilmediğini vurgulamıştır. Bu kadro duruşunu da memurculuk ve çetecilik biçiminde ifade etmiştir. Memurculuk ve çetecilik de kaynağını iktidarcı devletçi zihniyetten alır. Her ikisinde de güzel bir amaç ve hedef için fedakârca çalışmak ve kendini her yönüyle katmak değil de, devrimin, halkın mücadelesinin ortaya çıkardığı imkânları çeşitli biçimlerde ele geçirip kendisi için kullanmayı ifade eder. Çetecilik, kısa sürede daha önce görmediği biçimde imkanlar elde edip kendine göre yaşamayı isteyen, hedefleyen bir duruş, ruh hali ve pratiğidir. Memurculuk da, bir dava adamı, özgürlük ve demokrasi savaşçısı gibi değil de ortaya çıkan örgüt imkanlarından bir memur ve bürokrat gibi çalışarak karşılığında bir şey alıp, yaşamayı ifade eder. Var olan değerleri daha da geliştireyim, üzerine yenilerini koyayım, böylelikle halkın özgürlük ve demokrasi davası ilerlesin yaklaşımı içinde olmaz. Yetki, mevki sahibi olarak değerler üzerinde yaşayayım der. Dolayısıyla önderliğimizin eleştirdiği kadro gerçeği buna dayanmaktadır.

Yetersiz yoldaşlık da aslında bu çeteciliği, memurculuğu aşamayan, onlara karşı mücadele veremeyen, sorumluluklarını, görevlerini yerine getiremeyen arkadaşlığa vurgu yapmaktadır. Önderliğimiz yakalanmadan çok önceleri bu yılları ve imkanları her zaman bulmak mümkün değil. Fırsatlar bu biçimde her zaman uygun olmayabilir, bu nedenle halkın mücadelesinin sunduğu imkanları ve ortaya çıkan fırsatları iyi değerlendirmek gerekir uyarısını defalarca

yapmıştır. Eğer bunları ve zamanı iyi değerlendiremezseniz sıkıntılarla karşılaşabilir, ciddi zorluklar yaşayabiliriz, diyerek tüm kadroları ve örgütü, doğru çalışmaya ve sonuç alıcı olmaya yöneltmiştir.

Önderliğimiz komplo sonrasında edindiği tecrübe ve bilinç düzeyinde olmasa da, 90'lar sonrası giderek durumun değişebileceğini, dünya ve Ortadoğu'daki gelişmelere paralel olarak hareketimizin üzerine gelinmesi gibi bir gerçekliğin ortaya çıkabileceğini düşünmüştür. Onun için çeşitli tedbirler almaya çalışmıştır. Bir taraftan 93'te olduğu gibi ateşkes ilan ederek demokratik siyasal çözümün önünü açarak saldırıları boşa çıkarmak, olabilirse bir çözüm imkanı bularak mücadeleyi yeni mevzilerde sürdürmek istemiştir. Diğer taraftan da ortaya çıkan imkanları iyi değerlendirip belli düzeyde sonuç alarak mevzileri güçlendirmeyi hedeflemiş bunun için de temposunu, tarzını arttırmış, üslubunu yetkinleştirerek mücadeleyi daha üst boyutlara çıkartmaya çalışmıştır. Bu çalışmalarla bir saldırı karşısında pozisyonunu sağlam tutmayı amaçlamıştır. Bunun içinde kadroyu eğitme, onu daha sorumlu bir çizgiye çekme uğraşı içinde olmuştur. Hem gerillayı hem de siyasal mücadeleyi

daha da geliştirmek için zaman başta olmak üzere, her Şeye yüklenmiştir. Böylelikle olası tehlikeleri mücadeleleyi geliştirerek, çalışmaları ilerleterek engellemek istemiştir. Ancak daha 1981 yılında Şehit M.Hayri Durmuş'un özeleştirisinde belirttiği gibi önderliğimizin bu temposuna kadrolar ve örgüt ayak uyduramamıştır. Kadrolar ve örgüt sanki bu imkanlar ve fırsatlar her zaman bulunabilirmiş gibi bir rehavet içinde, günü kurtaran, geleceği değil de yılları kurtaran rutin bir mücadele yaklaşımını terk etmemiştir. Vasat tempoyu aşan, büyük gelişmeleri yaratan bir tarz ve yöntem ortaya çıkmamıştır. Açıktır ki, ideolojik, teorik, taktik, stratejik yetersizlikten önce, işleri vasat yürütmek başlı başına çalışmaların bir tekrar nedenidir. İfade edilen tekrarda, Önderliğimizin ortaya koyduğu teorik, siyasal boyutlar olsa da, en fazla da tarzda, üslupta, tempoda, ciddiyette, sorumlulukta gösterilen vasatlık etkili olmuş, bu aşılamadığı için istenilen sonuçlara ulaşılamamıştır.

Örgüt ve sorumlu kadrolar vasat durumu aşamazken, art niyetli, örgüte açıkça savaş açañ çeteciliğin örgütlü ve gözü kara biçimi olan, işbirlikçi çeteci eğilim olarak tanımlanan Őemdin provakasyonu ise önderliğimizin mücadelemizi daha da geliştirme, ilerletme yaklaşımına, olmazın teorisi olarak adlandırılan provakasyonu dayatmıştır. Önderliğimiz tarzınızı, temponuzu yükseltin, işler böyle gitmez derken, Zeki, işler böyle gitmez, değerlendirmesini tersinden alarak "bu örgütle, bu yaklaşımla, bu önderlikle sonuç alınamaz" diyerek işbirlikçi-çeteci eğilimi dayatmıştır. Aslında işbirlikçi çete eğiliminin kendisini dayatması esas olarak da önderliğimizin ideolojik, siyasal ve örgütsel tarzda yenilik yaratarak mücadeleyi daha fazla geliştiren bir örgüt ve kadro anlayışı ortaya çıkarmak istemesine karşı, şu veya bu yenilenmeyle, şu veya bu değerlikle işler yürütülemez, yapılması gereken uluslararası güçlere ve egemen feodal işbirlikçi milliyetçi eğilime teslim olunması dayatmasıdır. Daha doğrusu PKK'nin ideolojik, teorik, örgütsel, kadrosal ve yaşamsal her türlü özgünlüğünden, farklılığından, kendi kimliğinden kopması ve yeni bir kimlikle ortaya çıkması dayatmasıdır. Önderliğimiz bunun inançsız ve mücadelesiz bir çizgi olduğunu vurgulayarak çeteci örgütlenmeyi işbirlikçiliğe vardırıarak örgütü teslim alma saldırısı olarak değerlendirmiştir.

Komploya giden yol, bir taraftan örgüt ve kadronun önderliğin teorik, siyasal, örgütsel ve

kadro düzeyindeki yenilenmesini anlamayan, buna ayak uyduramayan bu çerçevede tarzını, temposunu hızlandırarak mücadeleyi yükseltmeyen, bu nedenle komployu engelleme değil de komponun daha rahat gerçekleşmesine yol açañ kadro duruşu, diğer taraftan ise önderliğimize, hareketimize, hareketimizin bütün olumlu değerlerine saldırarak teslimiyeti ve olmazın teorisini dayatan eğilim tarafından döşenmiştir. Hem örgütü güçten düşüren hem de örgüt içinde aşınmaları, yozlaşmaları dayatan bu iki anlayış ortamında önderliğimizin çabaları, mücadelesi, öncülüğu, gelişen siyasal ve örgütsel saldırılar karşısında yetmemiş, hareketimiz uluslararası bir komployla karşılaşmıştır.

Uluslararası kompo esas olarak da Ortadoğu üzerinde büyük hesapları olan İsrail, ABD eksenli ortaya çıkmış, bu çerçevede Avrupa, Rusya ve Yunanistan da bu komponun bir parçası haline getirilerek hareketimizi etkisizleştirmek istemiştir. Hareketimize karşı 1980'den beri NATO merkezli tasfiye, provakasyon ve kompo faaliyetleri olduğunu biliyoruz. Bu açıdan PKK'ye karşı geliştirilen komplolar systemseldir. Dolayısıyla son kompo da kapitalist emperyalist sistemin kendi projeleri önünde engel gördüğu PKK ve önderlik gerçeğinden kurtulma hareketi olarak gündeme gelmiştir. Türkiye ile uluslararası komplocu güçlerin ortaklaşması her ikisinin de önderlik ve PKK'den kurtulma isteği ile bağlantılıdır. Tabii ki her ikisinin PKK ve APO karşıtlığı farklıdır. Böyle bir APO ve PKK karşıtlığı olunca, taraflar diğer tarafın APO ve PKK karşıtlığının ne olduğunu, kendisine yarar getirip getirmeyeceğini düşünmeden böyle bir komploda yerlerini almışlardır.

Komponun önderliğimiz üzerinde yoğunlaşması hareketin gelişim tarihiyle yakından bağlantılıdır. PKK hareketi bir önderlik gerçeği olarak ortaya çıkmıştır. İlk sözcükten ve daha sonraki tüm yıllarda yaratılan değerlere kadar mücadele önderlik eksenli orijinal bir gelişme çerçevesinde yürümüştür.

Bu hareket daha baştan itibaren çok zor koşullarda ortaya çıkmasına ve üzerinde çok yönlü saldırı olmasına rağmen önderlik gerçeğimizin ideolojik sağlamlığı, teorik derinliği, örgütsel ustalığı bu tür saldırıları boşa çıkartmış, en zor saldırıları bile atlatarak hareketi yeniden mücadele eder duruma getirmiştir. Sık sık provakasyonlar, tasfiyeci eğilimler, komplolar dayatılmasına

rağmen bunların hiçbirisi örgütü geriletken, örgütü mücadeleden alıkoyan bir sonuç ortaya çıkarmamıştır. Hatta her tasfiyecilik, her provakasyon, her komplö hareketin daha fazla güçlenmesiyle ve yeni hamleler yapmasıyla sonuçlanmıştır. Bırakalım örgütü zayıflatması, bu tür saldırılar, örgütü daha da çelikleştiren daha da sağlam hale getiren bir gerçekliği ifade etmiştir. Önderliğimiz sorunların varlığını her zaman güçlenme nedeni olarak görmüş, Kürdistan devriminin de ancak sorunların varlığını güçlenme nedeni yapan bir önderlik ve hareket tarafından gerçekleştirilebileceği bilinciyle hareket etmiştir.

**PKK'nin en büyük kazanımı
ve gücü
önderlik şahsında ortaya çıkan
Kürdistan devriminin tarzı
yöntemi ve üslubudur**

Hiçbir sorundan yakınmamıştır. Sorunları Kürdistan devriminin ve Ortadoğu gerçekliğinin sonucu olarak görmüştür. Bu nedenle de, Ortadoğu gibi bir coğrafyada devrim yapma iddiası olduğu için, ya da böyle bir iddiayla ortaya çıktığı için, zorlukları kendisinin varlık ve mücadele gerekçesi görerek bu engelleri ortadan kaldırıp gelişme yaratmayı önüne koymuştur. İşte böyle bir önderlik gerçeği karşısında her türlü saldırıların boşa çıktığını gören uluslararası güçler ve Türk sömürgeciliği, hareketin yenilmezliğini sağlayan bu tarzın, bu üslubun, bu tempunun sahibi olan önderliğimizi tasfiye ederek bu hareketin örgütsel duruşunu kadro duruşunu, tarzını, temposunu, yöntemini ve üslubunu bozarak amaçlarına ulaşmayı hedeflemişlerdir. Çünkü onlar da görmüşlerdi ki, PKK'nin en büyük kazanımı ve gücü önderlik şahsında ortaya çıkan Kürdistan devriminin tarzı, yöntemi ve üslubudur. Eğer APO'nun örgüte yedirdiği, kadrolarına benimsettiği, halka yansıttığı bu tarz, bu yöntem, bu üslup ve tempo bozulmazsa, yozlaştırılmazsa, değiştirilmezse bu hareketi yenilgiye uğratmak, bu hareketi geriletmek, tasfiye mümkün değildir kanaatine varmışlardır.

Eskiden beri APO'ya hayır, PKK'ye hayır söylemleri de bu çerçevede çıkmıştır. Çünkü APO'yu tasfiye ederlerse PKK'nin bu tarzını, bu üslubunu, bu yöntemini, bu mücadele temposunu

ortadan kaldıracabileceklerini, değiştirebileceklerini düşünmüşlerdir. Çünkü deneyim, pratik göstermişti ki, APO olduğu müddetçe bu örgüt bozulmamaktadır. Her türlü saldırı önderlik gerçeğine çarpıp tuzla buz olmaktadır. Avrupa, kendi tarihi boyunca bütün örgütleri kendine benzetmiş, eritmiş, istediği gibi yönlendirmiş, ama sadece ve sadece Önderlik gerçeği ve PKK nin ortaya çıkardığı örgüt ve kadrolar eritememiş, kendi çizgilerine çekilememiştir. Kürt halkı da bu öncülükle Avrupa'nın her türlü imkanlarına rağmen sistem önünde erimemiş hatta en zor dönemlerde örgüte ve kadrolara sahip çıkan bir niteliğe kavuşmuştur. Her türlü örgütü, ideolojik eğilimi, örgütsel eğilimi, hareketi kendi midesinde eriten sistem, PKK'yi eritememiş, aksine Avrupa'nın göbeğinde midesine taş gibi oturan bir hareket gibi kalmıştır. Bütün çabalara rağmen bu hareket üzerindeki hiçbir politikası başarılı olamamıştır. Bunu Avrupa da, ABD de, Türkiye de görmüştür. İşte bu gerçeklikler, saldırıların önderliğimizin üzerinde odaklaşmasını sağlamıştır. Kadrolar, yönetimler, önderliğin bu tarzına, bu üslubuna, bu yöntemine, temposuna yaklaşmadığı için önderlik hedef alınmıştır. Eğer örgüt ve kadrolar önderliğin bu tarzına, üslubuna yakınlarsalardı, önderliğimizin tek başına hedef alınması söz konusu olmazdı. Çünkü böyle bir durumda APO'yu enterne edersek, örgütü de tasfiye ederiz, etkisizleştiririz gibi hayallere, umutlara kapılmazlardı. Ne var ki örgüt duruşu, kadro duruşu uluslararası güçlere ve Türkiye'ye böyle bir umudu vermiştir. Bu nedenle de bütün saldırılarını hep önderliğe odaklamışlardır.

Sadece dışarıdan gelen saldırılar değil içerden gelen her türlü tasfiyecilik, komploculuk, provakasyon da önderliği aşmayı hedeflemiştir. Önderliği aşmadan örgüt içinde herhangi bir tasfiyeci eğilimin, komploculuğun ve provakasyonun başarılı olamayacağını görmüşlerdir. Bu nedenle örgüt içinde çıkan her türlü tasfiyeci eğilim de esas olarak APO düşmanlığı yapmıştır. Önderliğimiz bu gerçeği bildiği için kadrolara bu tür saldırılara karşı koyan bir tarzımız ve gücümüz olmadığı için bütün oklar böyle gelip bana saplanıyor, bütün saldırılar bana yöneliyor, diyerek önderlik gerçeğini ve konumunu, kadro-yönetim duruşunun ne olduğunu yıllar önce vurgulamıştır. Daha 1980'li yılların başında önderliğimizin örgüt yönetim ve kadro değerlendirmelerinde bu belirlemeler vardır.

Komplonun hareketimize saldırısını önderlik şahsında somutlaştırmasını bu önderlik gerçeğini tasfiye ederek, bir önderlik hareketi olarak gelişen PKK içine ve halkımıza, bu iş olmaz, bu işi yürütemezsiniz, teslim olmaktan başka çareniz yoktur eğilimini sokmak istemiştir. Önderliğin mücadele ve yaşam felsefesiyle bu iş olmaz mesajını vererek örgütte ve toplumda bu mücadeleye karşı bu mücadelenin başarısına bir güvensizlik yaratılmak amaçlanmıştır. Komplonun en temel hedefi budur. Önderliği esir ettikten sonra, önderlikle yapılamayanı, edilemeyen bu yönetim mi sağlayacak, başaracak, bundan vazgeçin, bunun yerine uluslararası sisteme teslim olun ve KDP, YNK çizgisine gelin biçiminde bir sonuç ortaya çıkarmak istemiştir. Güneyle Kürt siyasal grupların uluslararası komploda yer almasının amacı da budur. "Bakın işte APO çizgisiyle olmaz. Ancak bizim çizgimizle bir şeyler yapılabilir" diyerek mücadelemizin bugüne kadar yarattığı değerlerin üzerine oturmak istemişlerdir. Onlar da kendi cephesinden örgütün içerisinde olmazın teorisini, işbirlikçiliği, böyle yaratacaklarını düşünmüşlerdir.

Uluslararası komplonun amacının her şeyden önce bu sonuçları ve etkileri yaratmak istediği anlaşılmalıdır ne uluslararası komploya doğru cevap verilebilir ne de hedefleri başarısızlığa uğratabilir. Bu nedenle bu komplonun amacının örgütteki kadro duruşunun başarıya inancını ve geleceğe güvenini sarsmak olduğu iyi bilinmelidir. Olmazın teorisini ortaya koyan Zeki ve Zekicikler yaratmak istediği iyi bilinmelidir. Zeki aslında uluslararası komplo öncesi uluslar arası güçlerin yarattığı baskı sonucu ortaya çıkan tasfiyeciliktir. Zeki şahsında somutlaşan örgüt anlayışı, kadro duruşu, yaşam anlayışı, esas olarak da komplonun ortaya çıkarmak istediği örgüt, kadro duruşu ve yaşam anlayışıdır. Ancak önderliğimizin varlığı ortamında bunu sınırlı yapabiliyorlardı. Etkileri belli kesimlerle sınırlı oluyordu. İstedikleri örgüt anlayışının, kadro duruşunun, ideolojik çizginin, yaşam ve mücadele felsefesinin, örgüt içinde genelleşmesini sağlamak açısından önderliğin saf dışı edilmesi hedeflenmiştir. Yani önderlik saf dışı edilerek örgüt içinde Zekilerin anlayışının, 'olmaz'ın teorisinin yaygınlaştırması hedeflenmiştir. Dolayısıyla uluslararası komplonun esas olarak da önderliğin varlığında tasfiyeciliğin yapamadığı, genelleştirmediği hedefleri ve amaçları genelleştirmek olduğu çok iyi görülmelidir.

Önderlik etkisizleştirilmediği takdirde bu hareketin Kürdistan halkının özgürlük mücadelesini başarıya götüreceği konusunda, toplumda ve örgütte inançsızlık yaratmanın mümkün olmadığını görmüşlerdir. Komplonun önderliğe yönelmesinin amacı buydu. Önderlik esaret altına alınırsa toplumun, halkın, kadronun inançsızlık içerisine girerek, kendilerine olan güvenlerinin kaybolacağını ve bu temelde de önderliğin ortaya koyduğu yaşam ve mücadele felsefesi yerine işbirlikçi teslimiyetçi ve kendini bırakan bir örgüt ve kadro anlayışının ortaya çıkacağını hesaplamışlardır.

Önderliğimiz komplonun esaretle sonuçlanmasıyla birlikte bir taraftan komploya boşa çıkarmak ve bu güçlere karşı daha etkili mücadele etmek için 90'lı yıllardan itibaren başlatılan ideolojik yenilenmeyi ve bu çerçevede politik mücadele ve araçlarındaki değişimi yaratma çabasını durdurmamıştır. Aksine komployla birlikte bu çabasını hızlandırmıştır. Bu yönüyle bir yandan örgütü yeni ideolojik, teorik, örgütsel, stratejik ve taktiksel bir zemine oturtup yeniden yapılandırma fırsatını elde etmek, diğer yandan örgüt ve kadro anlayışındaki zayıflıkları gidermek için uluslararası komplonun saldırılarını hafifleten bir yaklaşımı benimsedi.

Önderliğin ortaya koyduğu ideolojik yenilenme, teorik açılım, stratejik ve taktik alanlardaki değişimler tabii ki bir taktik değildi. Geçici bir yaklaşım değildi. Ama bu sistemi oturtmak örgütte ve kadrodaki zayıflığı gidermek açısından da saldırıların hafifletilmesi gerekiyordu. Tabi saldırıların hafifletilmesini hedefleyen yaklaşımın başka nedenleri var ama bir nedenini de böyle değerlendirmek gerekir. Önderliğimizin ideolojik, teorik açılımları, stratejik ve taktik yenilenme ve değişikliklerini, komplonun ve tasfiyecilerin örgüt içerisinde yaratmak istediği eğilimler olan, teslimiyet ve geri adım atmak biçiminde değerlendirmek bir yana aksine daha fazla mücadele etmek, mücadelesiz kalmamak biçiminde olduğu açıktır. Önderliğimizin yoğunlaşmaları ve attığı adımlar bu çerçevededir. Çünkü bütün başarılarına ve ortaya çıkan olumlu sonuçlara rağmen o güne kadarki teorik yaklaşımın ve yapılanma gerçeğinin mücadelenin daha fazla gelişmesini frenlediğini pratik içinde bütün boyutlarıyla görmüş ve bilince çıkarmıştır. Tabi konumuz önderliğimizin örgütsel ve kadroda yaratmak istediği değişimi ve sorumluluk düzeyini

ortaya koymak olduğundan ideolojik ve teorik yetersizliklerin ne olduğunu burada irdelemeyeceğiz.

Önderliğimiz, zihniyet devriminin yanında en fazla da vicdan devriminden söz etmiştir. Zihniyet devrimine ihtiyaç olduğunu ancak bunun yetmeyeceğini, vicdan devriminin de mutlaka olması gerektiğini vurgulamıştır. Vicdan devrimi derken de halkımızın beklentileri, yaratılan değerler ve şehitler karşısındaki ahlaki duruşu kast ettiği açıktır. Özgürlük ve demokratik zihniyete götürecek olanın bu uğurda şehit düşen yoldaşlarımızı ve tarihte mücadele veren tüm insanların anısına bağlılığın gereği, yetersiz yoldaşlığın aşılacak önderliğin tarzına, üslubuna, yöntemine ayak uyduracak bir örgüt ve kadro gerçeğinin ortaya çıkarılması olduğunu her fırsatta dile getirmiştir. Esir düşmesinden kısa bir süre sonra örgütü bu konuda bir özelleştirmeye davet etmiştir. Yetersiz yoldaşlığın aşılmasının örgüt ve mücadele karşısında daha sorumlu ve daha ciddi bir çizgiye ulaşılmasından geçtiğini, komploya karşı verilecek en iyi cevabın böyle bir özelleştirmeye ve pratik duruş olacağını hatırlatmıştır.

Önderliğimizin tarzında toplumu, kadroyu sürekli sorumluluk duygusuna çekme esastır. Herhangi bir ideolojik teorik doğru ortaya konulsa da başarının esasının kadro ve örgütle olacağını bilmektedir. Özellikle Kürdistan gerçeğinde bunun daha da zorunlu olduğunu bilen bir önderlik gerçeğidir. Kürdistan'da başka türlü kazanılamayacağını kendi pratiği içinde öğrenen ve bu nedenle de kendisinden başlayarak böyle bir kadro duruşunu yaratan bir önderlik gerçeğidir.

Uluslararası komploya boşa çıkarmak için yönetim ve kadronun sorumlu ve birlikte davrandığı açıktır. Zaten halkımız hem komplo sürecinde hem de esaret sonrasında önderliğe ve onun çizgisine bağlılığını çok somut ortaya koymuştur. Zaten önderliğimizin etrafında bir ateş çemberine dönüşen "Güneşimizi Karartamazsınız!" kampanyası, önderlik gerçeğinin nasıl bir halk ve kadro gerçekliği yarattığının kanıtıdır. Dünyada hiçbir halk ve kadro bir önderlik etrafında bu kadar bütünleşmemiştir. Öte yandan önderliğin esaretinden sonra komplonun istediği sonucu alamamasındaki en önemli etken, manevi güç

kadro ve halkımızın Güneşimizi Karartamazsınız! sloganıyla komploya fedaice karşı koyuşu olmuştur. Bu yalnız komploya karşı bir tutum olmamış, komploya karşı tutum şahsında bu mücadele sürecinde Kürt halk gerçekliği yeniden yaratılmıştır. Bir yönüyle serhildanlarla 1990'lı yıllarda yoğrulan halk gerçekliğimiz komplo sürecinde daha niteliksel bir yoğrulmayla önderliğimizin ifadesiyle bir 'serkeftin halkı' haline gelmiştir. Uluslararası komplo sonrası bütün eksikliğine ve komploya yol açan duruşuna rağmen yönetim ve kadro gerçekliğimiz, 'serkeftin halkıyla' birleşerek komplonun beklentilerini boşa çıkaran bir tutum göstermiştir.

Örgüt dışında ve açık söylenmese de örgüt içinde bazı çevreler uluslararası komplo gerçekleşti artık farklı bir yol çizmek gerekir yaklaşımı içine girmişlerdir. Bu yaklaşım aslında geçmişte Zeki şahsında ortaya çıkan 'böyle olmaz' zihniyetinin yeniden kendisini dayatmasıdır. Artık APO'nun siyaset tarzıyla bu olmaz diyebilen böyle bir eğilim özellikle PKK etrafında belli dönemlerde toplanmış çeşitli dostlar içinde görülmüştür. Önderliğin yakalanmasıyla birlikte, hareketin farklı, yeni bir

**serhildanlarla
1990'lı yıllarda
yoğrulan halk gerçekliğimiz
komplo sürecinde
daha niteliksel
bir yoğrulmayla
önderliğimizin ifadesiyle
bir 'serkeftin halkı'
haline gelmiştir.**

çizgi izlemesi istenmiştir. Tabii bu çizgi önderliğimizin İmralı savunmalarında ortaya koyduğu ideolojik yenilenme, teorik derinlik, örgütsel ve eylemsel zenginlik ve bu temelde daha fazla mücadele etme anlayışıyla uzaktan yakından ilgisi olmayan bir niteliktedir. Kürt egemen sınıfların geçmişten beri var olan teslimiyetçi, milliyetçi eğiliminin dayatılması biçiminde karşımıza çıkmıştır. Bugün de hala bu tür çevrelerin bu yönlü dayatmaları sürmektedir. Aslında bu tür eğilimler önderliğin esaretinden sonra örgüt içinde de var olmasına rağmen kadro ve yönetim duruşunun bu tür eğilimlere prim vermemesi, önderlik çizgisine ideolojik, teorik, örgütsel ve eylemsel bağlılığın görülmesi nedeniyle dışardan dayatılanlarda olduğu gibi cesaretli çıkışlar fazla görülememiştir. Bu tür çıkışların Kürt halkı ve örgüt gerçekliğinde rağbet görmeyeceğini bildiklerinden, sessiz kalarak ideolojik, politik ve örgütsel duruşlarını farklı biçimde sürdürmüşlerdir.

Doktor Süleyman, küçük Zeki ekibi gibi dışarıdaki bazı çevrelerin farklı bir ideolojik,

örgütsel bir yaklaşım dayatmalarını görerek ve içerde bazı kişi ve çevrelerin kendilerini destekleyeceğini düşünerek, güneyli milliyetçi egemen sınıf eğiliminin de desteğini alma hesabıyla bir çıkış yapmak istemişlerdir. Örgüt yönetimi ve kadro duruşu buna izin vermediği için herhangi bir etkileri olmamıştır. Bazı çevreler umutlanmış olsalar bile, örgüt içini etkileme güçleri olmadığını görerek bunlardan uzak durmuşlardır. Aslında bu tür kişilere, PKK'yi yıkma ve sarsma kapasitelerine göre değer verilmektedir. Bir şey yapabilirler mi düşüncesiyle ilkönce destek verilse de bir şey yapamadıkları görüldüğünde yüz üstü bırakılmaktadır. Dışımızdaki birçok gücün bu tür kişilere ilgi duymaları amiyane tabirle bunların karakaşına, kara gözüne hevesli olmaları değildir. Onların PKK karşıtlığını PKK içinde ne kadar yayabileceklerini hesap etmeleridir.

Kürt egemen sınıflarının ya da Kürt egemen sınıflarının izdüşümü ve bir türevi olan bazı küçük burjuva eğilimler, Apocu hareketin ortaya çıkmasından sonra Kürdistan siyasetinde etkisizleşmelerine ve Apocu hareketin Kürdistan'da giderek en etkili güç olmasına her zaman öfke duymuşlardır. 1970'lerde kaybettikleri ideolojik ve politik mücadelenin rövanşını fırsat bulduklarında saldırıya geçerek almak istemişlerdir. Bu nedenle bu çevreler önderliğin esaretini Apocu hareketten ve PKK'den aldıkları yenilginin rövanşını almak için fırsat görmüşlerdir. Önderliğin esareti ardından Apo ve PKK karşıtlığının uzun yıllar sonra yeniden ortaya çıkması bu çerçevede değerlendirilmelidir.

Öte yandan ABD, AB, Kürt siyasetinde Apo'nun etkisini silmek için komplodan sonra çalışmalarını sürdürmüşlerdir. Önderliğimizin örgüt üzerindeki etkisinin devam ettiğini görerek komplonun tam başarıya ulaşması açısından örgüt üzerinde ideolojik, siyasi, örgütsel, kültürel baskıyı daha çok yönlü hale getirmişlerdir. Önderliğimiz de hareketimiz de aslında bu saldırıların bilincindedir. İdeolojik ve teorik olarak önderliğin İmralı'da geliştirdiği yeni yaklaşıma örgüt 7. Kongre'de belli eksiklikleriyle uyum göstermiştir. Özellikle siyasal mücadele tarzında ve ideolojik alanda ortaya çıkan yeni yaklaşımlara cevap vermiştir. Bu konuda önderliğin yaklaşımları örgüte, topluma mal etmeye çalışılmıştır. Anlama ve uygulama yetersizlikleri olsa da örgütsel anlamda bu yönlü bir niyet ve irade ortaya konulmuştur. Önderliğin yakalanmasından sonra YNK'nin silahlı saldırılarla tasfiye hareketi içine

girmesi ve her türlü tasfiye girişimine karşı koyması, komplocuların temel hedefi olan hareketin halk üzerindeki etkisini sınırlamayı önlemiştir. Halkımız, önderliğin esaret koşullarında da partimizin bu mücadeleyi yürütebileceğini ve böyle bir potansiyele sahip olduğunu görmüş, komplodan sonra da mücadelede aktif yerini almıştır. Her fırsatta önderliğe ve harekete bağlılığını gösteren, özgürlüğünü dayatan, bu konuda mücadeleden vazgeçmeyeceğini ortaya koyan bir yaklaşım içinde olmuştur. Bu yönüyle daha ilk yıllarda da görülmüştür ki, komplo, önderliği esaret altına alsa da önderlik çizgisi ve hareketimizi tümünden tasfiye etmeyi başaramayacaktır. Hareketin bir bütün olarak önderlik çizgisi dışına çıkarılamayacağı ve

önderliğe bağlılık görülünce, bu defa örgüt içinde inançsız, olmazın teorisine yatan, önderliğin yeni ideolojik-teorik çizgisine inanmayan kesimler üzerinden örgüt üzerindeki komplo tamamlanmaya çalışılmıştır. Uluslararası komplocular ve Kürt egemen sınıflarının milliyetçi eğilimiyle bütünleşerek kendisine yer açmak isteyen kişi ve gruplar desteklenip tahrik edilerek bir bütün olarak ele geçirmeyeceği anlaşılan örgüt bir darbe hareketi ile ele geçirilip komplo tamamlanmak istenmiştir.

Ferhat-Botan çizgisi örgüt içinde önderlik karşıtı eğilimin etkin kılınmasının yeni yoludur. Bunun için önderliğe bağlı kadrolar saf dışı edilerek önderlik güçsüzleştirilecek ve hareket uluslararası komplonun istediği çizgiye çekilecektir. Komplocular örgüt içinde böyle bir eğilimin olduğunu bilmektedirler. Baskı

uygulandığında mücadelenin zorluklara yürütüldüğü bir örgütte böyle eğilimlerin ortaya çıkacağını bilmektedirler. Ferhat- Botan eğilimi komplodan önce de vardı. Ancak önderliğin varlığı koşullarında bunlar etkisizleştirilmişti. Bu eğilim ABD'nin Irak'a müdahalesinden sonra PKK'nin uluslararası komplonun istediği çizgiye getirilmesi için desteklenerek harekete geçirilmiştir. ABD Irakı işgal ettiği bir dönemde önderlik çizgisinde bir PKK'yi kendisi için riskli görmektedir. Bu eğilim harekete geçerken açık bir önderlik karşıtlığıyla örgütün ve önderliğin etkisizleştirilemeyeceğini bildiklerinden, önderliğin esaret koşullarında ideolojide, teoride, örgütsel ve kadro duruşunda önderlik karşıtlığı yapmak, ancak söylemde de örgüte hakim olana kadar önderliği karşılarına almamak stratejisi izlemiştir. Örgütü ele geçirdikten sonra kendi çizgilerini kabul etmesi için önderliğe dayatmada bulunmak, böyle bir şey olmayınca da önderliğe açık tavır alma planlaması üzerinden bu komplo gerçekleştirilmiştir. Önderliğin bu çizgiyi kabul etmeyeceğini bildiklerinden kongrede çıkaracakları bir kararla ideolojik ve örgütsel olarak hukuki etkisi ve yaptırımını olmayan manevi önder konumuna düşürerek önderliğin herhangi bir müdahalesini böylece boşa çıkarıp örgütü tümünden istedikleri biçimde yürütmeyi hesaplamışlardır. Bu nedenle bu tasfiyeci eğilimi komplonun içimizdeki devamı olarak değerlendirmek gerekiyor.

Komplonun amacı zaten halkın ve kadroların önderlik ve yönetime güvenini sarsmaktır. Bu tasfiyeci eğilim daha ilk adımlarından itibaren 'bu yönetimle olmaz, bu yönetim şöyledir, böyledir' diyerek, kadro içinde sürekli bir yönetim karşıtlığı yaparak, kadroların örgüt yönetimine güvenini sarsmak, bu temelde de tasfiyeciliğine bir zemin yaratmak istemişlerdir. Bu nedenle tasfiyeciliğin örgüt yönetimi karşıtlığı yapması tesadüfi değildir. Yönetim karşıtlığı, örgütü ele geçirmenin, tasfiyeciliği örgüt içinde yerleştirmenin en önemli planlama unsurudur. Bunu anlamadan da örgüt ve yönetim karşıtlığının dün neden yapıldığını, bugün etkilerinin neler olduğunu görmek ve buna göre tutum almak da mümkün olmaz. Tek tek isim vermeyeceğiz ama yönetimdeki arkadaşlara yönelik, onları yıpratacak, etkisizleştirecek değerlendirmeleri fırsat buldukça dillendirmişlerdir. Bu yönlü kulislerle, davranışlarla, ilişkilerle, tutumlarla ilerde yapacakları darbenin zeminini hazırlamaya, daha

doğrusu böyle bir provakasyonun meşruiyetini sağlamaya çalışmışlardır. Uluslararası komplo yıl dönümünde örgüt içinde çeşitli siyasal, ideolojik ve kültürel baskılarla ortaya çıkarılan bu provakasyonu komplodan ayrı ele almak, kesinlikle bu provakasyonu açıklamada yetersiz kalacağı gibi uluslararası komplonun neden yapıldığını da anlamamak olur.

Uluslararası komplo sıradan bir komplo değildir. İnsanlık tarihi boyunca görülen en kapsamlı, sistemli, hesaplı ve şiddetli saldırı niteliği taşıyan bir komplodur. Bu yönüyle önderliği esaret altına alan bir komplonun önderlik çizgisinde bir örgüt istemeyeceği açıktır. Önderliği esaret altına alan bir komplonun önderlik çizgisini yürütecek bir örgüte çeşitli yöntemlerle baskı yapacağını ve komployu sonuca götürmek isteyeceği anlaşılır bir durumdur. Bu yönüyle komploya karşı mücadele ve tutum derken bütün

**Önderliği esaret altına alan
bir komplonun
Önderlik çizgisinde
bir örgüt
istemeyeceği açıktır.**

kadroların, yönetimlerin en başta da komplonun neyi hedeflediğini, nasıl bir örgüt, kadro, yaşam ve ideolojik duruş amaçladığını anlamaları gerekir. Bunu anlamadan sadece ben önderliğe bağlıyım, komploya karşıyım demek boş bir söylemden öteye anlam ifade etmez. Komplocuların, önderliğin esaretinden sonra bu hareketin önderlik çizgisinde yürütmesine müsaade edeceğini, hiçbir eylemde bulunmayacağını, hiçbir şey yapmayacağını düşünmek aslında komployu ciddiye almamaktır. Komployu basit bir duruma düşürmektir. Böyle yaklaşanlar komploya karşı mücadele yürütemeyecekleri gibi komplonun örgüt içinde yürüteceği saldırılara veya komplonun yaratmak istediği örgüt ve kadro duruşuna karşı da doğru bir tutum alamazlar. Ya da komploya karşı mücadele eden bir pozisyon tutturamazlar.

Komplocuların da içinde olduğu bir tasfiye hamlesi olan Ferhat- Botan çeteciliğinin ve tasfiyeci eğiliminin büyük ölçüde etkisizleştirildiği düşünülürse, komplonun sekiz yıl sonunda istediği hedeflere ulaşmadığı görülür. Komplo istediği hedeflere ulaşmadığı gibi aksine sekiz yıl içinde

özellikle bu son tasfiyeciliğin boşa çıkarılmasından sonra örgüt belirli kan kaybına uğramasına rağmen önemli bir deneyim, tecrübe kazanmıştır. Komplonun amaçlarının ne olduğu, özellikle tasfiyeciliğin dayattığı ideolojik yaklaşımlar, siyasal tutumlar, örgütsel ve kadro duruşundaki tasfiyeci eğilimlerle birlikte daha da anlaşılmalıdır. Çünkü son tasfiyeciliğin bu anlayışlarıyla birlikte halkımız ve kadrolar uluslararası komplonun neyi amaçladığını, örgütün tasfiye edilmesi için hangi noktalardan vurulmak

gerçeğini anlamak ve bunları buldukları yaşam alanlarında pratikleştirmek önemli olmaktadır. Başarının sırrı her şeyden önce de bu tarzla pratikleşmektir.

İdeolojik ve teorik düzeydeki yetersizliklerin aşılması ve yeni paradigma temelinde zihniyet devrimi gerçekleştirmek başarı için bir şarttır. Ancak bu ne kendi başına başarı getirir ne de bir sonuç aldırır. Her türlü ideolojiyi düşüncüyü başarıya götürecektir olan, buna uygun tarz, yöntem ve üslup tutturaktır. Özellikle Kürdistan devrimi gibi zor bir devrimi başarıya götürecektir tarzı, örgütsel anlayışı, üslubu ve kadro duruşunu oturtmak mücadelemiz açısından olmaz bir zorunluluktur. Zaten önderlik gerçeğinin en ayırt edici yanı da böyle bir örgütsel anlayış ve kadro duruşunu ortaya çıkarmasıdır. Uluslar arası komplonun yıldönümünde bir de bu temel gerçekliğimizin altını çizmek, bunu başarı gerçekliğimizin ABC si olarak bilmek çok önemlidir. Eğer Kürdistan devriminin bu en büyük kazanımı olan örgüt ve kadro anlayışı, örgütsel ciddiyet, özcesi önderlik çizgisinde partileşmek gerçekleştirilip bunun gerekleri yerine getirilmediği takdirde böyle bir örgüt ya da kadro, esas olarak da komplonun istediği çizgide bir duruş gösteriyor demektir. Bu nedenle komplonun başarı veya başarısızlığını ilk önce örgüt ve kadro anlayışında görmek gerekir. Eğer bir kadro komploya karşı mücadele etmek istiyorsa ilk başta da kadro duruşu, bunun yöntemi, tarzıyla ilkin komployu kendi şahsında yenilgiye uğratması gerekmektedir. Kadrolar kendi şahsında komployu yenilgiye uğratırlarsa, daha doğrusu önderlik çizgisinde partileşirlerse işte o zaman komplo ne yaparsa yapsın bu hareketin yarattığı birikim ve değerleri tasfiye edemez, etkisizleştiremez, başarısını önleyemez.

Nitekim 2005'te PKK'nin yeniden inşasıyla birlikte yetersiz de olsa komplonun ve tasfiyeciliğin yaratmak istediği örgüt ve kadro anlayışına karşı yeni bir hamle başlatıldığı için mücadelemiz siyasal alanda da, meşru savunmada da bir ivme kazanmıştır. Eğer halkımız 2005 ve 2006 yıllarında ayağa kalkmışsa bunun esas olarak da PKK'nin yeniden inşasıyla birlikte bir taraftan doğru bir ideolojik çizgiye oturması, diğer taraftan da örgüt ve kadro anlayışını yenileyerek yeniden mücadele eder hale gelmesiyle yakından bağlantılıdır. Dolayısıyla PKK'nin kuruluşu örgütsel sorunların aşılması ve siyasal hamle

**İdeolojik
ve
teorik düzeydeki yetersizliklerin
aşılması
ve
yeni paradigma temelinde
zihniyet devrimi gerçekleştirmek
başarı için bir şarttır.**

istendiğini bir daha yaşayarak öğrenmişlerdir.

8 yıllık pratik ortaya koymuştur ki yetersizlikleri de, eksiklikleri de olsa önderliğimizin ilk günden beri yaratmak istediği örgütsel anlayış ve kadro duruşu belli düzeyde korunduğu takdirde komplonun amacına ulaşması söz konusu olamaz. Bu hareketin tabii ki siyasal, örgütsel, ideolojik düzeyde toplumda yarattığı değişimlerle önemli başarılar ortaya çıkardığı kesindir. Bu yönüyle bu hareket önemli devrimler gerçekleştirmiştir. Ancak mücadelemizin en büyük kazanımı, Kürdistan ve Ortadoğu coğrafyasında bu devrimi belli düzeyde başarıya götüren, gelişmeler yaratan, üslubu, yöntemi, tarzı, örgüt ve kadro anlayışdır. Eğer bu kazanım, bu mevzi iyi korunur kaybedilmezse diğer başka kazanımların devamını getirmek mümkündür. Zaten her türlü saldırı ve uluslararası komplo da Kürdistan devriminin bu en büyük kazanımını ortadan kaldırmayı hedeflemektedir. Tüm komplocular ve tasfiyeciler bilmektedir ki, bu hareketin en büyük kazanımı olan bu gerçeklik, bu kazanım ortadan kaldırılmadan bu hareketi etkisizleştirmek, yeni başarılar elde etmesini engellemek mümkün değildir. Bu açıdan uluslararası komplonun bu yıldönümünde yönetimlerimiz, kadrolarımız, halkımız Kürdistan devriminin en büyük kazanımı olan bu önderlik tarzını, bunun yönetim ve kadro

yapılması açısından yeni bir dönüm noktası olmuştur. Bu nedenle 2005 ve 2006 yıllarındaki mücadelenin gelişimini PKK'nin yeniden inşasından ayrı görmek mümkün değildir.

Uluslararası kompnonun örgüt içinde bugüne yansıyan etkileri olmadı ya da kadroda, örgüt anlayışında, yaşam duruşunda hiç yıpratma yaratmadı diyemeyiz. Bu açıdan komplo sadece tasfiyeciler üzerinde değil de bir bütün olarak örgüt içinde belli olumsuz etkilerde bulunmuştur. Komplocuların yaratmak istediği örgüt ve kadro anlayışı belli ölçüde örgüt içine girmiştir ama bu anlayışa karşı bir mücadele sürmektedir. Çünkü bir taraftan uluslararası komplo ve tasfiyeciliğin yarattığı etkiler olduğu gibi, örgüt içindeki ideolojik duruşta ve yanlışlıklara karşı gösterilen zayıflıklar Kürdistan demokratik halk devriminin zorluklarla dolu olan özellikleri bu tür yanlış eğilimlerin şöyle ya da böyle zaman zaman dışa vurmasına, pratikte ortaya çıkmasına yol açmaktadır. Uluslararası kompnonun ağır etkisi her zaman şöyle veya böyle hissedilmektedir.

**Uluslararası komployu
boşa çıkarmanın
en önemli yolu
komplo neyi hedefliyorsa
bizim
onları sahiplenmemiz gerekiyor.**

Örgütün ideolojik ve teorik yenilenme yaşaması, örgütsel yapılanmada zihniyete uygun yenilenmeler geçirme süreci içinde olması da çeşitli sorunlara yol açmaktadır. Komplocular tasfiyeciliğin ortaya çıkmasında olduğu gibi bu süreci kendi amaçları doğrultusunda değerlendirerek örgüt içinde dengelerin bozulup sarsılmasını, hedefledikleri açıktır. Bunun için örgütün ideolojik, teorik çerçevede yaşadığı değişimi, dönüşümü çarpıtarak, saptırarak, tasfiyecilik somutunda ortaya çıktığı gibi kavramları kendine göre anlayıp yorumlayarak bu değişim sürecini provake etmek istedikleri görülmelidir. Çünkü uluslararası komplocu güçler de şunu bilmektedir ki, örgüt bu değişimi gerçek anlamda yapıp bu değişim sürecini örgütte oturtup bu temelde bütün enerjisini ve planlamasını mücadeleye sevk ettiği taktirde bu hareket üzerinde

hesap yapmak, kompnonun istediği düzeyde bir kadro ve örgüt gerçeği ortaya çıkarmak dolayısıyla siyasal mücadeleyi engellemek mümkün olmayacaktır. Çünkü örgüt ideolojik kimliğini oturtturarak sağlıklı ve etkili bir ideolojik mücadele sürecine girmiş olacaktır. Tüm APO ve PKK karşıtları bunu görmektedir. Bu nedenle de yaşanan değişimin sağlıklı ve başarılı biçimde oturması, yerleşmesi ve tüm örgüte, halka mal olmasını engellemeye çalışmaktadırlar.

Karşıt güçleri sürekli bir ideolojik saldırı içinde olmaları her yerde önderliğin ideolojik tezleri, teorik yaklaşımları üzerinde kuşku uyandırmaları, bu konuda muğlaklık yaratmak için büyük çaba göstermeleri yenilenen, değişen, derinleşen ideolojik kimliğimizden korkmalarının dışa vurumudur. Önderliğimizin bu ideolojik teorik yaklaşımları ve siyasal değerlendirmeleri güzel ama olmazmış biçiminde bir yaklaşımı çeşitli biçimlerde dillendirip kafaları bulandırarak yeni ideolojik kimliğimizi oturma çabalarını farklı bir biçimde boşa çıkarmak istediklerini görmekteyiz. Diğer yandan önderliğimizin tezlerini tersinden ele alarak sanki dünyadaki hakim gelişmelere ayak uydurma yönlü olduğunu dillendirip bu ideolojik, siyasal çizginin kompnonun istediği çizgiye yönelmesini sağlamak isteyen çevreler de bulunmaktadır.

Uluslararası komployu boşa çıkarmanın en önemli yolu komplo neyi hedefliyorsa bizim onları sahiplenmemiz gerekiyor. On yıllardır süren PKK'nin mücadelesi karşısında komplocuların, tasfiyecilerin en fazla saldırdıkları önderlik gerçeği, onun yönetim tarzı, örgüt ve kadro anlayışındır. Tabii ki daha ilk günden itibaren ideolojik ve teorik bir saldırı da yürütmüşlerdir. Esas olarak da önderliğimizi saf dışı etmek istedikleri bilinen bir gerçektir. Çünkü önderliğimizi saf dışı ederek ideolojiyi ve teoriyi ortadan kaldırmaktan daha fazla bunun kadro duruşu ve örgüt anlayışını ortadan kaldırmayı düşünmüşlerdir. Bu gerçekliğin kompnonun yıldönümünde bir daha hatırlanmasında fayda vardır. Zaman zaman örgüt içinde kompnonun hatta tasfiyecilerin istediği bir kadro duruşu ve örgüt anlayışını sanki normal bir şeymiş gibi savunan, dillendiren hatta kompnonun, tasfiyecilerin ortaya çıkarmak istedikleri örgüt ve yaşam anlayışını yeni çizgimizin gereğiymiş gibi örgüte dayatanlar var. Bunlar tabii ki bilinçli veya bilinçsiz uluslararası komploya zemin sunan, ya da bu kompnonun örgüt

üzerinde baskıyı sürdürmesine umut ve cesaret veren tutum ve davranışlar olmaktadır. Dolayısıyla da partileşme ruhunu, örgüte sahiplenme, yoldaşlık ruhunu geliştirmek, örgütsel refleksleri güçlendirmek, önderlik gerçeğine, değerlere, mücadeleye, örgüte sahip duran kadro duruşunu derinleştirip geliştirmek, komploya karşı en etkili mücadele yoludur. İdeolojik ve politik netliğin var olduğu ortamda komploya karşı mücadelenin her zaman için örgüt ve kadro duruşunu geliştirmek ve derinleştirmekten geçeceği bilinmelidir. Önderliğimizin vurguladığı gibi uluslararası komplonun önünü alamayan yetersiz yoldaşlık da böylece aşılabılır.

Uluslararası komplonun en büyük amaçlarından biri siyasal olarak Aposuz ve PKK'siz bir Kürt siyaseti amaçlıyordu. Bütün saldırılara rağmen bu hedefe ulaşılmamıştır. Özellikle 2005 ve 2006 yılında halkımızın önderliğe ve PKK'ye güçlü biçimde sahiplenmesi, otuz yıldır APO'suz ve PKK'siz çözüm dayatmaları dikkate alındığında, komplonun tümünden olmasa da belli düzeyde boşa çıkarıldığını gösterir. Zaten bizim uluslararası komplocu güçlerle öyle açık cepheden savaşma gibi bir yaklaşımımız yoktur. Zaten önderliğin esaretinde önce de böyle bir siyasal tarza sahip olmadığımız bilinmektedir. Daha çok ideolojik, teorik olarak ve kendi örgütsel yapılanmamızı güçlendirerek halk içinde örgütümüzü demokratik yapılanma temelinde kökleştirerek bu mücadelemizi geliştirmek istiyoruz. Bize açıkça cepheden bir saldırı yürütmedikleri taktirde, biz de mücadelemizi farklı biçimde yürütme gerçekliğine sahibiz. Kaldı ki, çok haklı bir dava yürüten hareket olarak haklılığımızı her türlü güce belli düzeyde kabul ettirecek bir pozisyondayız. Nitekim yürüttüğümüz mücadeleyle halkımızın bu haklı mücadelesini bu çevrelere de belli ölçüde kabul ettirmiş durumdayız. Bunu yaratan en başta önderliğimizin ideolojik teorik yaklaşımları, politik tutumları, örgüte ve kadroya sürekli güç veren değerlendirmeleri ve tüm bunların sonucu halkımızın önderliğimize sahiplenerek mücadeleyi yükseltme gerçeğidir.

Uluslararası komployla PKK'yi bitirdiğini, artık Kürt sorunundan kurtulduğunu düşünen bir Türkiye devlet gerçeği vardı. Hareketimiz hem meşru savunma gücünü koruyarak hem de siyasal

etkinliğini artırarak bu değerlendirmenin doğru olmadığını, Türkiye halkı ve kamuoyuna göstererek, PKK'nin zor ve şiddetle bitirilemeyeceğini ortaya koymuştur. Bunun sonucunda hem devlet hem siyasal çevreler içinde Kürt sorununun artık eski klasik yöntemlerle çözülemeyeceğini farklı çözüm yöntemlerinin devreye konulması gerektiği biçiminde bir eğilim de ortaya çıkmıştır.

PKK'nin uluslararası komplo sonrası yeniden böyle bir pozisyon kazanması önemli bir gelişmedir. Bugün Türkiye-ABD, Türkiye-Güney Kürdistanlı siyasal güçler arasındaki ilişkilerde PKK'nin bir kriz etkeni olması, mücadelemizin etkisizleştirilmesi bir yana siyasal, örgütsel varlığının Kürdistan halkını ve siyasal gelişmeleri etkileme gücünü sürdürdüğünün kanıtıdır. PKK'nin

PKK
ideolojik siyasal gücünü
halkların demokrasi
ve
özgürlük özlemlerine
cevap verme niteliğinden
ve
halkı örgütleyerek siyasal güç
kazanma tarzından almaktadır.

siyasal gücünün zayıflatıldığından söz edilemez. Belki ABD'nin müdahalesiyle birlikte milliyetçi Kürt siyaseti Güney Kürdistan eksenli belli düzeyde bir güçlenme yaşamıştır. Ancak bugün hala Kürdistan'ın genelinde ideolojik ve siyasi etkinliği olan hareket PKK'dir. PKK'nin böyle bir konumu hala devam etmektedir. Belirli Kürt siyasi grupları Kürdistan'ın diğer parçalarında etkili olmaya çalışsalar da, bunlar daha çok ideolojik teorik örgütsel güçlerinden değil de belirli siyasal çevreler tarafından beslenmesiyle ilgilidir. PKK ise ideolojik siyasal gücünü halkların demokrasi ve özgürlük özlemlerine cevap verme niteliğinden ve halkı örgütleyerek siyasal güç kazanma tarzından almaktadır. Zaten komplonun önemli düzeyde boşa çıkarılması da bu ideolojik duruşu ve halkın örgütlenmesi ve mücadelesine dayalı siyaset yapma tarzının sonucudur.

GÜNEŞ'E YÜZÜMÜZÜ DÖNEREK AYDINLATICI GÜÇ OLMAYI BİLELİM

Komplonun 8. yılını tamamlayarak 9. yılına girerken geçen süreyi ulusal mücadelemiz, özgür kadın hareketimiz ve bölgemiz açısından değerlendirmek önemli olmaktadır. Geçmişle gelecek arasında doğru bir bağlantı kurabilmek, günümüze ve geleceğimize daha başarılı, güvenli olarak yürümenin yönünü de belirleyecektir. Özelde ise kadın özgürlük hareketinin militanları olarak yeniden yeniden değerlendirmemiz gereken bir zaman dilimi olmaktadır.

Bu açılardan baktığımızda uluslararası komplo'nun ve ona karşı mücadelenin 9. yılına girerken, dönüp geriye baktığımızda zorlu ve bir o kadar acılarıyla dolu geçen yılları yüreğimizin nasıl kabul ettiği gerçeğini sorgulayarak bazı boyutlarla ele almak önem taşır. Kadın özgürlük hareketi olarak bu gerçeği nasıl yaşadık, nasıl anladık; komploya karşı duruşumuz neydi hususuna cevap vermek çok önemli. Buna cevap olmak, Viyan Yoldaşın bir yıl önce koyduğu eylem ve takındığı

tutum, mektubunda bilge sözlerle yazdığı her cümleyi kapsayan vasiyetin gereklerini yerine getirmek olacaktır. Buna karşı kadın olarak doğru bir sorgulama yapmak, 15 Şubat saldırısını ve komplo gerçeğini iyi görmek, gelinen aşamada görev ve sorumluluklarımızın bilinci içinde çalışmalarımıza yüklenerek kendimizi tekrar gözden geçirmemiz gerektiğine inanıyorum.

Uluslararası komplo gerçeği ve 15 Şubat saldırısı üzerine 8 yıl içerisinde çok şey dile geldi, anlatıldı ve yazıldı. Gerçekler her yıl biraz daha su yüzüne çıkarak komplodaki amacın boyutu ve derinliğinin daha iyi görülmesini sağladı. Komplonun önemli amaçlarında birisi, Başkan APO şahsında Kürt özgürlük hareketinin ezilmesi, tasfiye edilmesi, imha edilmesi gerçeği olduğu,

bölgede ve dünya da yaşanan gelişmelerin boyutu ve yaşanan gerçeklerle iç içe ele alınıp değerlendirildiğinde daha da anlaşılır olmaktadır. Tabii bütün bu gerçekleri görmemizi ve buna uygun bir duruşu nasıl sergilememiz gerektiğini bizlere sağlayan Önderliğimiz oldu. Önderliğimiz, uluslararası güçlerce komplonun karanlıklarda nasıl planlanıp uygulanmaya konulduğu ve bunun yaratacağı sonuçları her yıl ele alarak yeniden değerlendirdi. Tarihsel gelişim seyrini ve bunun bağlantılarını aydınlatarak bizlere sunması açık ki bizi birçok tehlikeye karşı korudu, duruşumuzu netleştirdi. Özellikle Ortadoğu gerçekliği içinde Kürdün ve halkların nasıl karşı karşıya getirilmek istendiği, iflas etmiş olan milliyetçiliği yaşatarak bunlar üzerinde kurulmak istenen sistemin, halkların kanı üzerinden kurulacağı gerçeğini görerek derinlikli kavradı.

Açık ki uluslar arası güçler çıkarlarını esas alırken halklar arası kardeşliği, eşitliği esas alamazlardı. Daha çok çelişkileri derinleştirerek birbirine

vurdurtacak ve bunun üzerine kurulacaktı. Bunu da 'demokrasi' adı altında "Büyük Ortadoğu Projesiyle" gündeme getirerek yapacaktı. Bütün bunların böyle olmadığını, Irak merkezli müdahale sonrası gelişmelerden daha iyi görmekteyiz. Önderliğimiz şahsında Kürt halkına karşı geliştirilen komplo, özünde Türkiye gerçekliğine karşıydı. Kürt-Türk çatışmasını yaratarak halkları karşı karşıya getirme oyunuydu. Başta bu oyun boşa çıkarıldı. Bugün Irak'ta yaşanan Sunni-Şii çatışması benzeri hatta daha derin bir biçimde katliamlar serisi Türkiye'de yaşatılmak istendi. Kürt-Türk çatışması çıkar çevrelerinin hesaplarıydı, boşa çıkarıldı. Ve halen gündemde tutulmak istenen budur. Önderliğin barış ve demokrasi mücadelesini esas alması tüm bu

planları boşa çıkardı. Bunun için zorlu ve bir o kadar da acılı geçen bu yıllar bize şunu öğretti; halkların kendi iç dinamiklerini esas alan demokrasi mücadelesi vermelerinin ne kadar gerekli olduğunu bir kez daha gösterdi. En büyük savaşı bu süreçlerde verdik diye biliriz. Büyük bir kuşatma içinde ve periyodik olarak geliştirilen komplo plan ve konseptlere karşı barış ve demokrasi mücadelesi geliştirilerek, bunun bilinci ve inancı taşırılmaya çalışıldı. Başta halkımız olmak üzere özgürlük hareketinin militan kadro yapısı, Başkan APO etrafında birleşerek komploya karşı tavrını net koydu. Bunu demokrasi ve barış mücadelesi doğrultusunda yürüttü.

Bütün bu gelişmeler kolay olmadı. Komplo gerçekliği karşısında ilk yılda ve sonrasında şokta olan ve bunu kabullenmeyen Kürt halkı ve militanların yapacağı çok şey vardı. Ve bu yapıldı. "Güneşimizi Karartamazsın" şiarı altında komplonun karanlığını parçalama ve bunun için ne gerekirse yapmada tereddüt yaşanmadı. Ki bütün bunlar büyük bedeller ödenerek, fedakarlıklar gösterilerek yapıldı. Yediden yetmişe kadın erkek bedenini ateşe vererek ateşten çember

oluşturuldu. Kendi içinde örgütlü ve bir o kadar kararlı olsa da uzun vadede komploya cevap olmak ve komploya içte ve dışta boşa çıkarma planları zayıftı. Duygulara yer vermeyecek kadar ağır bir kuşatma ve saldırıyı boşa çıkarmak kolay olmayacaktı. Duygular kadar bilinçle donanmak, örgütlenmek bir o kadar yakıcı ve dayatıcıydı. Karanlık planların bugün bazı boyutları ve yaşanan gelişmelerle birlikte açığa çıksa da, komplo ve arkasında ne yapılmak istendiğini bir bütün bilmek buna karşı durmak yeni bir duruş ve stratejiyi gerektiriyordu.

İşte bu noktada Önderliğimizin, değişen dünya koşullarını gözeterek yaptığı çözümler doğrultusunda, 93'ten bu yana barış çizgisini, stratejisini kavratmaya çalıştığı bir tarzda çalışmak-örgütlenmek gerektiği gerçeği devreye girdi. Değişen dünya koşullarına uygun bir tarzda yeniden yapılanma ve değişim-dönüşüm zorunluluğu üzerinde durdu. Bilim ve tekniğin insanlığa kazandırdığı kadar neler kaybettiğini ve neyi-nasıl kazandıracığı noktasında,

Önderliğimizin ideolojik olarak sunumları devreye girdi. Yeniden yapılanma ve üçüncü alan, sivil toplum gerçeği tartışılırken, meşru savunma çizgisinde kendini güvenceye alma ve mutlaka başarıya mücadelesi başlatıldı. Tabi bütün bunlar yıllar önce dile gelen ve yazılı belgelerle sunulan, gerçekleştirilen kongrelerle bunu kararlaştırma gerçeği yaşansa da, yeni stratejiyi kavrama ve bunu uygulamadaki gecikme, içimizdeki tasfiyecilik-ihanetçi eğilimden kaynaklı yaşanan sapmanın örgütü zorlayan boyutları olmuştur. Yaşanan tüm örgütsel krizlerden en fazla etkilenen ve zorlanan kadın hareketi olmuştur. İlk defa kendi ayakları üzerinde yürüme, irade ve güç olma konusunda örgütlülüğünü geliştirerek önderliğe cevap olma ile karşı karşıyaydı. Çünkü o zamana kadar Önderliğin bilfiil yürüttüğü çalışmayı artık kadın hareketi kendi iradesi ve gücü ile götürmek durumundaydı. Bunun ortaya çıkardığı zorluklar vardı. Örgüt olma, güç olma gerçekliği ile karşı karşıya kaldı. Tüm bunların hepsi bir mücadele gerekçesiydi zaten.

Yukarı Mezopotamya coğrafyasında gerçekleşen toplumsallaşma nasıl ki Ortadoğu uygarlığında büyük bir rol oynadıysa, barış ve

kardeşlik temelinde, farklı kültürlerin ve halkların bir arada yeniden buluşabileceğini, Önderliğimiz yine aynı coğrafyada olabileceğine tarihi bir rol biçerken, bunun gerçekleşmesinde kadına öncülük rolü veriyordu. Bu kez demokratik- ekolojik cinsiyet özgürlükçü toplum paradigması temelinde yeniden yapılanma Ortadoğu halklarının demokratikleştirmesini beraberinde getirecekti. Bu gerçeklik temelinde yoğunlaşarak her türlü gerilik, teslimiyetçi anlayış ve yaklaşımlar aşarak yeni bir stratejinin başarısı gündemimize oturacaktı. PKK'nin bir Önderlik çıkışı olarak toplumu esas alması, halk ve toplum gerçekliğini irdeleyerek yarattığı gelişmelerin temelinde oturan cinsiyet özgürlükçü toplumsal bakış açısı ve çözümleyicilik yeni paradigmayla güçlenerek gelişmelerin merkezinde Kürt halkına olduğu kadar, Ortadoğu halklarına cevap olacak tarzda bir süreç başladı. Bu da Kürt özgürlük hareketinin ABD ve AB'nin küresel finansları ve çıkarları için Kürt kartını kullanmalarına karşı duruşunu daha da güçlendirecekti. Oluşturulan komplonun çemberi

***Duygulara yer vermeyecek
kadar ağır bir kuşatma ve saldırıyı
boşa çıkarmak kolay
olmayacaktı Duygular kadar bilinçle
donanmak örgütlenmek
bir o kadar
yakıcı ve dayatıcıydı.***

kırılırken, yıl yıl izlenen politikalar ve gündeme gelen konseptler bu temel de boşa çıkartılacaktı.

Kadın hareketi olarak bütün bunları her yıl nasıl yaşadık? Ve bu gelişme seyri içinde buraya nasıl geldik? Ve mücadelesi nasıl yürütüldü? Açık ki her birimiz kronolojik olarak bütün bunları ve yaşanan gelişmeleri az çok sıralayabiliriz. Ancak şu çok iyi görüldü ki kazanan Önderliğimizin zihniyet ve vicdan devrimiyle kastettiği gerçeklik olmuştur. Zihniyet dönüşümü kolay gelişmese de, vicdan zamanında harekete geçmese de bizlere bu gerçeği öğretti, açığa çıkardı. Başarının sırrı doğru bir zihniyetle bin yılların oluşturduğu ve sistemlerin birbirlerinin devamı olarak topluma kabul ettirdiği ve bunun üzerine kurulduğu zihniyet gerçeğini ret ederek, asıl olanın ideolojik olarak yenme savaşı olduğu az veya çok kavrandı. İşte bu nokta da tarihi

***Komployu kadın cephesinde
boşa çıkartmanın birincil koşulu
egemenlikli sistemle
mücadeleden geçiyor***

bin yıllara dayanan ve bilim aydınlanma çağında bunu daha da ince sürdüren sistemi yenmek, yeni zihniyeti doğru kavramaktan geçer. Önderliğimize sahiplenme ve onun şahsında bize, halkımıza dayatılan inkarı, ezberi, komplo ve konseptleri bozma mücadelesinde bundan sonra daha başarılı olabiliriz gerçeğini öğretti.

Eşitlik, özgürlük kavramları üzerinden tartışırken dahi Önderliğimizin kadına biçtiği rol ve bu konudaki çabalarının tam bir zihniyet devrimi olduğunu görmek mümkündür. Önderlik, özgürlük ve eşitlik kavramlarına, kadın üzerindeki adaletsizliği yok etmenin esasını oturtur. Kadına uygulanan toplumsal adaletsizlik giderilmeden hiçbir özgürlüğün ve eşitliğin gelişmeyeceğini açıkça ortaya koymuştur. Önderliğimizin felsefesinin özünü bu bakış açısı oluşturmaktadır. Bu felsefe PKK'nin toplumsal bir hareket olarak kitlelere açılırken, her kesimden katılımlara açık oluşu ve kadına yaklaşımı işin başında tüm geriliklere karşı bir panzehir olarak kadın gücünü ve iradesini katmasıdır. Kadının katılımı ve mücadelesi Önderliğin büyük çabaları ile gelişse de, kadının bilinçlenerek ve donanarak yürüttüğü mücadele Zilan'lardan Viyanlara akışı tam bir zihniyet ve vicdan devrimi niteliğindedir. Zilan arkadaşı'nın daha karanlık komplo planlarını

yürürlüğe girdiği 96'da yerinde, zamanında koyduğu eylemle yarattığı sonuçlar belleklerde canlı iken eylemin içeriği ve sonuçları kadar onun harekete geçiren gücün derinliği ulaştığı zihniyet düzeyi ile bağlantılıdır. Ve yazıp bıraktıklarıyla bilinç derinliği ve mücadelenin büyüklüğünü görebilir ve böyle anlam biçebiliriz. Yine Viyan arkadaşı'nın yeni zihniyete karşı oluşan veya kavrama da yetersiz olan sessizliği bozma eyleminde yatan gerçeği kavramak gerekir. Yine onlarca kadının komplo'ya karşı oluşturduğu ateşten çemberde Önderliği saldırılara karşı koruma büyüklüğü tartışmasız tarihe yazıldı. Tüm bu kadın militanların yönünü mücadeleye çeviren, kadının adaletsizliklere karşı koyabileceği gücünün ortaya çıkması idi. Cesaret Önderlik tarafından verilmişti. Kazanılan kendine güven, irade ve cesaret Önderlik tarafından ateşten çember oluşturmasından başka bir şeye dönüşmezdi. Komplocular kadın gücünde Önderliğin ortaya çıkardığı bu iradeyi göremediler, göremezler.

Ancak yeni zihniyetin demokratik-ekolojik-cinsiyet özgürlükçü paradigması temelinde örgütlenme ve yeniden yapılanmayı gerçekleştirme görevi ile yükümlü olan ve bunu topluma mal etme mücadelesinde kadın olarak işin neresindeyiz diye kendimize sormamız gerekir. Çünkü Önderliğin, kadın özgürlük hareketi için belirttiği yeni paradigmanın yaşamsallaşmasında kadının öncü güç olmasıdır. Bu da kadına büyük görevler yüklemektedir. Bunu doğru algılayıp uygulamaya koymakla, Önderliğe cevap olunabilir. Peki biz kadınlar olarak bunun neresindeyiz? Komployu kadın cephesinde boşa çıkartmanın birincil koşulu egemenlikli sistemle mücadeleden geçiyor. Bunun mücadelesinde zihniyetlerimizi egemenlikli bakış açılarından kurtarmak, kadının duygusal zekasını analitik zekayla birleştirerek yeni bir anlayışı başarabilmesidir. Zihniyetlerimizi ve kadın bakış açısının geliştirilmesinde kendimizi ne kadar sorumlu gördük? Yaşadığımız değişimleri kendimizden başlatarak topluma ne kadar taşıdık sorularına doğru cevap vermek durumundayız. Düşünce de, yaşamda ve mücadelenin her alanında bunu ne kadar sorguladık. Bunlar önemli. Kadın bakış açısıyla eski zihniyeti aşmak ve aştırmak önemli.

Önderliğimizin kadın bakış açısıyla ideolojik, felsefik olduğu kadar tarihi, toplumsal gelişmeler içinde kadınla insanlığa kazandırmak

istediği gerçeklik tüm yazım ve yapıtlarında kadına sunuldu. Kadın özgürlük hareketi kuşkusuz 93 ordulaşması ve sonrası yıllarda yoğun çözümlenmelerle partileşmesini sağladı. Bu konuda Önderliğimizin emek ve çabaları kadının kendisini bulması, kimliğine kavuşmasında büyük rol oynamıştır. Ancak kadının bunu süreklileştirme ve geliştirmede belli bir çabası olsa da, içinde yetersizlikleri taşıyarak bekleneni bütün boyutlarıyla yerine getirdiğini söyleyemeyiz. Belli bir gelişim seyri içinde çalışmalar yürütülse de, geriliklere karşı duruşta ve ideolojik mücadelede zayıflıkların ve yerine getirilmeyen görevlerin olduğu bir gerçektir. Kadın kurtuluş ideolojisi temelinde mücadele yürütmesi, erkek egemenlikli sistemin aşılmasında önemli halka olmaktadır. Bu açıdan yıllardır kendi içinde her türlü geri duruş, yaşam tarzına karşı ideolojik kimlik sahibi olan kadın kurtuluş hareketine büyük görev düştüğü tartışmasızdır. İşte bu noktada yaşanan yetmezlikler ve gerilikler yerinde ve zamanında cevap olmayan duruşların ve pratiklerin gelişimini engellemiştir. Ve kadın hareketinin biçilen misyon temelinde rolünü oynaması önünde engel olmuştur.

Baştan beri Kürdistan özgürlük hareketinin PKK'nin ideolojik öncülüğünde yürüttüğü mücadele nasıl bizleri bugün dünya da yaşanan sistemin ideolojik muğlaklık ortamında, ideolojik kimlikle ayakta tutuyorsa, bunun kadının ideolojik kimliğinde belli bir gelişme olsa da netlik kazanması ve demokratik-ekolojik-cinsiyet özgürlükçü toplumun yaratılmasından bağlayıcı rol oynayacaktır. Çokça dile gelen nasıl bir kadın, nasıl bir erkek sorgulanmasında nasıl bir toplum sorusunda cevap verme mücadelesini kendi içinde verirken bunu topluma taşıma sürecidir. Kaos aralığında yaşanan umutsuzluk, karamsar ve zorluğa cevap olma ve bunun örgütlülüğünü yaratarak sistemin halkların çatışması üzerinden kurmak istediği düzenine, karşı halkların birliktenliğini alternatif olarak geliştirmenin zihniyetini oturtmakla hükümlüdür. Bunun için çalışmak ve örgütlü güç haline gelmek toplumu, kadını bilinçlendirmek komplo ve bu çerçevede oluşan konsept ve planları boşa çıkarmak anlamına da gelir ki bunu başardığımız söylenemez.

Demokrasi ve barış mücadelesinin yükseltilmesi de buna bağlı. Sağlıklı bir demokrasi, toplumun aydınlanmasını bilinçle donatılmasıyla mümkündür. Dışarıdan empoze edilemeyeceği gibi demokrasi demekle de olmuyor. Kendi iç

dinamikleriyle gelişmeyen bir demokrasi sözde kalır. Topluma cevap olma, harekete geçirme temelinde gerçek demokratik bir toplum yaratma ideali ile çalışmak gerektiği bu kadar açıktır. Kadının bu konu da rolü belirleyiciyken, bu temelde çalışması gerekmektedir. Özellikle komplonun en büyük yönelimin içimize yönelik olduğu ve tam bir tasfiye ile karşı karşıya kaldığımız süreci geride bıraksak da, bunun kaynağını ideolojik yetersizlikten ve mücadelesizlikten kaynaklandığını bugün daha iyi görüp değerlendiresek de unutmamamız gerekir.

Ortam, ideolojik muğlaklıkların yaratıldığı ve ideolojilerin anlamsızlaştırılarak hakim hale getirilmek istendiği bir dönemdi. En az ideolojik etkilenmemesi gereken ve ideolojik duruş ve mücadeleyi geliştirmesi gereken kadındı. Buna karşı gereken zayıf yetersiz duruşların yaşandığı

***Önderliğimizin savunmalarıyla
komployu boşa çıkaran
düşünsel yaratımı
bizleri nasıl bir duruşla
kazanacağımızı öğretmekteydi.***

bir gerçek. Özellikle uluslar arası komplocu güçlerin moral değerlerimizle oynama, sahte yaşam vaatleriyle bulunan zaafı kullanma çabaları ve yönelimlerine karşı ideolojik duruşla boşa çıkarılacağı da bir gerçektir. Ancak tasfiyecilik ihaneççi eğilimin zemin bularak örgüt yaşamımıza ve en temel değerlerimize saldırısı ve içten yıkma girişimi bizleri ne kadar zorladığını unutmuyarak, bunun kadın kurtuluş ideolojisi ile donanmış kadın yapısının her türlü geriliğe karşı mücadelesini geliştirmek durumundaydı. Önderliğimizin kadına biçtiği rol, emeğinin karşılığını ideolojik duruşla çağın temel insanlık sorunlarının çözümüne doğru yaklaşımla verileceğini bilerek öğrenmek ve kavramak bir görevdi. Önderliğimizin savunmalarıyla komployu boşa çıkaran düşünsel yaratımı bizleri nasıl bir duruşla kazanacağımızı öğretmekteydi. Demokratik ekolojik zihniyet özgürlükçü paradigmayı anlamak ve özümsemek her türlü tasfiyecilik ve geriliklerin pan zehiri olarak geleceği ve yeniden bir toplum yaratma hedefinde bizi başarıya götürecekti. Hala da bunların tam bir başarıya götürdüğümüz söylenemez.

Burada şunu tekrar görüyoruz; ideolojik

bilinçle donanan kadın her türlü geriliğin cevabı olabilir. Uluslar arası komplo Önderliğimizin şahsında Kürt halkının ve kadının özgürlük idealine vurdu. Buna karşı güçlü duruşlar sergilemede kadın hareketi olarak zorlanmalar yaşadık. Kadın Özgürlük Hareketi belli aşamalardan geçerek kendini tanımlama ve kimliğini sahiplenme gücüne ulaşsa da, komplo süreciyle birlikte bunu örgüt-mücadele gücüne yansıtmada yetersiz kaldığı ve bu açıdan Önderliğimize, Hareketimize, Özgürlüğe yönelik saldırılarda yeterince cevap olmadığı bir özeleştirici boyuttur. İdeolojik tanımlamalarda yaşanan yetersizlikler nedeniyle, daha çok da zihniyetin tarihsel kökeniyle birlikte ele alma, günceli doğru tanımlama süreçle kavranırsa da, bunu bir bütün kadın yapısına kavratamama, eğitim yetersizliği, ideolojik mücadelede zayıf kalmayı beraberinde getirmiştir. KJB çatısı altında bir araya gelen bileşenlerin rollerini oynaması temelinde, içinde güçlü gelişmeleri barındıran bir düzeyde yakalanmıştır. Özellikle son yıllarda yaşanan bir toparlanma ve kadının katılımı KKK sistemini de güçlendirecek bir düzeyi yakalayacaktır. Toplumsal ayağın giderek bir potansiyel olmaktan çıktığı, güce, örgüte dönüştüğü bu aşamada Demokratik Komünal örgütlenmede öncü rolünü oynayabilir bir düzey yakalama mücadelesi veriliyor. Önderliğimizin son süreçlerde sık sık vurguladığı Demokratik Komünal örgütlenmenin en temel gücü kadın olması nedeniyle, daha çok çalışmanın gerektiği, yılların birikimleriyle buna cevap olunacağı tartışmasızdır. Önderliğimizin projelerine doğru cevap olmanın da bir gereğidir. Kadın çalışmalarını anlamlandırarak, öncü gücü bilinciyle sistemsal çalışmalarda belirgin rol oynayacaktır. Yeni sisteme göre kendi misyonunu doğru değerlendirerek Demokrasi ve barış mücadelesinde Önderliğe cevap olma görev ve sorumluluklarının bir gereğidir. Demokratik kültürün gelişmesinde ve topluma mal edilmesinde kadının rolünün belirleyiciliğini esas alan bir bilinç ve yoğunlukla çalışma komplocu zihniyette ve onun yeni konsept ve planlarına aynı zamanda cevap olma anlamını da taşır. Kadın bilincini bu temelde güçlendirmek, yaşamın her alanına aktif katılmak, yaratıcılıkla değişim ve dönüşümü sağlamak temel bir özgürlük ilkesi olarak gelişecektir. Barış ve özgürlüğün bu şekilde gelişmesi ancak bu temelde olabilir. Önderliğimiz bunun gelişebileceğini bildiğinden kadınlara olan

güvenini İmralı koşullarında da sürdürmektedir. Bu nedenle biz kadınlara düşen görev temelinde çalışmak ve başarmak, Önderliği doğru sahiplenmek olacaktır.

15 Şubat komplosuna en doğru cevap özgürlük iddiasını güçlendirmek ve bu temelde çalışmakla mümkündür. İnsan ve insanlığa yaşam hakkı tanımayan zihniyet ve onun tarihi kökenlerini bilerek, yeni zihniyetin oturtulmasının bilinciyle karanlıklara karşı ideolojik mücadeleyi yükseltmek ve kadınlara kaybedilen tarihi yeniden yazmak, bunun militanı olmak Önderlikle buluşmaktır. Başkan APO ile buluşmak her türlü toplumsal geriliğe ve erkek egemenlikli zihniyete karşı ideolojik mücadeleden geçer. İnsan olma, insan kimliğini tanımlama ve insanca yaşam için Başkan APO'nun bizlere sunduğu eserleri doğru okuma ve uygulama insanlığın özlemi olan sevgi-kardeşlik- eşitlik ve hoşgörü içinde bir arada yaşatmayı bilme, kendini bilme ile mümkündür. Yaşadığımız dünya ve bölgede yaşanan insanlık ayıbına ve katledilen insanlığa doğru cevap olma Başkan APO'nun ideolojisi ve felsefesiyle ancak mümkündür. Bunu doğru sahiplenme ve uygulamada başarı sırrı ve gerçeğidir. Her geçen gün biraz daha doğrulanıyor ki, İmralı gerçeği ve tutsak edilen ırmak insanlığın bir ayıbı ve insanlığa karşı işlenen bir suç kapsamındadır. Ve hala düşünce özgürlüğünün olmadığı bir Türkiye'de özgürlük için atılan her adıma karşılık ölüm fermanı çıkarılmakta ve yaşam şansı yok edilmek istenmektedir. Özgürlük mücadelesinin bedeli ağırdır. Kadın olarak her zaman karanlıkları arkada bırakarak Güneş'e yüzümüzü dönerek aydımlatıcı güç olmayı bilelim. Kadın Kurtuluş İdeolojisiyle donanarak Demokratik Komünal örgütlenme projesinin bir çalışmanı olalım. Başkan APO'ya ancak bu temelde cevap olabiliriz. Uluslar arası komployu şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da boşa çıkarmanın tek yolu budur gerçeğini unutmayalım.

15 Şubat saldırısı ve sonrası yıllar zorlu-acılı ve bir o kadar da mücadelelerle dolu yıllar olarak yaşandı. Alışmadığımız bir şey var, o da Başkan APO'suz yaşamak! Ancak Onunla buluşmak ve yaşamak, daha çok çalışmaktan geçer. Bu temelde 2007 yılını daha bilinçli ideolojik mücadele kadar örgütlü bir halk gerçekliğine dönüştürerek kazandıralım.

**YAJK Yönetim Kurulu Üyesi
Sakine KARAKOÇAN**

15 ŞUBAT KOMPLOSU, KÜRDİSTAN ÜZERİNDEKİ İMHA VE İNKÂRIN KENDİSİDİR

—————Mizgin AMED

15 Şubatı ele alırken o günün koşulları içinde ele almak en doğrusudur. Ortadoğu'da var olan sistemlerin, ulus devletlerin gittikçe gericileşen kendilerinde değişim ve dönüşümü yaratamayan yapısı ve halklar üzerinde oluşturdukları baskı, altan alta kaynayan bir gerçekliğe yol açmıştır. Ortadoğu'nun bu gerçekliği çelişkili ve çatışmalı bir ortamı yaratmakta bu yapıda giderek uluslar arası sistemin Ortadoğu üzerindeki çıkarlarını tehdit eder düzeye varınca bu gerici sitem dış bir müdahaleye gerekçe oluşturdu. Başını ABD ve AB'nin çektiği dış güçler çıkarları gereği bu sorunlu Ortadoğu karşısında sessiz kalmayacaklarını gösterdiler.

Ortadoğu'nun bu sorunlu yapısı içinde olan güçler içerisinde bazıları Ortadoğu'nun değerlerini bu dış güçlere peşkeş çekerken bazıları da direnerek bu sorunlu yapıyı tüm olumsuzluklarına rağmen kendi iç dinamikleriyle değiştirmeyi deneyeceklerdi. Direnerek Ortadoğu'yu değiştirmeyi seçen bunun mücadelesini veren hiç tartışmasız ki PKK gerçeğidir. Bu direniş ne teslim olmaya götüren ne de kuru bir direniş olarak çözümsüzlüğü derinleştiren bir direniştir. Önderlik gerçeğindeki bu temel diyalektiği anlayan dış güçler Ortadoğu'ya müdahalelerini onun çözüm dinamiklerine yönelterek başlattılar. Çünkü bu dinamik onların planlarını boşa çıkaracak ve engel olabilecek hiç bir güç olma imkanına sahipti. Böylelikle Ortadoğu'da değişimi yapabilecek önderlik gerçekliğini etkisiz bir pozisyona getirmeyi planlarının başına aldılar. Bu müdahaleyle adım adım Ortadoğu'nun kalbine yerleşmek istediler.

Kürt özgürlük mücadelesi yanında Ortadoğu halklarına, insanlığa karşı sorumlulukları ve arayışları sürekli olan önderliğimiz, bu yeni sömürgecilik sisteminin - onların deyimiyle BOP projelerinin- yaşam

bulmasına engel teşkil ediyordu. Çünkü önderlik onların sistemlerine karşı, Ortadoğu halklarının haklarını savunan, alternatif sistemi oluşturma çabasındaydı. Ve bunun mücadelesini veriyordu. Kürt özgürlük mücadelesi kendi sınırlarını aşırıyor bölge içinde demokratik bir sistem oluşturma istemiyle diğer uluslara da örnek oluşturuyordu. Önderliğimizin ve özgürlük mücadelemizin karakterinden kaynaklı, dış güçlerin Ortadoğu üzerindeki politikaları boşa çıkıyor, gerici sistem ve devletlerin emellerini yıkılıyordu. Tabii ki bağımsız bir çizgi ve iradenin Ortadoğu'da gelişmesi ne dış güçlerin ne de bölge güçlerinin çıkarına gelmekte bundan dolayı da çıkarları gereği birleşmekteydiler. Bu gün Ortadoğu'da ABD ve dış güçler, bölgeye girişlerine göz yumanların başlarına bela olmuş durumdalar. Bir halk ve önderi için hazırlanan tuzağa bugün kendileri de düşüyorlar. Bu gün Ortadoğu halkları birbirine karşı kullanılarak birbirine düşman kılarak mezhep, din, milliyetçilik adı altında bitirilmek isteniyor ki en büyük tuzakta burada yatmaktadır. Ortadoğu halklar inceden inceye bu tuzağa çekilmektedir.

Uluslar arası komplo sürecinde Türkiye'nin gündemi tamamıyla önderliği teslim almaya o kadar endekslenmişti ki tüm çözümsüzlüklerinin çözümü sanki buradaymış gibi kendisini buna kilitlemişti. Esas büyük tuzakta buradaydı. ABD bir taşla iki kuş vurmak istemişti. Neredeyse yüzyılları kapsayacak ve geri dönüşü olmayan bir yola girilecekti. Esas olarak iki halkın kavgası ile birbirini bitirme ve önü

alınamayacak bir süreç başlatılmak istenmekteydi. Önderliğimizin sağduyulu yaklaşımı ve gerçekten komponun iki halkı ve Ortadoğu halkları için ne anlama geldiğini ilk günden anlamasaydı bugün süreç çok farklı gelişecekti. Önderlik bu büyük oyunun önüne geçmek için elinden gelen tüm çabayı sergiledi ve halende sergilemektedir. Ama maalesef Türkiye hükümeti ve yetkilileri sözde yurtseverleri bunu halende anlamış durumda değil ve kendi bildiğini okumaya devam etmektedirler. Adeta büyük bir zafer kazanmış gibi havalara girdiler. Önderliğimizin uzatmış olduğu barış eline ve çağrılarına bu sahte zafer havaları içinde cevap verdiler ve bir halkın onuruyla böyle oynamak istediler. Kürt halkını aşışlamak istediler.

Ama Kürt artık eski Kürt değildir. Oyunlara gelmeyecek bir Kürt gerçeği mevcuttur artık. Önderlik duruşuyla yaklaşımlarıyla oyunları da boşa çıkarınca Kürt sorunu yeni bir sürece girdi. Türkiye istese de istemese de sorun farklı bir boyuta ulaşmıştır.

Kürt sorunu Türkiye'nin artık altından kalkamayacağı ve bedelinin ağır olduğu bir sürece doğru evriliyor. Kürt halkına karşı düşmanlık, milliyetçilik, ortak yaşama karşı tahammülsüzlük, rantçılık ve yozlaştırma kültürü ile kendi özünden, kimliğinden uzaklaştırma kültürünü geliştirilerek hem kendi kimliğini hem de Kürtleri bozarak ne yapabilir ki. Böyle bir toplum Türkiye'nin hangi işine yarayacak? Her şeyinden taviz vererek Kürtleri yok sayma pahasına bunlar yapıldı yapılmaya devam ediliyor.

90'lı yıllardan itibaren güneyli güçleri işbirliği çerçevesinde yıllarca Kürt özgürlük hareketine karşı kullanıldı. Bizzat komponun Kürtler içindeki ayağı rolünü oynattı. Komplodan başarıyla çıkacağına inanarak büyük tavizler vererek değişik güçlerden de yardım almak istedi. Rusya ve Yunanistan sahte dostluk adına bu oyuna dahil oldular, komponun farklı ayağını oluşturdular.

Özgürlük hareketimiz ve Önderliğimiz üzerinde yıllarca değişik yöntem ve politikalar izlendi. Amaç bu hareketi kendi çıkarları çerçevesinde ne kadar kullanabiliriz hesaplarıydı. Bunun için uzun yıllar mercek altında tuttular ama bir şey elde edemediler. Hareketimizin klasik Kürt isyanları gibi olmadığı hiçbir güce dayanmadığı

tamamıyla özgür ve bağımsız iradesiyle hareket ettiği anlaşılınca tehlikelidir denilip tasfiye edilmek istendi. Yönelimler böyle başladı. Kürt isyanlarının sonuçları biliniyor; ya tasfiye, idamla sonuçlandı ya da sürgün edilip başkalarına bağımlı işbirlikçi güçler olarak varlıklarını korudular. Tasfiye ve idam olanların kimse hesabını sormadı. PKK bir nevi bu hareketlerin intikamı hareketiydi. Her zaman bağımsız ve kendi öz iradesiyle hareket eden bir örgüttü. Kendilerini birçok defa deneyen güçler bir türlü bu hareketi istedikleri gibi kullanamadılar ve denetimlerine alamadılar. Komponun bu kadar acımasızca imhayı hedefleyen yaklaşımının yanında, birçok uluslar arası gücün içinde yer almasının gerçeği burada yatmaktadır.

Askeri, siyasi, ekonomik, özel savaş yöntemlerini denediler sonuç alamadılar. Önderliği etkisizleştirerek harekete de en fazla birkaç aylık ömür biçmişlerdi. Önderliksiz kalan bir hareket kolayca dağılır, parçalanır sonu diğer Kürt isyanları gibi olur değerlendirmeleri çok hakimdi. Yanıldıkları noktalardan birisi buydu. Önderlik öyle bir sistem, örgüt ve ruh yaratmıştı ki artık Kürtler hep aynı kaderi yaşamayacaktı. Tam tersine hesap soran, önderliği etrafında kenetlenen bir halk ve örgüt gerçekliği vardı. Dünyanın hiçbir yerinde görülmeyen, önderlik halk ve militanları arasında bir kenetlenme oluşmuştu.

"Güneşimizi Karatamazsınız" şiarıyla onlarca kadro ve yurtsever kendi bedenlerini ateşe vererek komplocu güçlere, "Kendimizi yakıyoruz çünkü insanların vicdanlarını uyandırmak istiyoruz, kendini körlüğe, sağırlığa yatırmış sanki hiçbir şey yokmuş gibi davranan insanlara gerçekleri görmeye çağırıyoruz, kendimizi yakıyoruz Kürt sorunun çözümünü ve önderliğinin özgürlüğünü istiyoruz, insanlığı duyarlılığa çağırıyoruz. Çıkarlar çerçevesinde bir halk ve önderliği feda edilmesin. Hiç kimseye zarar vermek istemiyoruz ama daha da ısrar edilirse kendimizle birlikte başkalarını da yakmasını biliriz" mesajını oldukça güçlü bir şekilde verdiler. Kendi bedenlerini cayır cayır yakan insanlar komplocu güçlere mesaj verdikleri kadar içimize de mesaj vermek istediler ve hepimizi komplo ve Önderlik karşısında duyarlılığa, ciddiyete davet ediyorlardı. Tabiki bizlere düşende bu mesajları iyi ve doğru okumak

"Hiç kimseye zarar vermek istemiyoruz ama daha da ısrar edilirse kendimizle birlikte başkalarını da yakmasını biliriz"

olmalıdır.

Önderlik bu eylemlere; **"Kendilerini cayır cayır yaktilar, kursunlara hedef oldular, tutuklandilar sırf onların anısına bağlilik anlamında olsa bile olaya kapsamlı yaklaşmak gereği tartışmasızdır. Dahada ötesi tarihin tekerrürünü önlemek özgürlük devriminin başta gelen görevidir. Tarihsel kırılmayı, lanetli kölelikten özgürlük yönüne doğru çevirmek bu görevin başarısı olacaktır"** diye belirtmektedir.

Komple ve 15 Şubat sürecinde önderlik etrafında kenetlenen halk ve yoldaşlar yanında sahte dost ve yetersiz yoldaşlıklarda vardı. Birazda komplo besleyen temel yaklaşımlardı bunlar. Önderlik her zaman doğu kültüründen gelen inanç ve samimiyetiyle yaklaşırdı ve dostluklara güvenirdi. Batı kültüründeki gibi çıkarıcı, bireyci ve menfaatçi karakterde dostluklara yaklaşmazdı. Yine yoldaşlığa biçtiği bir anlam ve misyon vardı. Yıllarca hiçbir yoldaşına zarar gelmesin diye hep hedef konumuna gelen önderlik oldu. Beyninde ve yüreğinde her zaman halkı ve yoldaşları yaşardı. Herkese ne kadar cevap olabilirim ne kadar geliştirebilirim kendimden neler katabilirim çabasındaydı. Kendimize önderliğin yoldaşları diyoruz ama komplo sürecinde bizler ne kadar önderliğin yaşadığı zorlanmayı yaşadık ya da yüreğimizde ve beynimizde hissettik.

Komple sürecinde her anı, dakikası ve saniyesi imha tehdidi altındayken gafleti yaşayanlar da az değildi. Komplonun genişliğini ve kapsamını derinlikli anlayamamamızdan kaynaklı komplo önderliğin esaretiyle sonuçlandı ve önderliğe karşı doğru yoldaşlık görevlerimizi yerine getiremedik, sahip çıkamadık komployu engelleyemedik. Tam tersine bilinçli bilinçsiz komplocu güçlerin etkisine ve denetimine giren bazılarınım ise komployu tamamlayan tutum ve davranışları ortaya çıktı.

Tabii ki komplo sadece bir süreçle sınırlı değildir. Bu hareketi nasıl tasfiye edebilirim, etkisiz kılabilirim hesapları devam etmektedir.. Bunun içinde Kürt özgürlük mücadelesine karşı umudu kırmak, inançsızlığı geliştirmek, geçmişini inkar ettirmek için değişik planlar ve senaryolarıyla sonuç almaya çalışıyorlar. Son olarak içimizde çıkan tasfiyeciliğin esas

kaynağının komplonun devamı olduğu böylesi planların açık ispatıdır. Tasfiyecilere verilen umut neydi? Hangi vaatlerde bulunuldu?

Komple halen devam etmekte bunun için komplo karşısında uyanık olmak, sağlam durmak için komplonun ne olduğunu ve neyi amaçladığını görebilmek ve mücadele etmek insan olarak böyle bir sorumluluk içerdiğine inanmak gerekir. Bunun içinde önderliğin yöntemlerini iyi irdelemek görmek anlamak görevimiz vardır. Önderliğin tarzından ve yönteminden uzaklaştığımız anda sağa sola savrulmalar yaşadık. Bu konuda Viyan yoldaş şahsında doğru anlayışı ve önderlik çizgisine bağlılığı, dürüst bir yoldaşlığı görebiliriz

Kendisinin de belirttiği gibi;

"Hiçbir zaman ben 15 Şubatın gerçekleştiğine kendimi inandıramadım, önderlik esir düşmüştür sözünü ağızdan çıkarmadım, yüreğime yediremedim" diyor.

Önderliğimize dayatılan ağır tecrit, izolasyon ve psikolojik baskıyla ve dört duvar arasında bile iradeyi kırmaya dönük gelişen yaklaşımlar ve yoğun saldırılar karşısındaki sessizliğe cevap olmak için, önderlik üzerinde gelişen baskılara bizleri ve bizi önderliksiz bir yaşama alıştırmaya olan öfkeydi, cevaptı Viyan arkadaşın eylemi. Aynı zamanda şunu da belirtmektedir; **söz anlamını yitirmiştir sıra pratikte** diye bizleride ciddi eleştirmekte artık konuşmanın anlamının kalmadığını ne yapılması gerekiyorsa bir an önce yapılması gerektiğini belirtiyor.

Viyan yoldaş yeni bir gafleti yaşamamak için herkesten önce eyleme gecti. İçimizdeki komplonun kırıntılarını atmamızı, gözümüzü açıp neler olup bittiğini görmemizi emrediyordu. Özgürlüğe olan tutkusu ve coşkusuyla ateşli bedeniyle düşmana inat dans edip halay çeken Viyan yoldaş, beynine yüreğine kazıdığı önderlik sevgisi ve bağlılığını haykırarak göremediği Önderliği, yıllarca hayaliyle yaşadığı Önderlikle eylemiyle buluşuyordu.

Viyan yoldaş yeni bir gafleti yaşamamak için herkesten önce eyleme gecti. İçimizdeki komplonun kırıntılarını atmamızı, gözümüzü açıp neler olup bittiğini görmemizi emrediyordu.

Dokuzuncu Yılında ULUSLAR ARASI KOMPLO'YA KARŞI MÜCADELE VİYAN'CA OLMALIDIR

Bozan TEKİN

Önder Apo şahsında Hareketimize, halkımıza ve Mezopotamya halklarına karşı geliştirilen Uluslar arası Komplo ve ona karşı mücadelenin dokuzuncu yılına girerken, tarihte hiçbir benzeri olmayan böylesi bir komploya karşı eşine ender rastlanan bir bilinç, irade ve ruhla, bir halkın, bir bölgenin ve tüm insanlığın yaşadığı sorunları etinde-kemiğinde hissetmenin yarattığı sorumlulukla direnen Önder Apo'yu selamlıyoruz. Bu direnişle "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarıyla bedenlerini ateşe vererek komplocuların yüreğine korku, halkımızın cesaret veren şehitlerimizi saygıyla anıyor, onlar ne için yaşamlarını ortaya koymuşlarsa, yaşamımızı ve pratiğimizi bu temelde anlamlandırıp yükleneyeğimiz sözünü yineliyoruz.

Uluslar arası Komplo, Önder Apo şahsında Partimiz PKK ve Kürt halkının özgürleşen iradesine yönelik devletçi ve sınıflı toplum tarihinin en kapsamlı, en çirkin ve her türlü insani değeri ayaklar altına alarak gerçekleştirilen; Kürt halkı var oldukça ve insanlık yaşadıkça sürekli lanetlenmesi gereken alçakça bir saldırdır. Hiçbir zaman unutulmamalıdır. Unutmamak ve ilişkilerini, gelişim süreçlerini, kim, kimler nasıl yerini aldı, bütün bunları çözümlenmek, henüz yeterince açığa çıkmayan yönlerini iyice açığa çıkararak anlamak ve buna karşı mücadele etmek gerekmektedir. Önderliğimize, mücadelemize ve halkımıza kast eden bu komployu anlamak, düşmanı anlamaktır. Bu anlaşıldıkça kendimizi doğru tanımlayacağız. Başarı da buradan geçmektedir.

Dünya özellikle 2. Paylaşım savaşından sonra insan hakları, hukuk, ulus, azınlık vb. konularda birçok evrensel ölçüye kendisini kavuşturdu. İnsan Hakları Evrensel Beyanname, Helsinki Nihai Senedi, Paris Şartı vb... Ancak bunlar Kürdistan ve Kürt halkı olunca adeta yokmuş gibi hareket edilmiştir. Bu belgeleri hazırlayan, altına imza atan devletler Kürt halkı ve PKK sözkonusu olduğunda hepsini bir yana atarak, ne kadar iki yüzlü oldukları, özünde hepsinin de sermayenin çıkarlarını kılıflayan

özellikler taşıdığı ortaya çıkmıştır. En büyük ikiyüzlülük, çifte standart ve yalan da burada yatmaktadır.

PKK Önderliği, sadece ve sadece kendisini Kürt sorunuyla sınırlayan politik bir önderlik değildir. Uluslar arası komplo bunun için geliştirilmemiştir. Yine sadece silahlı mücadele yürüttüğü için de komplo yapılmamıştır. Eğer böyle olsaydı başka da Kürt siyasi partileri, hatta devletleşmeye giden Güney Kürdistan gerçekliği vardır. Dün de bunlar vardı, bugün de. Hatta bunlar bırakalım böyle bir saldırının hedef olması, bu komplo içinde yer almışlar, teşvik etmiş ve desteklemişlerdir. Dolayısıyla hiçbir zaman hiçbir Kürt Önderliği böylesine geniş bir uluslar arası mutabakatla bir saldırının hedefi haline gelmemiştir.

Önder Apo'nun böylesine bir uluslar arası mutabakatla komploya maruz kalmasının nedenini salt güncel politik nedenlerle izah etmek yetersizliğe yol açar. Bu da çok önemli olmakla birlikte uluslar arası komployu izah etmede sınırlı kalır, tabloyu eksik bırakır.

Uluslar arası komplonun geliştirilmesinin bir de tarihsel-toplumsal boyutu bulunmaktadır. PKK'nin beş bin yıllık devletçi-iktidarcı ve cinsiyetçi toplumun tüm bastırma, tasfiye etme çabalarına rağmen Kürdistan'da ve Ortadoğu'da

tarihin derinliklerindeki demokratik ve komünal değerleriyle buluşarak, sistemin yalana, ikiyüzlülüğe, kadını düşürmeye ve zulme dayalı gerçeğini açığa çıkarması ve alternatif bir yaşamın kurulabileceğinin imkan ve yollarını göstermesi, sistem tarafından büyük bir tehdit olarak algılanmıştır. Devletçi kapitalist toplumun tüm zihniyetini ve onun bölgemizdeki karikatürlerinin gerçekliği bir bir çözümleyen PKK Önderliğine karşı bu sistemin daha farklı bir tutum içine girmeyeceğini görmek ve anlamak gerekir. Buna bir de "Sosyalizmin bittiği", "Kapitalizmin zaferi"nin ilan edildiği 1990'lı yıllarda, sosyalizmde ısrarı ve onu yenileme arayışlarını

ortaya koymanın sistemin tümünü karşıya almak olduğu gerçeğini eklemek gerekir. Adeta insanlığın belleğinden silinmek ve kazanılmak istenen Sosyalizm, eşitlik ve özgürlük gibi kavramların, Önderlikte yeni yeni anlamlara kavuşma sürecini yaşaması ve bunun Ortadoğu gibi, sistemin çarklarını döndüren petrol ve doğalgaz gibi enerji kaynaklarının olduğu bir alanda olması, yönelimin hem kaçınılmazlığını hem de şiddetini ortaya koyacaktır. Elbette

bundan Önderliğin esaretinin kaçınılmaz ve karşı konulamaz, boşa çıkarılamaz olduğunu değil, Önderliğimize ve Hareketimize yönelimi ve onun şiddetini artırmanın sistem açısından kaçınılmaz olduğunu belirtmek istiyoruz. Dolayısıyla sistem karşısında konumumuzun neyi ifade ettiğini de görmek gerekiyor.

Beş bin yıllık devletçi toplumun, komünal-demokratik değerleri kendi şahsında temsil eden en son kök hücrelerini de ele geçirip parçalayarak rahatlamak istemesini görmek gerekir. Burada eğer o hücre yaşasa ve kendisini çoğaltsa, devletçi toplumun kendisinde çözülmenin başlayacağını da görmek gerekir. Devletçi toplumun ABD, Bölgedeki işbirlikçileri ve diğer komplocu güçlerin, bu komploda yer

almalarının nedenini böyle tanımlamak gerekir. Ya da sanki ustalıkla ve soğukkanlılıkla bir cinayet veya başka büyük bir suç işleyen bir katilin veya suçlunun, son anda suçu gören ve bunu deşifre edecek olan birisinin, katil tarafından öldürülerek tüm delillerin ortadan kaldırılması için can havliyle izlenmesi gibidir. Çünkü katili kimse çok fazla tanımıyor veya beklemiyor. Açığa çıkması halinde katil için her şey bitecektir. Onun için de cinayeti göreni cezalandırmaksızın, etkisizleştirmeksizin rahat etmeyecek olan bir katilin psikolojisini görmek gerekiyor bu yüklenimde.

Önderlik, özellikle reel sosyalizmin aşılmasından sonra tüm Bölge halkları için olduğu kadar, dünya genelinde de bir umut haline gelmiştir. Tüm ezilenlerin umudu olma gerçeği bakımından gerçekten de, demokratik komünal duruşun kök hücresi gibidir ve bu dün olduğu gibi bugün de devletçi toplum ve zihniyeti korkutmaya devam etmektedir. Kök hücre kendisini çoğaltabilir, bir organizmaya kendisini kavuşturabilir.

Tarihte her zaman büyük güçler ve imparatorluklar halk önderlerini ya da muhaliflerini etkisizleştirmek veya tasfiye etmek için üzerlerine gitmişlerdir. Bunun birçok örneği vardır. Ancak hiçbirisi devletçi kapitalist toplumun Önderlik üzerine gidişi gibi olmamıştır. Ya da hiçbir önder, Önderliğimiz gibi bu kadar yalnız kalmamıştır. Ozanın dediği gibi, "dünya bomboş olsa bana yer kalmaz, insana muhabbet duydum duyulu" misali, öylesine bir kuşatma ve saldırı geliştirilmiştir ki, gerçekten de Önderliğin de belirttiği gibi dünya üzerinde ayağını koyacağı yer bile bırakılmamıştır. İbrahim, Musa ve Muhammed'in zorlandığında hicret edeceği bir yer vardır.

19. ve 20. yüzyıl halk ve devrim önderlikleri için de Önderlik tarzı bir zorlanma yaşanmamıştır. Ne Lenin, ne Mao ne de Ho Shi

Minh... Elbette her devrim önderinin mücadele sürecinde yaşadığı zorluklar olmuştur, ancak hiçbirisi dünya çapında böylesine geniş birçok gücün ittifakıyla çepeçevre kuşatılmaya alınarak izlenmemiştir. Belki birçok Önder imha da edilmiş, ancak dünya çapında bir mutabakatla bu olmamıştır.

Birebir bir benzerlik değil ama, Roma İmparatorluğu ve Kartaca savaşları vardır. Roma İmparatorluğu birçok savaştan sonra, kendisine karşı bir daha direnmemesi için vahşi

bir şekilde Kartaca şehrini yerle bir eder. Ancak Hanibal'in askeri dehasından ve örgütlenme yeteneğinden korktuğu için onu imha etmek için izlemekten vazgeçmemiştir. Hanibal Kartaca'dan önce Suriye'ye ardından da Bitinyaya geçer. Romalılar Bitinyaya baskı yaparak, Hanibal'i kendilerine teslim zorlarlar. Bitinyalılar bunu kabul edince, intiharı seçer.

Politik litaratüre, Hanibal'in Roma imparatorluğuna karşı mücadeledeki kararlılığını ve ısrarını vurgulamak için "Hanibal inadı" diye bir deyim bile üretilmesine rağmen, o bile bu yönelim karşısında mücadeleyi değil, intiharı seçiyor sonunda.

Yine İsa örneği vardır. Hz. İsa ile de bir benzerlik kurulabilir. Roma'nın Akdeniz'i bir göl haline getirmek istediği bilinmektedir. Bu çerçevede bir taraftan bu alanlarda egemenliğini kurmak isterken, bunun önünde direnen, engel olan veya olma potansiyeli olan tüm güçleri tasfiye etmek istiyor. Bunu da bölgede halklar içindeki işbirlikçi-hain kesimlere dayalı olarak yapmaktadır. Öte yandan Roma'nın bu tehlikeli yönelimi karşısında ise hızla muhalefet gelişmektedir. İsa, Yahudiler içinde olmasına rağmen, bir anlamda bölgenin tüm yoksullarının kurtuluşunun programını geliştiriyor. Roma'nın bütün yayılma alanlarındaki herkesi kucaklamak istiyor. Bu gelişmeyi fark eden Roma, İsa'yı ve örgütlenmesini tehlikeli bularak tasfiyeye yönelir. En fazla İsa'nın çarmıha gerilmesinde ısrar edenler de kendi kavmidir. Özetle tüm bölge güçleri, kavmi ve Roma İmparatorluğunun kendisi sonuçta İsa'yı çarmıha gererler. Ancak yine de İsa istese Roma imparatorluk sınırları dışına çıkabilirdi. Ama Önderlik ne Avrupa'da ne de Rusya'da kabul

edilmiştir. Hatta bir süreliğine de olsa hiçbir havaalanına kabul edilmemiş, gökyüzünde kalmıştır. Burası çok önemli bir ayırt etme noktasıdır.

Hiç kuşkusuz Uluslar arası Komplonun mimarı ABD'dir. ABD tüm dünyayı kendi imparatorluk alanı olarak gördüğü için, Ortadoğu'dan başlayarak uluslar arası sermayenin çıkarlarına göre düzenlemek istemektedir. Bunun için Ortadoğu'da kendi sistemine alternatif teşkil

edecek olan Önderliği ve onun PKK sistemini tümüyle ortadan kaldırarak kendisini alternatifsiz kılmak istemiştir. Bir de bölgeye yönelmesi halinde, taşlar yerinden oynayacaktır. Bu taşlar bir kez yerinden oynadı mı, bir daha kolay kolay yerine koymanın zor olduğunu öngörmektedir. Kendisi kadar, PKK'nin de bir alternatif olarak bu taşları sosyalizmin inşasında değerlendirebileceğini

görmektedir. Önderlikte de bu ustalığı görmek ve bunu kendi çıkarları açısından tehlikeli bulmaktadır.

Diğer temel bir yön de Batı dünyasının öteden beri, Doğu toplumlarını her zaman kendi karşısında direnemez bir pozisyonda tutma politikasıdır. Özellikle reel sosyalizmin aşılmasından sonra Önderlik özünde tüm Mezopotamya'nın dolayısıyla Doğu toplumlarının Batı dünyasına karşı kişilikli duruşunu ifade ediyordu. Bu sistemi gerçekten de zorluyordu. Dolayısıyla Önderliği tasfiye etmekle, Doğu toplumlarını Önderliksiz bırakarak, her türlü Batı hayranlığına, onun kültürel değerlerine açık bir yapı da şekillendirilmek istenmiştir. Troya'dan bu yana süren çatışma Önderlik şahsında bir kez daha yaşanmıştır.

Komplonun diğer bir nedeni ise, Türk devletini yeni Ortadoğu düzenlemesinde kendi projesinde yedek bir güç olarak kullanmak istemesidir. Türk devletinin tüm varlığını ortaya koyarak etkisizleştirmede Önderliği kendilerine vermekle, bu devletin büyük bir minnet duygusuyla bölge politikası için iyi bir emir eri olacağını düşünmüştür. Diğer bir yön ise, Önderliğin imhası halinde de, büyük bir Kürt-Türk savaşının gelişeceği ve böylelikle de bu çatışmayı ustalıklı yöneterek, bölgedeki hakimiyetini tesis

**Özellikle
reel sosyalizmin
aşılmasından sonra
Önderlik özünde
tüm Mezopotamya'nın
dolayısıyla
Doğu toplumlarının
Batı dünyasına karşı
kişilikli duruşunu
ifade ediyordu.**

edeceğini tasarlamıştır. Bu çatışmada doğal olarak milliyetçiliğin gelişeceği bunun da Güneyli milliyetçi güçleri Kürdistan çapında büyük güç yapacağı hesaplanmıştır. Ecevit'in "ben hala neden Apo'yu bize verdiler, anlayamadım" dediği konu buydu. Bu plana göre, Önderlik klasik bir tutum içine girecekti, onlar da imhaya yönelecekti. Ondan sonra da sonu belirsiz, nerde biteceği belli olmayan bir savaş başlayacaktı. Hatta Yunan

***Esaret kader değildi.
Eğer önlenemediyse
dönemin kendini dayatan
yakıcı görevlerinin gereklerinin
yeterince yerine getirilmemesi
bunun
esas zeminini oluşturmuştur.***

başınının, Önderliğin esaretinden kısa bir süre sonra, yaşamını yitirdiğine ilişkin provokatif haber yapmıştı. Bu biçimiyle senaryo da deşifre edilmişti.

ABD'nin Önderliğimize ve Hareketimize karşı geliştirdiği Uluslar arası Komplonun bir de "yetersiz yoldaşlık" boyutu bulunmaktadır. Öncelikle ABD'nin yeni Ortadoğu politikasını ve bu politikanın Hareketimize yönelik boyutunu derinliğine görmeme ve ona göre Hareketi düzenlememe, gerekli tedbirleri zamanında almama ciddi bir eksiklik olarak yaşanmıştır. Tabi buna yol açan ise, Önderliğin yoğunlaşma ve gündemini yeterince takip etmeme, yeterince bütünleşmeme daha çok tali gündemlerde yoğunlaşma olmuştur. Yetersiz pratikleşme, Önderliği Uluslar arası Komplonun hedefi haline getirmiştir. Düşman Önderlik gerçeğini ve gücünü çok daha yakından görmüş, Önderlik tasfiye edilirse Hareket de tarihe karışır hesabını yapmıştır. Bu zeminin yaratılmasında ise Partileşmedeki aşınma, çetecilik ve memurculuğun daha etkin hale gelmesi belirleyici olmuştur. Elbette komplocu güçler bu şahsımızda bu yetersizliği görmemiş olsalardı, böyle bir yönelim halinde bunun bedelini daha ağır ödeyecekleri bir gerçekliği karşılarında görselerdi, hiç kuşkusuz bu denli pervasız bir yönelim içine giremezlerdi. Burada büyük bir gafletin yaşandığını da görmek gerekir.

Eğer Önderlik tamamlanabilseydi, partileşme dumura uğratılmasaydı, pratikleşmenin gerekleri tam yapılıyorsa, öngörülü olunup, gerekli tedbirler alınsaydı şüphesiz Uluslar arası Komplo yine olacaktı ancak Önderliğin esaretiyle sonuçlanmayacaktı. Esaret kader değildi. Eğer önlenemediyse dönemin kendini dayatan yakıcı görevlerinin gereklerinin yeterince yerine getirilmemesi bunun esas zeminini oluşturmuştur. "Sahte dostları" Komplo da yer almaya cesaretlendiren bu duruş olmuştur. Burada bu kesimlerdeki "Nasıl olsa, Hareket bitecek, kimse de bize bir şey yapamaz" rahatlığını görmek gerekir. Bu rahatlığı onlara veren de yine kendi duruşlarımızdır.

Zamanında yerine getirilmeyen görevler nedeniyle Uluslar arası Komplo karşısında Önderlik yalnızdır. Alınan tedbirler, gösterilen tepkiler esaretten sonradır. Bu nedenle Uluslar arası Komplo karşısındaki Önderlik duruşu, tarihte eşine ender rastlanan bir direniştir. Öngörülü, özgün, yaratıcı, kahramanca ve toplumsaldir. Direnen Önderlik; direnen PKK, direnen halk ve direnen Mezopotamya'dır. Uluslar arası Komployu önemli oranda etkisizleştiren de Önderliğin bu duruşudur. Bu duruş tarihe, topluma, felsefeye, mevcut bilme sınırlarını aşan bir bilme düzeyine ve büyük bir sorumluluk bilincine dayanmaktadır.

Önderlik ilk anda gerçekten de büyük bir öngörü ve metanetle bu oyunu bozdu. Bu oyunu nasıl bozdu? Önderlik kendi tutumunu, "ne kaba bir direnişçilik kadar, ne alçakça kendini koyuveriş bizzat direndiğim tavırlar oldu... Batı uygarlığına ne kuru bir ilkel düşmanlık, ne de alışlagelen teslimiyetçi bir yaklaşım söz konusudur. Duruşun özgün, yaratıcı ve sentezci değeri özenle sergilenmeye çalışılmıştır" biçiminde tanımlamaktadır. Bu tutumunu bugüne kadar da son derece ilkeli, tutarlı bir biçimde sürdürmüştür. Bu duruş nedeniyledir ki, dün Önderliği esaret altına almak için birbiriyle bu kadar ittifak yapanlar, bugün çoğu karşı karşıyadır ve çelişkileri giderek derinleşmektedir.

Ancak Bölge üzerinde dönen kirli dolapların farkında dahi olmaksızın, sorumsuzca veya iktidar hırsıyla değerlendirme yapanların, Saddam'ın klasik direnme konumunun Irak'ı ne hale getirdiğini görmeleri gerekir. Bu türden değerlendirme yapanların sistem içinden bazı kesimlerin Saddamı bu konuma getirmek için tahrik ettiklerini ya bilmiyorlar ya da görmezden

gelmektedirler. Saddam'ın asılmasıyla giderek alevlenen ve öyle kolay kolay bitmeyecek olan Sünni-Şia çatışmasının bugün ulaştığı düzey ortadadır. Önderliğin esaret altına alınması ve Türk devletine teslim edilmesiyle beklenen tutum da buydu. Bu konuda hem Önderliği, hem Hareketimizi, hem de devleti tahrik eden çok sayıda iç-dış çevreler olmuştur. Bunların başında ABD, İsrail, Yunanistan, MHP vb çevreler gelmektedir. Özellikle Türkiye'deki Sabetaycı kesimler bu konuda özel bir çaba içinde dahi oldular. Amaç Kürt-Türk çatışması yaratarak, Bölgeyi istedikleri gibi dizayn edebilme imkanlarına kavuşmaktır. ABD ve özellikle de İsrail Siyonist politikalarının özü budur. Bu, bugün

Tarihte yargılama gücünü ve yetkisini elinde bulunduranlar adalet terazisini hep kendilerinden yana tartmışlardır.

de ısrarla sürdürülmek istenmektedir.

Önderlik şahsında gerçekleştirilen Uluslar arası Komplo, ABD'nin İkinci Dünya savaşından sonra Bölgeyi kendi çıkarlarına göre düzenleme istem ve politikasının, kapsamlı bir ilk adımdır. Fakat bunu özellikle Bölgenin statükocu güçleri ve özellikle Kürdistan'ı sömürgeleştiren devletler, "Apo'dan kurtulalım da gerisi ne olursa olsun" havasındaydılar. İşin derinliğini ya görmediler ya da görmek istemediler. Onun için de Önderliğin esaretinden sonra hemen hemen hepsinin de tutumunda köklü değişiklikler olmuştur.

Türk devleti ilk önce tüm özel savaş aygıtlarını devreye sokarak, Önderliği anlamca bitirmek için tam bir siyasi linç uyguladı. Basın-yayın araçlarında hiçbir Apocunun ve hiçbir Kürdün asla unutmaması gereken hakaretler yapıldı. Bir halkın iradesine yapılabilecek en büyük saygısızlıklar yapıldı. Bu biçimiyle Önderlikten intikam alınmak istendi. Dönemin gazetelerine bakılırsa bunlar daha iyi anlaşılır. Ardından mutlak sonuç alma hedefini, "ne savaş, ne barış politikası"yla sürdürdüler. Bununla Kürt sorunu konusunda hiçbir çözüm üretmeyerek, sorunu zamana yayararak, saflarda bir çürümeyi yaratmak istemiştir. Bu politika Avrupa ve ABD tarafından da desteklenmiştir. Buna Özgürlük Mücadelesiyle belli bir siyasi zemin yakalayan Kürt orta kesimleri de yatmış, yaratılan değer ve

mirası kendi çıkarları doğrultusunda "bizim zamanımız geldi" hesabıyla kullanmak istemişlerdir.

Bazı Avrupalı düşünce kuruluşları Harekete altı aylık gibi bir ömür biçtikleri için, geçmişte biraz daha farklı bir politikanın sahibi olan güçler de, kendisini gerçekten de buna inandırarak Hareketi değil, Hareket sonrasında göre politika yapmaya başladılar. Buna kendilerini iyice inandıran Suriye ve İran bu nedenle düşmanlığa yöneldiler.

Bugün de Hareketimize dönük uluslar arası komplo mevcut konum ve güç ilişkilerine göre sürmektedir. Özellikle Avrupa'da Hareketin çalışmalarını daraltmak ve mali imkanları zayıflatmaya yönelik operasyonlarda hem ABD, hem de Avrupalı bazı devletlerin varlığı bu gerçekliği göstermektedir. Almanya nasıllık Osmanlıların başında bulunan İttihatçıları kullanarak bölgedeki paylaşımından pay almaya çalıştıysa ve sonuçta da Osmanlı'nın sonunu getirdiyse bugün de benzer bir ilişki geliştirmektedir. Bu ilişkinin karşılığında halkımıza ve hareketimize saldırmaktadır. Fransa'nın da Kürt yurtseverlerine ve kurumlarına yönelik saldırısını da bu çerçevede ele almak uluslar arası komplonun sürdürülmesi olarak görmek gerekiyor.

Bilindiği gibi son iki yüzyılda Kürt sorununun yaratıcısı ve çözümsüz kalmasının nedeni, Avrupa olmaktadır. Ne zamanki hareketimiz demokratik çözüm için barışçıl adımlar atmış, çözüm yönünde arayışlar oluşmuş, Avrupa o zaman devreye girerek süreci sabote etmeye başlamıştır. Bu tutumuyla inkar-imha siyasetinde ısrar eden neo-ittihatçıların politikalarında ısrar etmelerinde cesaretlendirerek, halkımıza karşı katliamların geliştirilmesini teşvik etmektedir. Türk devletiyle içine girdiği kirli ekonomik ve politik ilişkiler karşılığında Kürt halkının demokratik kurumlarına ve yurtseverlerine yönelik bu saldırı neo-ittihatçıların politikasına Alman-Fransız devletlerinin verdiği bir destek olmaktadır. Bunun yanı sıra ve çok önemli bir karar daha gündemdedir. Bu karar Önderliğin yeniden yargılanmasına ilişkindir.

AİHM Önderliğin bağımsız ve tarafsız bir mahkemede adil yargılanmadığı ve bazı ihlallerin olduğunu belirterek, yeniden yargılanması gerektiğini belirtmesine rağmen, Avrupa Konseyi Bakanlar Komitesi Sekretaryası, Önderliğin

yeniden yargılama talebine ilişkin hazırladığı raporda, yeniden yargılama talebini reddetmekte, buna gerek olmadığını belirtmektedir. Bu rapor bir tesadüf olmasa gerek. Bu rapor uluslar arası komplonun gerçekleştiği gün olan 15 Şubat'ın bir-iki gün öncesinde ele alınacaktır. Yine gerek %10'luk seçim barajına ilişkin son verdiği kararlarda, sorunun çözümünü teşvik eden değil de, neo-ittihatçı kanadı cesaretlendiren tutumuyla,

uluslar arası komploju sürdürmek istemektedir. Güçlü bir halk hareketi ve aktif bir mücadele geliştirilemezse bu kararlar siyasi komplo hukuksal boyutla tamamlanmak istenmektedir.

Zaten tarihte yargılama gücünü ve yetkisini elinde bulunduranlar, adalet terazisini hep kendilerinden yana tartmışlardır. Suçlanan ve cezalandırılan hep ezilen kesimler olmuştur. Bugün de Önderliğe yaklaşımda, Önderliği Kürt halkından ve sorunundan ayırarak ele alma gibi bir yaklaşımla sistemin topluma karşı olan komplosu sonucuna vardiırılmak istenmektedir. Bireyi öteden beri toplumundan soyutlayarak ele alma ve bu temelde egemen olma kapitalist sistemin esas amacıdır. Önderliğin yargılama sırasında olan da amacın pratikleşmesidir. Bir de Avrupa'nın Komplo içinde yer alma gerekçeleri göz önüne alındığında Avrupa Bakanlar Komitesi sekreteriyasının daha farklı bir karar vermesi beklenemez.

Yine Türk devleti, Güney Kürdistan bölge yönetimini, Türkmenleri silahlandırıp kışkırtarak "ya Kerkük ya PKK" ikilemiyle karşı karşıya

bırakmaktadır. Sürekli Güney Kürdistan'a girme tehditleri ve son süreçte meclis düzeyinde yaptıkları gizli oturum vb. yönelimlerinin temel hedefi Güneyli güçleri yeniden PKK karşısında kendi yanında harekete geçirmektir. Uluslar arası Komplo'da adeta İsa'nın esaretinde ve çarmlıha gerilmesinde Yahudi işbirlikçilerinin pozisyonunda bir rolle yer alan Güneyli güçler, üzerinde devletleştikleri zeminin, PKK gerçekliği ve onun Kürdistan ve Bölgedeki konumuna dayalı gerçeğinin öyle kolay değiştirilemeyecek bir gerçeklik olduğunu görmekteyler. Her fırsatta Güneyli güçlere yönelik bu tehditlerin temelinde Uluslar arası Komplo'nun zeminini yeniden güçlendirmek arayışını görmek gerekiyor. İran-Suriye anti-PKK, anti-Kürt ittifakının temelinde de bu gerçekliği görmek gerekiyor. Türk devleti, ABD'ye de "ya Ortadoğu'daki politikalarını bozarm, ya da benim istediğim gibi PKK'nin üzerine gidersin" dayatmasında bulunmaktadır.

Bölgeye yönelik de Kürt-Türk kamplaşması, Şia-Sünni, Hamas-El-Fetih çatışmaları, ABD'nin kriz içinde yönetme politikasını ifade etmektedir. Bunda İsrail de önemli bir aktör olarak rolünü oynamaktadır. Öteden beri, Bölgenin bir istikrara kavuşmasını kendisi için tehlike görmektedir. Bu nedenle istikrarsızlaştıracak her sorunu geliştirmekte, tahrik etmekte ve çatıştırmaktadır. Böylelikle kendisini güvence altına almayı hesaplamaktadır. Bu yönüyle Uluslar arası Komplo'nun hedeflerinden birisi olan Kürt-Türk çatışmasını özellikle istemektedir.

Özellikle Uluslar arası Komplo'yla birlikte Hareket üzerinde etkili olmayı ve PKK mirasını ele geçirmeyi, bu olmuyorsa YNK'nin yaptığı gibi 2000 yılında tasfiyeye yönelmeyi esas aldılar. Yine Hareketin 90'lardan itibaren yaşadığı gelişmeyle birlikte çevremizde yer alan bazı "siyasi"ler, artık savaşın bittiğini, kendilerinin siyasi öncülük yapabileceklerini, bu nedenle de resmen Hareketin yönetimini istediler. Marjinalleşmiş bazı Türk sol grupları ise gerillayı, Harekete karşı, Hareketi de Önderliğe karşı harekete geçerek kendi öncülüklerinde örgütlenmeye ve savaşmaya çağırdılar. "Batan geminin malı" hesabı, herkes bir şeyler ele geçirmeye çalıştı. Ancak başta Önderlik duruşu ve onunla bütünleşen "Güneşimizi Karartamazsınız" eylemcilerinin kahramanlıkları, halkımızın dünyanın dört bir yanında sergilediği direniş konumu ve gerillanın duruşu, birçok hesabı

bozmuş, herkesi daha gerçekçi hesap yapmaya sevk etmiştir.

Fakat Önderliğe ve Harekete özünde katılmamış, gözü hep düşmanda olan bazı bireyler, Önderliğin esaretini fırsat bilerek O'nun örgüt, savaş, militan yaşam vb. temel çizgisini tasfiye ederek, Hareketi Bölgede esen Amerikan ve milliyetçi rüzgarların peşine takmak için harekete geçtiler. Ancak bu hamlenin de Önderlik, halk ve hareket barikatıyla karşılaşması nedeniyle artık " Apo'suz, PKK'siz çözüm" seçeneği çok inanılarak dile getirilemiyor. Denilebilir ki, bu dönem önemli oranda kapanmıştır. ABD özellikle Irak'ı işgalinden ve en önemlisi de büyük umut bağladıkları son ihanetçi-çeteci grubun tasfiyesinden sonra PKK'nin Kürt halkı ve Bölge üzerindeki etkisini çok daha yakından görmüştür. PKK'nin bölgede v Kürdistan'da tartışılmaz bir olgu olduğu gerçeği herkesin kavradığı bir gerçeklik haline gelmiştir. Bu nedenle de eskisi gibi direkt karşıya alıp tasfiye etme yerine- ki bunu Türk devleti bir politika olarak sürekli bir biçimde dayatmaktadır- PKK'yi daha çok sınırlama, daha fazla etkili bir güç olmasını önleme politikası uygulamaktadır.

Özellikle 1 Haziran kararı, PKK'nin yeniden inşası, KKK sisteminin ilanı ve tasfiyeciliğe karşı Hareketin bir toparlanmayı yaşayarak atağa geçmesi karşısında, Türkiye'de önemli sorgulamalar gündeme gelmiştir. Hareketimizin 1 Haziran kararının pratikleşmesinin sonuçları toplumsal ve siyasal zeminde yankı yarattıkça Türk toplumunda önce belli aydınlar arasında sonra halk içinde de savaşı sorgulayan bir eğilimin ortaya çıkması sonucunda, Hareketimize çağrılar yapılmış, bu çağrıların sonucu olarak Önderlik ve Hareketimiz 1 Ekim'den itibaren ateşkes ilan etti. Bu adımla birlikte Türk derin devletinde çatlak daha fazla belirginleşti. Türk devleti de kendi içinde artık tek parça değildir. Bir eğilim, zayıf olsa da ulus-devleti sorgulamakta, artık ulusal devleti sürdürmenin, Kürtleri inkar-imha siyasetiyle bastırmanın döneminin geçtiğinin bilinciyle hareket etmektedirler. Ancak egemen olan neo-ittihatçı zihniyettir. Bu zihniyet ırkçılığı toplum içinde de geliştirerek sonuç almak istemektedir. Böylelikle Uluslar arası Komplonun ulaşmak istediği Kürt-Türk çatışmasını bu temelde hazırlamaktadırlar. Ortadoğu'da ve Irak'ta oluşan kaosa Türkiye de çekilmek istenmektedir.

Bölge statükocu güçleri de Ortadoğu'nun devletçi kültürün ve Şanghay Beşlisinin ABD karşısındaki objektif konumundan beslenerek direnmektedir. İslam'ı, ulus-devletlerini yeniden kurmanın bayrağı haline getirmek istemektedirler. Statükocu güçler de kendi içinde cepheleşmektedirler. Bazıları ABD'nin yanında yer alırken, diğerleri daha çok İran etrafında kümelenmektedirler.

Önderliğin, halkımızın ve Hareketin duruşuyla Uluslar arası Komplonun Hareketimize dönük yönü, önemli kırılmalara uğramıştır. En başta, Türkiye-ABD ve Türkiye-Güneyli güçler arasındaki ilişkiler eskisi gibi değildir. Çelişkinin boyutu değişmiştir. Suriye'nin pozisyonu bir teslim olma, birçok mevzisinden geri çekilme konumuna geldi. Bugün İran ile çelişkiler daha da keskinleşmektedir. Özellikle Saddam ve rejiminin diğer önde gelen kadrolarının idamı, sistemin

***Uluslararası
Komplo'nun dokuzuncu yılında
bizi bekleyen tehlikeler
ve
bu tehlikeleri
bertaraf etmenin
yol-yöntem ile
görev ve sorumlulukları
ortaya çıkmış olmaktadır.***

Bölgeye yönelik politikasındaki ısrarı ve bu konuda üstlendikleri riskleri ifade etmektedir. Bu kendisiyle birlikte yeni kamplaşmaları beraberinde getirmektedir. Bu biçimiyle Uluslar arası Komplonun ittifak zemini de önemli oranda parçalanmıştır. Bu düzeydeki uluslar arası bir mutabakatın bir daha bu boyutta sağlanması zor gözükmemektedir. Önderliğimizin yeni paradigması, Hareketimizin ulaştığı örgütsel, politik ve askeri düzey de bu durumu imkansız hale getirmektedir. Ulaşılan düzey uluslar arası komployu önemli oranda boşa çıkarmıştır diyebiliriz. Ancak bu hiçbir zaman Uluslar arası Komplonun bittiği ve tümünden başarısızlığa uğradığı anlamına gelmemektedir. Önderliğimizin hala ağır bir tecrit altında tutuluyor olması bile böyle bir düşünceye kapılmamız için yeterlidir.

9. Yılında Uluslar arası Komplonun karşı görevlerimiz daha fazla karmaşıklaşp,

ağırlaşmaktadır. Bölge'de yaşanan çatışma ve kaosu yanı sıra Uluslar arası Komplonun ittifak cephesi de önemli sorunla yaşamaktadır. Bu durum karşısında komplonun hedefi halindeki Hareketimizin gerçekliği, görevlerimizin niteliğini belirlemektedir.

Bölge'nin 21. yüzyıl gerçekliğine ve güç dengelerine göre yapılandırılma mücadelesi ölümüne yürütülmektedir. Henüz ortada bir uzlaşma, barış ve istikrar gözükmemektedir. Bu yönlü arayışlar olmakla birlikte çok zayıftır. Egemen ve gidişatı belirleyen yön, daha çok çatışma ve şiddet olmaktadır. Bölge'nin hem enerji kaynağı, hem de enerji kaynaklarına giden yolların kesişme noktası olması, yine büyük bir doğu-batı hesaplaşmasının yaşanması nedeniyle çatışmalar şiddetlenerek devam edecektir.

Tüm güçler de kendisini bu gerçekliğe göre hazırlamaktadır.

Ne yazık ki, özellikle Ortadoğu'da "ne kadar savaş o kadar barış" formülü geçerliliğini korumaktadır. Özellikle Türk devletinin yönelimleri kendiliğinden bu formülü ön

plana çıkarmakta ve geçerli kılmaktadır. Bu durum karşısında Önderliğimizin son görüşmelerinde dile getirdiği dört görüş veya tez ile üç görevin derinliğine kavranması ve gereklerinin mutlaka ve ertelenmeden büyük bir duyarlılık ile yerine getirilmesi gerekmektedir.

Bu görüşlerin özeti şudur: Ya Türk devleti Kürtlerle ittifak kuracak, devlet sınırları içindeki Kürtlere demokratik özerklik hakkını tanıyacaktır ya da linç kültürü ve inkar-imha siyasetinde ısrar ederse Kürt-Şii ittifakı gelişecek ve yine Hareketimiz istemese de Kürt halkı son seçenek olarak ulus-devlete yönelecektir. Böyle bir durumda da ne zaman biteceği belli olmayan Kürt-Türk savaşı başlayacaktır. Dolayısıyla Kürtler öncelikle kendi birliklerini kurup geliştirme ve kendi savunma tedbirlerini almak için milis örgütlenmesine gitme ve gerillayı büyütme göreviyle karşı karşıya bulunmaktadır. Tüm bunları da demokratik komünalizmi geliştirmenin zeminini güçlendirmek için yapmak durumundadırlar. Dolayısıyla uluslar arası komploya ölümcül, nihayi darbe de bu görevlerin başarıyla uygulanmasından geçmektedir.

Zor koşullarda yaşayan yoldaşlığa karşı bundan daha sorumlu ahlaki, siyasi ve örgütsel tutum olamaz.

Uluslar arası Komplonun dokuzuncu yılında bizi bekleyen tehlikeler ve bu tehlikeleri bertaraf etmenin yol-yöntem ile görev ve sorumlulukları böylelikle ortaya çıkmış olmaktadır. Sorun bu görevleri yerine getirecek olan militanın ve öncülüğün durumundadır. Bu görevlerin hangi felsefe, hangi militan yaşam ölçüsü, hangi duygu-düşünce ve hangi tarzla pratikleşeceğini Serdar Arı ve Viyan yoldaş başta olmak üzere tüm devrim şehitlerimiz göstermişlerdir. Yetersiz yoldaşlığımıza birer eleştiri anlamına gelen bu yoldaşların eylemleri karşısında kendimizi bir kez daha Önderlik, tarih, toplum ve halkımızın geleceği karşısında sorgulayarak, bizden umudu ve gelecek beklentisi olan milyonlarca halkımızın beklentisine doğru karşılık vermek için kazanma imkanlarının en fazla olduğu dönemde, bu beklentileri boşa çıkarmamak için görevlerimizin üzerine Serdarca, Şiyarca ve Viyanca yürümeli ve Uluslar arası Komplonun kalan hesaplarını da yerle bir ederek, Hareketimizi ve halkımızı üzerinde hesap yapılan bir konumdan çıkarmalıyız.

Bunun yolu ise, Önderliğin yoldaşlarına karşı beslediği gerçekten yoldaşça ve içten olan tutumunu göstermekten geçmektedir. Önderlik seksenli yılların başında yoldaşlara karşı sorumluluğunu şöyle tanımlıyordu : **"Özellikle zindan şehitleri ve işkenceli ortam mutlaka bir şeyler yapılmasını gerektiriyordu. Aksi halde ihanetle damgalanmak kaçınılmazdı."** Zor koşullarda yaşayan yoldaşlığa karşı bundan daha sorumlu, ahlaki, siyasi ve örgütsel tutum olamaz. 15 Ağustos yaratan bu ilkesel tutumlard ve bu ulusal dirilişi de geliştirdi. "Güneşimizi Karartamazsınız" eylem çizgisinin kahramanları bu duruşun temsilcileri oldular. Bizler de Onları izleyerek Önderliğe karşı yeterli düzeyde Önderlik duyarlılığı, ahlaki tutumu ve yoldaş sorumluluğuyla hareket edersek, yetersizliklerimizi aşar da, tasfiyecilikten geriye kalan, örgütleştirip-eylemleştirmeyen kalıntılarıyla güçlü bir mücadele yürütürsek, Önderliğin Özgürlüğü ve Kürt sorununun çözümü çok uzak değil, yakındır!

RÖPORTAJ

İtalya Kürdistan Enformasyon Büro Başkanı Mehmet Yüksel ile Ali Doğan arkadaşın yaptığı Röportaj'ı olduğu gibi yayınlıyoruz

AD: *Önderlik Suriye'den ayrıldıktan sonra önce Yunanistan'a ardından Rusya'ya gitmişti. Daha sonrada Roma'ya geçmişti. Önderlik İtalya'ya vardığında sizde orada bulunuyordunuz. O anda neler hissettiniz.*

MY:Önderlik, İtalya'ya geldiğinde geleceğinden haberimiz yoktu. Çünkü bize hiç bir açıklama yapılmamıştı. Önderliğin gelmesinden kısa bir süre önce bize bildirildiğinde İtalya'da bulunan arkadaşların hepsinde heyecan vardı. Hepimizde, Önderliği görme heyecanı vardı. Ama gelmeden önce Önderliği nasıl karşılayacağız diye hepimizi bir telaş da sarmıştı. Havaalanı'na gitme durumumuz oldu. Fakat orada karşılaşamadık. Ertesi gün Başkan havaalanı'na indiği gibi İtalyan polis'leri tarafından karakola götürülmüştü. Oradan da Başkan gayet sakin bir şekilde hastaneye götürülmüştü.

Başkanla daha sonradan selamlaşma imkânımız oldu.

Kendimi o kadar hazırladığım ülke hasretini, orada, Başkanın yanında, yabancı toraklarda yaşadım ve biraz da kendimi eksik hissediyordum. Başkanı sadece ismiyle ve ülkeyle hissediyordum. Onunla yabancı toraklarda karşılaşmak benim için ap ayrı bir duygu olmuştu. Yıllardır ülkeden uzak, yabancı bir ülkede olmam nedeniyle sürekli kendimi eksik hissediyordum. Oysaki Başkan ile karşılaşmanın heyecanı benim için apayrı bir duygu olmuştu. Bununla birlikte tabii ki o an Başkan ile karşı karşıyaydık Avukatların gelişi- gidişleri vardı, bu durumdan dolayı önderlikle çok kısıtlı olarak görüşebiliyorduk. Ondan sonraki süreçlerde de bazı sorunlarla karşılaştık. Bu Başkanla ilk karşılaşmamızdı.

Önderlikle ilk karşılaşmamızın hemen ardından bende sürekli bir heyecan vardı. Aynı zamanda bu heyecanın yanında bir tedirginlik de vardı. Tedirginlik sonuçlara ilişkindi. Önderlikle karşılaştığımızda, bilemiyorum, heyecandan mıydı yoksa uykusuzluk ve açlıktan mıydı bir baygınlık süreci de yaşadım. Tek bir an da buluşmuş bu kadar duygu!

Önderlikle yaşanan o günler, o süreç çok heyecanlı, çok güzel olmasına rağmen çok da sancılı ve acılıydı. O süreçte bu sadece benim açımdan yaşanan bir durum değildi. Bu durum birçok arkadaş için geçerli bir durumdu. Bu ortak durumun somut bir göstergesi, aynı dönemde hemen bütün arkadaşlarda artan mide ağrılarıydı. Bir halkın geleceği konusunda yaşanan belirsizlik derin kaygıları besliyordu. İtalya'dan çıkılmalı mı, çıkılmamalı mı? İtalya'da kalınırsa ne olur? Gibisinden endişe ve kaygılar birçok arkadaş ta mide ağrılarına yol açmıştı.

Bu durum bende çok ciddi bir sorgulamaya da götürüyordu. Yıllardır görmek istediğim, toprağımla özdeş gördüğüm Başkanım karşımdaydı, yanımdaydı ve onun bu bütünleştirici noktalarının neler olduğunu anlamaya çalıştım. Tabii o süreçte çok sorguladığım yönler de vardı. Özellikle örgütsel acıdan daha önce kaldığım koşullardan zaman ve imkânının olmayışından dolayı yeterince örgüt içerisinde belli bir deneyim sahibi olamamamdan dolayı çok fazla sorgulama fırsatım olmamıştı.

Her zaman şöyle bir hayal içerisindeydim. Önderlik ve yanında büyük bir ekibin Önderliği koruyabilecek, danışma ekibi anlamında bir topluluğun içinde gelmesini bekliyordum. Ama beklediğim gibi olmadı. Orada hayal kırıklığı yaşadığımı söyleyebilirim. Orada örgütün hamle yapabileceği bir pozisyon vardı. Önderliğe yeterince yardımcı olabilecek, birçok sorunla karşılaşmadan önce sorunları halledebilecek arkadaşlara ihtiyaç vardı ve öyle de olması gerekiyordu.

Tabii başından sonuna kadar Önderlikle o ilk karşılaşmanın heyecanı sonuna kadar sürdü. Hatta öyle bir heyecan vardı ki saygısızlık yapmamayı bilinçaltına yerleştirme durumu söz konusuydu. Bu durum her davranışına yansiyordu. Bir defasında telefon gelmişti. Cevap verdim. Tabii Başkanla sürekli dar bir mekânda kaldığımız için telefonda başka bir arkadaş vardı, ona cevap verirken bile "tamam başkanım, tamam başkanım" diye yanıt verdim. Başkanda o an karşımda bana bakarak güldü ve oradan ayrıldı. O zaman sürekli böyle bir heyecan vardı. Tabii bunun yanında diğer anlattığım mide ağrıları da hiç eksik olmadı.

Önderliğin belirgin olan özelliği Kürt Halkıyla bütünleşmesidir. Birçok kesimi fark gözetmeden dinleyebilen ve insanları dinleyebilen aynı zamanda çok da mütevazı olmasıdır. Kendisi karar verebileceği anda bile yanındakilere o fırsatı -herhangi bir pozisyonda olan birine de- verebilen bir yapıda bulunmasıdır. Bu da oldukça bütünleştirici bir özelliktir.

AD: Önderlik İtalya'ya vardığında Uluslar arası alanda büyük yankı uyandırdı. Tüm siyasal çevrelerin gözleri İtalya'ya çevrildi, çeşitli beklentiler oluştu. O süreçte İtalya'ya, Roma'ya Avrupa'nın değişik yerlerinde yaşayan Kürtlerin akını başladı. O anda Avrupa'da bulunan Kürt Halkının durumu neydi. Bununla beraber İtalyanlar ortaya çıkan bu tabloyu nasıl değerlendiriyorlardı.

MY: Şu bir gerçektir ki, Önderliğin İtalya'ya ayak basması medya'ya yansıdığı an'dan itibaren Önderlik gerçeğini tanıyan- tanımayan olsun bir Kürt akını da başladı ve birçok çevreden insan Roma'ya akmaya başladı. Kaldı ki bizim öyle bir kararımız da yoktu. Ama insanlar Önderliğin İtalya'ya geldiğini duydukları andan itibaren Roma'ya akın etmeye başladılar. Bu akın sadece Kürtlerle de sınırlı değildi

Bu sadece Kürdistan Özgürlük Mücadelesiyle alakalı bir durum da değildi. Bu durumun yaratacağı meşruiyetin inancıyla bir akın oldu. Yaşanan akın meşruiyeti doğruladı. Özellikle İtalyan halkı açısından bu akın Önderlik için "demek ki benimsen bir Önder" şeklinde yorumlanıyordu.

Güvenlik nedenlerinden dolayı Başkan hastanedeydi. Hastaneye daha sonra istihbarat güçleri de geldi ve bizden sakin olmamızı istediler. Sizin "Roma'yı istila biçiminde gelişinizi çok doğru bulmuyoruz" dediler. Bizim de cevabımız

"Roma'ya halkın yürümesi için ne bizim bir çağrımız oldu nede bizim böyle bir kararımız oldu" biçimindeydi. Önderlik Avrupa'nın neresine giderse gitsin böyle bir akışın olacağı kesindi. Kürt halkının Önderliği kendisi olarak gördüğü için bu durum gerçekleşmişti.

Kısa bir süre içinde 30 -40 bini bulan bir kitle Roma'ya geldi. Diğer ülkelerde de benzeri bir durum söz konusuydu. Başkan provokasyon yaratılmasını önüne de geçmek istiyordu. Orada toplanan Kürtlerin duyguları da çok farklıydı. Kürtler, Başkanı ülke toprağıyla bütünleştirmişlerdi. Kürtler tek bir mesele üzerinde birleşmişlerdi.

İtalya'da Kürdistan enformasyon bürosu var. Onun tam kenarında büyük bir Park bulunuyor. Orada bir yürüyüş düzenlendi. Daha sonra İtalyan yetkilileri tedbir alma anlamında Başkanı daha güvenli olacağı, köyün dışında başka bir hastaneye götürmüşlerdi. Orada da çok Kürt vardı.

Kürtlerin kaderinde şöyle bir şey vardır. Zorluklar hep onları bulur. Bu, o an ki hava durumuna da yansımıştı. Geceleri çok soğuk ve dayanılmaz bir durumdaydı ona rağmen Dünya'nın her tarafından Kürtler oraya akın etmiş durumdaydı. Hatta her sabah Halk, "Rojbaş" eşliğinde bir birbirlerini uyandırarak toplanıyordu. Başkanın kaldığı binaya yönlerini çevirip, bir camı tarif ederek "Başkan kesin o odadadır" demeleri duygu dolu anları yaşamaları bunun kendisiyle getirmiş olduğu başka bir durumdu.

İtalyanlarda bir Akdeniz halkı olduğu için Kürtleri kültürel olarak kendilerine yakın buluyorlardı. Diğer taraftan da Osmanlı İmparatorluğundan geri kalan Türklüğe karşı da bir korku vardı. İtalyanların şöyle bir sözü vardır. "Mama-i Türki" yani "Anne kaçalım Türkler geliyor." Oraya toplanan Kürtler de baskıdan kaçan ve sürekli bastırılmış, ülkelerinden zorla kopartılmış bir halktı. İtalyan toplumu da göç olayını çok derinden yaşamış bir toplumdu. Özellikle 1900'lı yıllarda çok derinden bunu yaşamışlardır. Ekonomik nedenlerden dolayı bütün Dünya'ya dağılmış sayısı on milyonu bulan bir nüfusu vardır. O nedenle göç konusunda Kürtlere karşı beli bir sıcaklık duyuyorlardı. Meydanlarda Kürtlerin etrafına bir çember oluşturmuşlardı. Hatta kimileri çadır, kimileri de çaydanlık, kap-kaşık getirmişlerdi. Neye ihtiyaç varsa o konu da Kürtlere destek sunmuşlardır. Diğer taraftan meydanlarda yas vardı. İtalyanlar bazı Kürt

ailelerini evlerine götürmüşler, yataklarında yatırmışlar, kendileri beton üzerinde uyumuşlardı. İtalyan halkının canı gönülden misafirperverliğine tanık olduk.

Ama siyasi arenada durumlar çok farklı biçimlerde gelişti. Bu durumda iyi bir hazırlığın olmaması, belirli dezavantajları da beraberinde getirdi. Daha planlı geliş olsaydı durumlar daha farklı gelişebilir, farklı olabilirdi.

AD: Önderliğin Roma'dan ayrılması sizde ne gibi bir duygu ve etki yarattı. Ayrıcı siz Önderlik Roma'dan ayrıldıktan sonrada gördünüz. O anları da bize anlatır mısınız?

MY: Önderliğin Roma'dan ayrılması istenmiyordu. Bütün arkadaşlarda bu görüş ve istem vardı. Hatta bazı arkadaşlar çok açık bir şekilde çıkılmaması gerektiğini belirtmişlerdi Önderliğini çıkışı bazı garantiler çerçevesinde olmuştu. Daha güvenli olacağı söylenmişti. Ama öyle olmadı. O dönemi çok iyi hatırlıyorum; arabayla Brüksel'e gitmiştik, Brüksel'den dönerken radyo'yu dinliyorduk. İtalyan radyosuydu, işte "Öcalan hayalet uçağında bir Hollanda'da, bir orda, bir burada" deniyordu. Bu haberlerin yarattığı "oradan oraya kaçan" bir imaj vardı. Tabi ki bu durumun bende kırıcı bir etkisi olmuştu. Böyle bizi ifade eden, kimliğimiz ve ülkemizle bizi birleştiren bir kişiliğin, şahsiyetin basın tarafından böyle kriminalize edilmesi bizi kırıyordu. Bizi diriltken kişiliğe direkt bir saldırı vardı.

Yaşanan başka bir süreç daha vardı. Direkt Başkanın yanına gidebilme durumum vardı. İtalyan Avukatlarla birlikte gitme durumumuz olmuştu. Nereye gideceğimiz belli değildi. Biz, Rusya'nın kuzeyine Sibiryaya'ya gideceğimiz gibi hazırlık yapıyorduk. Sıcak giysiler alarak hazırlık içerisinde bulunduk. Avukatla ve sadece arkadaşlarımızla görüşebildik. Bu arkadaşlarda yola çıkmadan önceye kadar nereye gideceğimizi söylemediler. En son Kenya 'ya gideceğimizi söylediklerinde bizde şok edici bir durum yaşandı. Biz kuzeyi beklerken, dünyanın güneyinden çıkacaktık. Nasıl olacak ne olabilir düşüncesi ile yola çıktık.

Başkanın avukatıyla birlikte 13 Şubat'ta Belçika'dan Hollanda üzeri Nairobi'ye gittik. Giderken birinci sınıf biletle gitme durumumuz vardı. Avukatlarla yolda sohbetlerimiz oldu. Avukat "kesin Başkan deniz kenarında villalardan birindedir" diyordu. Daha sonra Kenya'ya ulaştık. Beli bir yere yerleştik. Ertesi gün Başkanın yanına gittik. Orada Başkanın Yunanistan elçiliğinde

olduğunu öğrendik. Ben ve avukat biraz şok olduk. Böyle bir şey beklemiyorduk. Yunanistan devletinin böyle bir durum içine gireceğini beklemiyorduk. Çünkü ortada karışık bir durum vardı. Bu karışık durumun içine Yunanistan'ın girebileceğini beklemiyorduk. Başkan ile elçiliğe vardığımızda konuştuk. Özellikle geri dönüp İtalyan hükümeti'nin Başkanın güvenliğini sağlama alma konusunda güvence verme durumu vardı. Bu çerçevede Başkan da biraz duruma bakmıştı. Başkan o görüşmemizde hem Roma, hem de Rusya sürecinden bahsederken şöyle bir değerlendirme de bulunmuştu. "İtalya bizi sanki kafeste gibi karşıladı, önce bir sıkıştırma sonra dostane bir yaklaşım gösterdi ve bunu sürdürdü. Oysa Rusya bizi çiçeklerle karşıladı ama sonra bu yaklaşımını adeta bir altın kafeste buldurmaya dönüştürdü. Ama diğer taraftan tören öyle bir hazırlanılmıştı ki çiçeklerle karşılama havası vardı Rusya'dan Tacikistan'a kadar götürülerek yaşam güvencesini tamamen elimden almışlardı. Ardından da gelişen bir süreçle birlikte zorunlu olarak Yunanistan'a dündük." Yunanistan'dan Kenya'ya gidişi zorunlu bir gidiş haline gelmişti. Bunun kendisiyle birlikte getirmiş olduğu tedirginlik hissediliyordu.

Avukat "korkarım bir şey olmaz" diyor, ikide bir bunu tekrarlıyordu ve ben Önderliği çok tedirgin gürdüm. Durum pekiyi değildi tabi. O koşulların nereye varacağı da belli değildi. Daha sonra en küçük bir tereddütte geri İtalya'ya dönme tartışması oldu.

Başkan bize, bir gün önce Yunan avukatının geldiğinde tutuklanarak sorgulandığını ve bazı mektuplara el konulduğunu belirtmişti. Böyle bir süreçte İtalyan hükümetinin devreye girmesi gerektiğini belirtti. Bu çerçevede hareket edilmesi gerektiğini dile getirmişti.

Bu çerçevede bir şeyler yapabileme girişiminde bulunalım diye hava alanına gittik. Ayın 14'de Roma'ya geri döndük. Ertesi gün o haberi aldık. Ne yapacağımızı bilmez bir duruma gelmiştik. Herkesin güzünde bir şeyler yapmanın zorunluluğu vardı. Bütün olaylar özellikle Rusya'da planlanan komplonun gözümüz önünde diğer boyutun uygulanması ve "sonuç alması", tarihi anlamda insanın kendisini sorumlu görmesine neden oluyor. Çok farklı olabilirdi. Ama var olan süreci değiştirebilecek hiç bir şey de yoktu. Kaybedilen sürece tekrardan geri dönmek mümkün değildi.

DEMOKRASİ NEDİR? NE DEĞİLDİR? (2)

Önderlik ve Demokrasi

Atakan MAHİR

Ulusal sınırlar bir taraftan evrenselleşirken bir taraftan da çokça yerelleşiyor. Bununla beraber bilim-teknik gelişiyor, insanlar giderek çok daha 'farklı' bakabiliyorlar. Demokrasi de, bu imkanlar üzerinden küresel uygulama imkanına kavuşuyor. Küresel bir demokrasiye doğru gidiyoruz. Her yerde demokratik örgütlükler var ama ortak ağları zayıftır. Dünyada konfederal örgütlülük taleplerinin çok geliştiği de açıktır. Bilgiye ulaşma sınırsızlığı var. Bu nedenle diyorlar ki, iki yüzyıl önceki tartışma yeniden olacak. "Büyük ölçeklerde demokrasi uygulanabilir mi?" Küresel düzeyde demokrasinin uygulama imkanı var. Önce kentlerde uygulandı. Şimdi gerçek anlamda en yerelden, en küresele kadar uygulama fırsatı çıkıyor ortaya. Şunu da diyenler var; iki yüzyıl önce ulusal devlet düzeyinde uyguladınız ama dünya düzeyinde demokrasi uygulanamaz. Küçük yerde uygulanır ama büyük yerde uygulanamaz!

Hâlbuki sorun nitelik sorunudur. Demokrasinin nitelik olarak uygulanması önemlidir. Önderlik demokrasiyi niteliksel olarak tanımlamalara kavuşturuyor. Hatta nasıl derinleşeceğini, ekolojisiyle, toplumsal cinsiyetlikle, yönetim sisteminden tutalım da bireyini yeniden yaratmaya kadar yeni tanımlamalar ile ele alıyor, koordinasyona - yürütme- yeni bir tanımlama yaparak, içini dolduruyor. Demokratik Ekolojik Cinsiyet Özgürlükçü Toplum paradigması olarak tanımlıyor bakış açısını. Derin demokrasi veya komünal demokrasi tanımlamasına buradan ulaşıyor. Önderlik demokrasi anlayışını hiçbir zaman tarihsel bir bakış açısından, insanlığın bütün kazanımlarından ayırmadan ele aldı.

Cinsiyetlerin özgürlüğü ve eşitliğini demokrasinin önemli bir bölümü olarak kabul etti. Hiçbir demokrasi, bu sorunları derinlikli ele almak istemedi. Yine hiçbir demokrasi organizasyonu, gerçek anlamda politikayı egemenlikten kurtarıp halka devretmeyi, gerçekten halk yönetimi

oluşturmayı sağlayamadı. Şu anda biz bununla da uğraşıyoruz. Bu düzeyde devleti eleştiren çok, ama Önderlik özel bir uzmanlık alanına çevirdi. Devleti eleştirip, nasıl ortadan kaldırabiliriz, pratikleşmesi içindedir. Önderlik, 'egemenlik ortadan kaldırılmadıkça demokrasi olmaz' dedi. Demokrasinin bireyini yaratmadan, organizasyonlarını komün, ocak, özgür yurttaş meclisleri, demokratik parti, demokratik belediyecilik, kadın konfederasyonu, emek ve gençlik konfederasyonu, toplumsal üretim etrafındaki toplumsal güçleri eşit ve özgür örgütlemeyen demokrasinin olmayacağını, sözde kalacağını bildiği için; özgür bireyleşmesini de, tüm bunların örgütlülüklerini de önerdi. Önderlikteki demokrasi düşüncesi somuttur; etli, canlı, kanlı sistemseldir.

Ayrıca, Önderlik bütün bu zeminin doğaya tekrardan dönüş formuna oturtulması gerektiğini; hiyerarşi ve sınıflaşmanın kaldırılması üzerinden gerçek demokrasinin derinlemesine oturtulması yoluyla, doğa ile insan ilişkisini, toplumla doğa yaşamını tekrardan bütünsel demokratik bir ilişkiye çevirerek oturtmayı önerdi. Önderlikteki ekoloji bilinci demokrasi bilincidir. Doğaya hükmetmek zorunda değiliz. Eşit yaşamalıyoruz, özgür yaşamalıyoruz. Doğayla kurduğumuz ilişki, eşitliğimizi, özgürlüğümüzü artırıyor. Üstünlük yaratmak gerekmiyor, bu doğrudur değildir. Önderlikteki ekolojik içerikli demokrasi bilincinin demokrasiyi derin demokrasi tarzında yeniden oluşturduğu açıktır. Bu, modern demokrasi kavramını yeniden tanımlamadır. Demokrasiye yeni tanımlamalar getirenler çok ama Önderlikteki demokrasi bilinci daha yenileştirici olduğundan ele almak gereklidir. Bu bilinçte; hukuktan ekonomiye kadar, üretim biçiminden yönetimine kadar, sosyal-siyasal alandan bireyine kadar herkesi kapsayan bir tanımlama söz konusudur. Kısaca sistemseldir. Önderlik demokrasisinin ölçek olarak küresel demokrasiye de, yerel demokrasi arayışına da denk

geldiğini söyleyebiliriz. Bu demokrasi bilinci bir köyde de uygulanabilir, bütün dünyada da bunun mekanizmaları yaratılıp uygulanabilir.

Önderlik tarafından yönetim organizasyonlarını tekrardan tanımlama, demokrasinin yeni bir tanımını getiriyor. Bütün çoklukların ifade biçimi kadar, çokluk içerisindeki tekilliklere kadar inen, yeni birey katılımını ön

Derin demokrasi egemenliğin karşıtı olan demokrasi değil egemenliği kaldıran demokrasidir. Egemenlik ile demokrasi arasında bir temsiliyet değil, demokrasinin kendi temsiliyetine geçilmiştir.

gören, bununla da yetinmeyip toplumdaki tüm grupların katılım mekanizmasını yaratan bir demokrasi anlayışı söz konusudur. Derin demokrasi, egemenliğin karşıtı olan demokrasi değil, egemenliği kaldıran demokrasidir. Egemenlik ile demokrasi arasında bir temsiliyet değil, demokrasinin kendi temsiliyetine geçilmiştir. Artık farklı kavramlar da kullanılabilir. Belki de bu tarzdaki demokrasi herkesin kendisini yönetmesi üzerinden herkesin herkesi yönetmesidir. Tüm toplumun, tüm toplulukların, tüm komünalitenin demokrasisi de diyebiliriz.

Önderlikte işin niteliği çok önemlidir. Üretim biçimini değiştirmiş misiniz yoksa hala kapitalist üretimle mi götürüyorsunuz? Yönetim organizasyonunuz toplum üstü mü yoksa toplumun içinden mi çıkmış, karar alma mekanizması sonucu mu oluşmuş? Herkesin katıldığı bir sistem misiniz? Herkesin örgütlülüğüne açık mısınız? Meclis kurduğumuzda bile doğru demokratik işleyişlerin yavaş yavaş geliştiğini rahatlıkla görebiliyoruz. Bizzat karar alma organizasyonlarını mı izliyorsunuz yoksa soyut musunuz, bir yerde kolaycılık mı yapıyorsunuz, klasik temsile mi düşmüşsünüz? Karar mekanizmaları sonrası uygulamalarınız denetiminde midir? Üretim sisteminiz gerçekten toplumun denetiminde bir üretim sistemi midir, yoksa toplum adına hareket edenlerin elinde midir? O zaman ya kapitalist ya da reel-sosyalist olacaksınızdır? Mülkiyetinden tutalım, üretime, dağıtım biçimlerine kadar önemli kararlaşmaların tümü yaşadığınız yerin denetiminde mi? Bütün toplum adına karar alan mekanizmaların ve bütün toplumun denetiminde mi? Değilse küçük bir grup da, köy de, ülke de

kursanız kapitalist olur. Önemli olan bu iç nitelikleri demokratik geliştirmektir.

Hukuk sistemini kurmuşsanız; cezalandırıcı bir hukuk mu yoksa gerçekten toplumsal sistemin devam ettirilmesini yaratan bir hukuk mu? Demokrasiye hizmet eden hukuk sisteminin niteliği önemlidir.

Kürdistan'da Komünal Demokrasi ve Sorunları

Önderlik KKK sisteminde Demokratik Halk Meclislerini geliştirdi ve yönetimi ona bağladı. Meclisi karar organı yaptı. Yönetimi de icra organı yaptı. Önemli bir demokratikleşme adımı olarak yönetimler Halk Meclislerine bağlandı. Böylece hem icra organları hem de karar alma mekanizması demokratik ilkelere bağlandı. Halka bağlandı. Meclislerimiz, ileride KONGRA GEL dahil bütünüyle -savaş koşullarının bazı engelleyicilikleri de aşılabilir- halkın iradesiyle oluşacaktır. Yönetimler halkın içinden çıkacağı gibi halk kararlarına da bağlı olacaktır. Önderlik halkın demokratik mekanizmalarını geliştirelim ama klasik yönetim sistemlerine dokunmayalım demiyor. Meclisleri kurmak kadar yönetim organizasyonlarının demokratik geliştirilmesini de önemsiyor. Feodal, aileci karar alma mekanizmaları var. Sadece kadro üzerinden işleyen karar alma mekanizmaları var. Var olan Halk Meclislerinin çoğu systemsiz; ne karar alıyor, ne uyguluyor, ne de kararın uygulamasını denetleyen var. Bunlar aşılmalıdır.

Eğitim çok az yapılıyor. Yöneticileri nasıl değiştirirsiniz? Bütün toplum eğitilmiş, yönetici olabilecek kapasitesi varsa yapabilirsiniz. Kadro yaratmamışsın, halen gereken eğitimi vermemişsin, bu yöneticinin yerine kimi geçireceksiniz? Birbirine nitelik verme yok. Klasik kadro şekillenmesi sürekli eleştiriliyor ama eğitim veren kimse yok. "Söylediğin yanlıştır gel beraber uygulayalım, uyguladığımızdan anlayalım" diyen yok ya da az. Siyasal yer edinme kavgası sürüp gidiyor. Tüm bunlar pratiğe geçmeye engel oluyor.

Halk Meclislerindeki doğru yönetim organizasyonu kurma meselesini gerçek anlamda çözmek gerekecek. Yoksa bir tarafta egemenlik dursun, -bu ister kadro adıyla olsun ister başka biçimde-, bir tarafta da halk olsun denilemez. Demokrasimizin niteliksel özellikleri var, bunlar uygulanmalıdır. Devletin yerine geçecek, tabanda

demokrasinin esası olarak halkın kendi kendini yöneteceği mekanizmaları oluşturabilmeliyiz. Demokratik üretim denenmeli ve mülkiyetin yarattığı özgürlük ve eşitlik yoksunluğu ortadan kaldırılmaya başlanmalıdır. Mahalle kendi alanında oluşan suç niteliğindeki durumları öz-yargı sistemi ile kendisi çözebilmelidir.

Tüm bu bilinci öncü misyonu ile sistemsel algılama ve uygulama gücü gösterebilmek gerekecektir. Bir yılda demokrasi, demokratik sosyalist sistem eğitimlerini ciddi verelim, halk katılır, öncü bilinci sahiplenir de. Fakat bu, her şeyi topyekun uygulayacağımız anlamına gelmiyor. Beş bin yıllık karar alma ve uygulama mekanizmalarını bir çırpıda yıkamaz, devlet dışı bir yönetimi uygulama cesaretini bir anda bulamayabilirsiniz. Öncülük burada gerekir ki; öncü gerçek bilince erişmişse bir şeyler oturur. Özgür Yurttaş Hareketinin görevi budur.

Anlatmak kolay pratik zordur, birçok engel vardır. Kapitalizmin, halkın güçlü gerilikleri vardır ama önemli olan bunlar değildir. Önemli olan öncü, öncülüğünde kararlı mıdır, değil midir? Eski kararlılıklarla yeni bilinci tartışamayız. Aksine tüketiriz, doğru kavramlara güvensizlik yaratmış

**Önderliğin hedefi
on binlerce meclis, komün,
dernek, vb kuruluştur.
Önderliğin dediği olursa
ortada devlet kalmaz.**

oluruz. Meclis klasik bir siyasal yapı, onun içindeki yurttaş köle yurttaş, üretim biçimlerimiz zaten değişmez- kapitalist kalır. Egemenliği ortadan kaldıracak toplumsal faaliyetlerin içine girmişiz ama halen farkında değiliz. Küçük bir halk kararlaşmasının devleti tükettiğinin deneyi içindeyiz ama değer verilmiyor. Mahallede kurduğu bir meclisin devlet meclislerinin yerine geçtiğini bilmiyor. Demek ki hala öncünün bilinci çarpık, o zaman öncünün bilincini düzeltelim. Kapitalizmi küçük aşan bir kararlaşma, şimdilik önemsiz bile gözükse çok önemlidir. Projenin arka planını da getirir. Bir de öncülerin bunu anlamış olarak adım adım uyguladığını düşünün, adım adım devlet sönerken demokrasi oturacaktır. Stratejik ve taktik uygulamalara ihtiyaç vardır.

Özgür Yurttaşlık Hareketleri böyle hareket etmiyor. Kafalar karışık, taktik belirleme yok. Genel gelişmeler sürüklüyor ve o yürüyor.

Kapitalist demokrasiyle bir alakamız olmadığı halde bu tam anlaşılıyor. Geçiş aşamasında olabiliriz ama benzeşen yanlarımız yoktur. Demokratik Kürdistan Konfederalizmini ilan ettiğimizde, bazıları "kuvvetler ayrılığıdır, bu devletlerde de vardır, meclisi büyük millet meclisine benziyor" dediler. Oysa Önderliğin ortaya koyduğu o değildi. Kuşkusuz beceremezsek ona benzeyecektir. Ancak Önderliğin hedefi on binlerce meclis, komün, dernek, vb kuruluştur. Önderliğin dediği olursa ortada devlet kalmaz. Acaba Önderlik devleti reforme etmek mi istiyor? Tek bir meclis kuruluyormuş gibi algılandığında öyle anlaşılıyor. Bir meclisin devlete ne zararı olabilir! Önderlik gibi düşürsek, bir meclisi yüz binlerce meclise dönüştürebiliriz ve bu da nitelik olarak devleti gereksiz kılmaya başlar. ÖYH'lerin bilinç oluşturma stratejisi budur, yani sistemeldir. Başta zayıf olabilir, o konuda korkmamalıyız, güç getiremeyip geriye çekileceğimiz yanlar bile olacaktır. Hatta kısmen stratejide olmazsa da taktikte yanlışlar yapabiliriz. Şimdiden bir öncünün sormayacağı sorular soruluyor. En basitinden deniliyor ki, kurduğumuz temsilcilerin temsili demokrasideki temsilci ile ne farkı var? Yanlış temsile düşmemek için bulunan çözüm ise her yerde birebir toplanacak, hep küçük yerlerde kurulacak komünler dışında bir kuruluşa gitmemek oluyor. Buna da komün deniliyor ki bu anlayışa göre demokrasi sadece komünde uygulanabilir! Halbuki sistemimiz çok geniş; komünler kadar meclisler, konfederal yapılar, yaygın dernekleşmeler, sendikalar ve daha birçok iş ve rol yapılanması olabileceği gibi küçük yerler kadar büyük yerleşimlerde de komünal yapılanmayı hedefleyeceğiz. Devletin olmadığı yerde klasik temsiliyet olur mu? Bu bilinçte olmalıyız.

Öncü toplumdan üstün değildir. Ancak öncüdeki bilinç stratejik ve taktik belirlemeleri yapabilmeli, görevleri ortaya çıkarabilmeli ve tüm bunları halkla birlikte yapabilmelidir. Bir yönetim ya da meclisin de demokratik olması için alttan eğitimle, sağlıkla, üretim biçimleriyle uğraşılıyor, tüm bu yaşam alanlarına ilişkin karar alabiliyor ve uygulayabiliyor olması gerekir. Şimdilik Özgür Yurttaş Meclisleri böylesi bir faaliyetlilik içinde değildir. Bu nedenle de demokrasileri yeterince işlememektedir.

Kararlılık ve proje düzeyinde net olunmalıdır. Önderlik savunmaları eğitimi iyi görülmelidir. Bu tartışıklarımız Bir Yurttaşlık

Meclisi Konfederasyonu tablosu ile karşı karşıya olduğumuzu gösteriyor. Proje bizim tarafımızdan anlaşılmalıdır. İleride taktikleri tartışacağız. Birkaç yılda çok büyük bir gelişmeyi yaratabiliriz. Kürdistan'da, dünyada çok büyük avantajlar var. Devletin tartışılma düzeyi, yeniye ihtiyaç, üretim sisteminin geldiği düzey, özgür yurttaş meclisleri için ciddi bir zemin sunmaktadır. Özgür Yurttaş hareketi her yönüyle bir devrim stratejisi olarak iyi tartışıp öyle hareket etmelidir.

Pratikleşme Düzeyimiz

Devletin yapması gereken bütün işleri yerine getiren meclislere nitelik meclisi denilir. Nitelik meclisi bütün ayaklarıyla işleyen meclistir, altı dolu olan meclistir. Sadece kurulmuş ama işlemeyen meclis değildir. Karar alma biçimini demokratik olarak kurmuş, yöneticisini kontrol eden, işbölümü temelinde yaşamın tüm alanlarına yayılmış bir meclisi bir süre sonra durduramazsın. Demokratik kültür oluşur. Yaşam alanlarına yönelik yavaş yavaş projeler oluşmalı, sokak, ev toplantıları, küçük gurupları bir araya getirme, bunu çoğaltmaya çalışma gelişmelidir. Ayrıca mahallede hukuk, ekonomi, sağlık sistemini nasıl örgütleyebiliriz tartışmalı ve belli kuruluşlara gidebilmeliyiz. Bu alanları meclisin denetiminde nasıl geliştirebiliriz? Ekonomi sorununu çözmeden hiçbir şey olmuyor. O alanda meclis denetiminde bir ekonomik sistem nasıl başlatırız? Tabi ilk denemeler zayıf olacaktır. Fakat bir yerlerden başlatmak gerekiyor. Meclisin demokratik vergilendirme sistemi, ekonomik üretim sistemi olmak zorundadır. Sorun halktan bir şey isteme veya istememe meselesi değildir, ekonomik alanın bir sistemi olmalıdır. Meclis sistemleri kendi başına ayakta kalmasını bilmek zorundadır. Meclisin, komünün ekonomik üretimini düzenlemeli ve oluşturduğunuz ekonomik proje sosyalist olmalıdır. Kapitalistse zaten bir süre sonra toplumsal ihtiyaçlarla ters düşecektir. Bağış sistemi de yetmeyecektir. Biraz ortakçı paylar, kar üretmeyen, refah seviyesini geliştiren üretim yöntemleri denenmek ve oturtulmak zorundadır.

Meclislerin inisiyatifinde, onlara dayalı olarak üretimin ve mülkiyet anlayışının

geliştirilmesinde projelerin oluşturulması ve koordine edilmesi önemli olmaktadır. Asıl olarak giderek maliye alanında yerelerde komiteleşmelerin yaratılması gerekmektedir.

Genel olarak alanlarda çalışan aktivistler somut projeler oluşturmalı, projesi olmayan halka gitmemelidir. Yapamayacağını düşünen gitmeyebilir. Gidenler projeyi uygulamalıdır. Yetkiye dayanmadan tamamen sorumluluk bilinciyle hareket edilmelidir. Kısa dönem, orta dönem ve uzun dönem için planlamaları ile çalışılmalıdır.

Halkla eğitim toplantıları alınıp bu planlamalar paylaşılmalıdır. Kendi adına örgütlülüğün ne olduğu, nasıl işlediği konusunda bir bilinç yaratılmalıdır. Bazı yerlerde aktivistler işi kolay sanıyorlar, halkı hemen etkileyeceklerini, hemen örgütleyeceklerini sanıyorlar. Bir gün konuşurum, ikinci gün örgütümü kurarım, üçüncü gün de önüne görev koyarım! Bu ulusal kurtuluş sürecinden kalmış, hazır kitleye yüzeyselce dayanma mantığının yanlış bir yaklaşımıdır. "Amca nasılsın, biraz iyiyse, ikinci gün "amca şunu getir-götür", üçüncü gün amca cezaevindedir büyük ihtimalle. Yani "ben savaşıyorum bana yardım etmek zorundadır" yaklaşımı vardı. Ama daha uzun vadeli düşünme, planlama yok. Oysa bilinç vermemiz lazım. Bilinç vermeden, özgür yurttaş meclisi oluşmuyor. O zaman bazı yerlerde altı ay toplantılar sistemini geliştirelim, eğitim yapıp bilinç verelim. Özgür Yurttaş Hareketinin görevi buydu. Bölgedeki bir arkadaşın planlaması böyle olmalıdır. Önüne onu koyacaktır. Gidip tartışmak, tartışıp örgütleyip yönlendirmek...

Ayağa kalkmış, 80 bin kişinin eylem yaptığı bölgeler var. O zaman koordinasyonun yarısı özel olarak bir dönem buraya görevlendirilmeliydi. Yine bazı bölgelerimiz var ki siz burada hayatta eylem üzerinden, ulusal propaganda üzerinden örgütlenme yapamazsınız. Önce kendi yaşam tarzınızla kendinizi kanıtlayacaksınız. Sonra da demokratik bir örgütlülük üzerinden giriş yapacaksınız. Onların yaşamını direk ilgilendiren alanlar üzerinden örgütlenmeler geliştireceksiniz. Zaten özgür yurttaş örgütlülüğü de bu değil midir? Mesela baraj yaptırtmama üzerinden bir propaganda

**Meclisin
komünün ekonomik üretimini
düzenlemeli
ve
oluşturduğunuz
ekonomik proje
sosyalist olmalıdır.**

geliştirilebilir. Ora halkı gibi ve barajı yaptırtmak istememe örgütlülükleri geliştirilebilir. Bu da bir yurttaş projesidir. Bunu yaparken aynı zamanda özgür yurttaş meclis çalışması da yapılabilir. Yine bazı bölgelerimiz var ki; meclisleri varmış gibi karar alıyor, uyguluyor, her türlü eylemi gerçekleştirebiliyorlar. Bizim o halkla, meclis varmış gibi, geleceği tartışmamız gerekiyor. Gidip grup grup propaganda yapmamız gerekiyor. Bakın siz ayağa kalkıyorsunuz her türlü eylemi yapıyorsunuz. Demek ki, siz meclissiniz, sizinle tartışma platformlarını yapalım demeliyiz. Gelecekte ne yapacağımızı tartışıp netleştirmemiz lazım diyebiliriz. Ve bu halk, "biz meclise hazırız gelin meclis kuralım", ya da "kendimizi meşru temelde savunmak için örgütlenelim" diyebilir. Bunlar ciddi örgütlenme sorunlarıdır, çünkü her gün ayağa kalkıyor, devlete karşı eylem yapıyor. Bu nedenle birçok tehlike ile karşı karşıyadır. Halk bunu biliyor. O zaman hızla öz savunmalarını örgütlemek gerekecektir. Gerektiğinde mahalleleri saldırılara kapatacak bir durumu nasıl yaratabileceğimizi tartışmalıyız. Her türlü öz-savunma tedbiri geliştirilmelidir.

Bazen eylemlerimizi sokak ve mahallelere mi taşımak istiyoruz? Mesela Önderlik için özgün bir faaliyetlilik nasıl yapabiliriz? Grupları oluşturup mahalle mahalle halkın önerilerini alıp, bu önerileri birleştirebiliriz. Hareketin eylem planlamasını çıkarır sonra dağılıp o planlama halka aktarılır ve örgütlülüğüne geçilir. Bu topluca o ilçenin meclisini kurmaya götürür.

Diyelim ki, bir köye gittiniz, köydekiler ile oturuyorsunuz ve burada neye ihtiyaç var diye tartışıyorsunuz. Sağlık evleri, köprü, su vb. birçok şey sıralayacaklardır. Ne imkânımız varsa onlarla tartışılır ve bir işbölümü yapılabilir. Bu işbölümü sonucu bir kişi belediye ile olan sorunlarla muhatap olurken, bir başkası örgütlülük için kurulan komisyonda yer alır ve çalışır. İş Komünleri kurulur. O sıralamaya göre iş bölümü komisyonları gidip sorunları çözer. Bazı sorunlarını çözdüğünüz o mahalle artık meclisleşmeye hazırdır. Sorunların çözümünü etrafında meclis oluşacaktır.

Çalışmalar geliştirilirken bazı arkadaşlar kimse bizim çalışmalarımıza karışmasın

diyebiliyor. Ya bölgeler oturmamışsa, diyelim ki bir arkadaş bir bölgeyi işletiyor ama başka bir arkadaş kendi bölgesinde zorlanıyor ve dayanışmaya ihtiyacı var. Dar, sadece bize göre çalışma olmamalı. Parçalı bir yapı ile hareket geliştirilemez. Bölge farklı düşünüyor, sözcülük farklı düşünüyor ama sözcüyü seçmişseniz bu işte bir yanlışlık olduğu ortadadır. Seçilmiş ama dinlenilmiyorsa bu krize dönüşür. Tamamıyla bölgenin iradesini de gözardı edemezsiniz. Karşılıklı bağımlılık ilişkisinin dengesini tutturmayı bilmek gerekir. Bölgelerin dar-yerel gündemlerde kalmasını genelle ilişkisi engellemelidir. Konfederalizm de dar görüşlülüğe düşmemek gerekir. Yereli dikkate aldığı kadar, yereli aşan bir ağ sistemi olarak hareket koordineleyici, sözcülükleri geliştirilmelidir. Ancak bu yolla dar grupçuluk, aşiret veya ailecilik aşılabilir. Demokratik işleyişleri iyi oturtmak gerekir.

Toplumu Yeniden Kurmak Görevi

Kendi anlayışımız olan komünal demokrasiyi geliştirip uygulayabilmeliyiz. Ulaştığımız bilinç düzeyi demokrasiyi küresel ölçekte tekrardan tanımlamamızı sağladı. Üretim biçimlerinin, bilim-teknik gelişmelerinin, insanlık paradigması değişimlerinin doğrultusunda tanımlama oldu.

Önce yeni demokrasi anlayışının bilinci gelişecektir. Önderlik, Demokratik Ekolojik ve

**Devleti açıktan reddettik
Egemenliğin her biçimini reddettik
Demokrasinin toplumdaki başlıyarak
gerçek anlamda işletilmesi için
reddettik
Demokrasinin içeriğini
derinleştirdik**

Cinsiyet Özgürlükçü Toplum paradigmasına dayalı derin demokrasi bilincini, herkesin kendisini yönetmesi üzerinden, herkesin herkesi yönetmesi temelinde ifadeye kavuşturdu. Ağlar sistemi içinde homojenleştirmelere gitmeden bir yönetim bilinci oluşturuluyor. Bu bilinç aydınlanması, egemenliği ortadan kaldırma ihtiyacına vardırılmalıdır. Bazıları teorik olarak tartışıyor ama biz devletsiz toplumu pratikte deneyerek gerçekleştiriyoruz. Devleti açıktan reddettik. Egemenliğin her biçimini reddettik. Demokrasinin toplumdaki başlıyarak gerçek anlamda işletilmesi için reddettik. Demokrasinin içeriğini derinleştirdik.

Paradigmalar bilince ve örgütlülüğe kavuşturuldukça yavaş yavaş kurumlarını oluşturur. 18. YY temsil yüzyılıydı, temsilinin kurumları ulus-devlet meclisleriydi ve yürütmeler

esas alınır. Yürütme en küçük yerleşim birimine kadar temsilini bulurken meclisler sadece ulusal düzeyde kaldılar. Ayrıca yaygın yargı kurumları kuruldu ve işletildi.

Toplumsal sistem kuruluşu bugün bizim için de geçerli. Sistem kuruyoruz, demokratik, yaygın kurumlaşmalar gelişecektir. Ete kemiğe bürünmüş binlerce meclis, komün, yüzlerce sivil toplum örgütlülüğü olacaktır. Ulus-devletteki tek bir meclis gibi değil, o yetersizdir, binlerce meclis olacaktır. Her birey kendi egemenliğini -bu haliyle özgürlük oluyor- kendisi kullanır. Kendi kendini yönetim gerçek anlamda olur. O zaman herkesin kendini kurumlaştırması gelişir; özgür yurttaş meclisleri ve binlerce kurum, iş ve rol örgütlenmesi bu anlama gelmektedir. Yürütmeler az olacaktır ve demokratik olacaktır.

Yani demokrasiyi temelde toplumun toplumsal kuruluşuna denk yaşamını idame etmesi olarak ifade edebiliriz. Toplumsal politikanın toplumun bütün kesimlerince oluşturulması, yürütülmesi gerçekleşecektir. Toplum adına sözün ve kararın, yine yönetimin devredilemez ve araçlarla yürütülemez olduğu bilinci ile hareket edilmelidir. Bu aynı zamanda toplumun sınıflara, uluslara göre, demokratik çeşitliliği yadsıyan tek bir öge veya araçlar üzerinden kurulamayacağı anlamına gelir. J.J. Rousseau bunu "Egemenliği devredilemez kılan neden, onu, temsil edilemez de kılar. Egemenlik temel olarak genel iradede yatar. Ve irade temsili kabul etmez. Ya odur, ya da ötekidir. Ara olasılık yoktur. Bu nedenle halkın vekilleri onun temsilcisi değildirler. Ve olamazlar. Onlar sadece halkın vekil harçlarıdır. Nihai kanunları sonuçlandıramazlar. Halkın bizzat onaylamadığı her yasa geçersiz ve hükümsüzdür. Daha doğrusu bir yasa değildir" biçiminde ifade ediyor. Bu çerçevede politikanın yeniden toplumsal olarak tanımlanmasına ihtiyaç vardır. Politikayı devletle özdeşleştirmemek, ondan ayırmak, toplumsal alanla devleti bir görmemek temel bir ilkedir. Bu çerçevede bakıldığında politika, toplumsal yaşamın idaresine ve toplumsal iradenin üretilmesine dönük bir toplum faaliyetidir. Politikanın yeni anlamlar kazanması, onun insan yaşamının ve toplumsallığının yeniden düzenlenmesinin temel bir aracı olmasındandır. Bu da yurttaşı "politik öz bilince ulaşan insan" olarak tanımlamamızı doğurur.

Şimdi bütün bunları oluşturacak olan kimdir? Özgür yurttaş bilinci ve kurucu hareketidir.

Bu bilinç kendiliğinden oluşmaz. Parçalı da kalmamaz, kapitalizm bir çırpıda yıkar. Çekirdek çok güçlü olmalıdır. Eski Apocular gibi, PKK gibi. Bu nedenle bu çalışmalar PKK mantığı ile ele alınmalıdır diyoruz. Demokrasisi ve dayanışması işleyen örgüt bilinci, oturmuş bir yapılanma olmalıdır. Bu anlamda Özgür Yurttaş Hareketlerine gerek vardır. Sistemli yapılanmalara ihtiyaç vardır. Perspektif oluşturan, plan çıkaran, strateji ve taktik uygulama geliştiren, yapılıp yapılmayanları denetleyen bir hareket olmalıdır. Önce böyle bir çekirdeği oluşturmak zorundayız.

Demokrasi tartışmaları hareketi gevşeten, örgütlenme ihtiyacını iyi ortaya koymayı engelleyen bir mantıkla yapılmamalıdır. Örgüt içi demokrasiyi örgütlenmeyi daha iyi oluşturmak için tartışmak ve gereken düzeltmelere gitmek gerekir. Yoksa ne içimizdeki, toplumsal yapıdaki geriliklerle, ne de ulus-devletle baş edilemez. Önce örgütlenme konusunda kararlı olunmalıdır. Demokrasiyi sistem gibi işleten, uygulayan bir örgütlenme olmalıdır. Bir sistem oturtuyorsanız her şeyden önce onu siz pratikleştirebilmelisiniz. İlişki ağıyla, komünalitesiyle, etrafındaki ailelerle komünal demokrasi yaşanmalıdır.

Örgütlenmeyi zorlayan diğer bir yaklaşım ise; Özgür yurttaş meclisi ve Özgür Yurttaş Harekti birbirine karıştırma tutumudur. Hareket önce bir iç disiplin taşıyacak, önce kendi yapılanmasını oluşturacak ve öyle halka gidecektir. Hareket bir günde söylediğimiz gibi olmaz. Bir hareket oluştururken merkezi ögeleri oluşturacak projelerimiz olacaktır. Hatta bir süre halka doğruları söylemek zorunda kalacağız. Hareketin işleyişini ayrı tartışacağız, meclisleri ayrı tartışacağız. Orta dönemde yapmak istediğimiz meclis modelini hareketi örnek olarak bir-iki günde oluşturamayız. En ideal meclisi şimdiden işletme yanılığımıza düşsek ikinci gün çöker. Çünkü mücadele içindesiniz, oturmuş bir demokrasiniz yok. Bazı şeylerin adım adım uygulamasına gidilmeli; harekette oturan bazı yanlar meclislere uygulanırken, meclisten öğrenilen bazı yanların da harekete kazanım olarak dönmesi sağlanmalıdır. Yine çok doğru bulup çok istesek de, her uygulamanın bir toplumsal hazırlık zeminine oturduğunu unutmamalıyız. Örneğin yıllık olarak koordinasyonu değiştirmek isteyelim. Bu ideal olandır. Ancak ideal demokrasinin işletilmesi, zeminlerinin yaratılmasına bağlıdır. Koordinasyonlar belli bir sayıdan oluşuyor; kimi

kimle değiştireceksiniz. Elli-altmış yetenekli kadro üzerinden, on beş-yirmi kişi değiştirebilirsiniz. Hazırlığını yapmadan ideal bir karar gerçekleşmez. Yanlış uygulamalar hareketin zor duruma düşmesini getirebilir. Hele mevcut görevde olanlar bile zorlanıp sık sık geriye çekilme özelliği gösteriyorken.

İktidar kelimelerini rastgele kullanmamak gerekir. Örneğin koordinasyon iktidardır ama meclisler iktidar değildir gibi bir algılama var. Bu tür tartışmalar yanlış ve yıpratıyor. Eleştiriler daha gerçekçi yapılmalıdır. Çünkü kimsenin elinde bir iktidar yoktur. Meclis iyidir ama hareket ve her türlü yönetimleşme kötüdür denilemez. Demek ki bazı şeyler karıştırılıyor. Bu nedenlerle Meclisin işleyişini ayrı, hareketinkini ayrı ama somutta her ikisini de demokratik temellerde oturtmalıyız.

'Kürdistan'da mücadele sorunları yoktur, halk dört dörtlük bilinçlenmiştir ve biz sadece ön açacağız, ilerleyeceğiz' denmemelidir. Keşke öyle olsaydı. Demokrasi bilincini verirken öldürülebiliriz. Halkı örgütlülüğe kaldırırken belki birçok itiraz geliştirecektir. Meclisler kendiliğinden oturmayacaktır. Geleneksel kurumsallaşma bazen daha fazla tercih edilir oluyor: Çünkü halk gözle görülür kurumlarının olmasını istiyor, çalışanlara geleneksel toplum özellikleri dayatıyor. Özgür Yurttaş Meclisleri emeksiz örgütlenmeler, kolay kurulan yapılanmalar olmayacaktır. Büyük mücadeleler sonucu geliştirileceklerdir. Halkı topluluk üretimi konusunda kolay kolay ikna edemeyeceğiz; çünkü kapitalist üretimi dışında bir üretimi yoktur, mülkiyetlerini ise tartışmak mümkün değildir. O bakımdan biraz gerçekçi olmak zorundayız. Dolayısıyla sanki sorunlar yok, halk direkt hepimizi kabul edecek diye bir şey yoktur. İdeal işleyen bir örgütlenme istiyoruz ama bunun zemini oturmamıştır. O açıdan örgütlenme kurallarında çok dikkatli olmalıyız.

Örgüt kurmaya karar veren insanların temel bazı özellikleri vardır. Bir bilinciniz teori ve paradigmanız olacaktır. Bunlar yetmez; organik bir yapı kararınız var mı? Birbirinizi dinleyecek misiniz? Alt-üst ilişkisi olacak ama hiyerarşik olmamalıdır. Talimat alınacak, verilecek, eleştiri özeleşiri olacaktır. Kararlılık varsa kurulmalı, yoksa yetersiz kararlaşmalar ile toplumsal örgütlülük geliştirilemez. Kafa karışıklığını bütünüyle aşmak gerekiyor. Sonra örgüt olmanın bir gereği olarak bir strateji bilinciniz, taktik

uygulama ve eylem kabiliyetiniz olmalı. Eylemlerinizi taktiği geliştirmeli ve stratejiyi yaşamsallaştırmalıdır. Sonuç toplumsallaşmadır. Toplumsallaşma geliştiği oranda örgüt küçülecek ve aradan çekilecektir. Meclisler oturmuş olacaktır. Kadro ve aktivist de bu toplumsal işleyişe dahil olur. Şimdi ise örgütlenmeye karar vermeliyiz. Örgütü kurmak konusunda gevşeklikler gözlemlenmemelidir.

Bir diğeri, aktivistler ile kadronun doğru ele alınması gerekliliğidir. Aktivist meclisin aktivistidir, kadro hareketin kadrosudur, bunu karıştırmamak gerekir. Meclis işleyişinin bağladığı bazı insanlar öncüdür, aktivisttir. Ama o meclisin işleyişine tabidir. PKK yaşamı, ölçüleri, PKK çalışma biçimi, aktivistlerden kadro olmak isteyenler için de geçerli olur. Kişi Özgür Yurttaş Hareketinin organik işleyişine girdiği andan itibaren artık kadrodur. Rapor sistemi, organik ilişkisi vb her şeyiyle hareketin üyesidir. Fakat çalışmaları, işleyişleri açısından ayırtmalıyız, meclis çalışmasıyla hareketi aşırı iç içe koymamalıyız. Kadrodan da meclis içine girenler olur. Örneğin kadrodur ama meclis işleyişindedir. İkna etmiş, meclisi başlatmış orada meclis üstü olmaması, meclis üstü davranmaması için meclisin işleyişine tabi olmuştur. Meclisin aldığı kararlar o kadroyu da bağlayacaktır. Özgür Yurttaş Hareketi bilinci, örgütlülüğü, stratejisi, planlaması ise ancak Özgür Yurttaş Hareketi'de olur, kadrosunda olur. Bilinç ve örgütlülük ayrımı olarak kalır ama bu hiçbir zaman toplum üstü bir duruma dönmemelidir.

Özgür Yurttaş Hareketi'nin kadrosu kaç kişidir, belli olmalıdır. Kaç aktivisti vardır, meclis aktivistlerinin ayrı bir listesi çıkarılmalıdır, net olunmalıdır. Yıllık konferansa herkes rapor sunmalıdır. Ondan sonra her bölgenin bu kadar kadrosu, aktivisti var ve bu kadar kadronun yönetim sistemi şudur; örneğin aylık toplantımız var, on bir kişilik koordinasyonumuz var denebilmelidir. İleride meclisin aktivist sayısı büyürse toplantısı ayrıca yapılmalıdır. Bölgelerin ve illerin işleyişi bu şekilde oturtulmalıdır. Hiçbir aylık toplantıya bölge ve ilin Halk Meclis toplantıları yapılmadan gidilmemelidir. Yapılan toplantıların sonuçları da meclislere ve tüm yerel aktivistlere düzenli aktarılmalıdır.

Bilgi aktarımı yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya demokratik temellerde yapılmalı ve bu konuda herhangi bir aksaklığın

çıkmasına özen gösterilmelidir.

Görevlilerimizi yıllık bir seçime tabi tutup denetlemeyi geliştirmeliyiz. Sözcü, koordinasyon değişimi ise hareketin konferansında belirlenir. Özgür yurttaş meclisleri işleyişi ise her Meclisin toplantı ve oturumlarında belirlenir ve o meclisçe denetlenir

Hareket bünyesinde kadın ve gençlik yapılarının demokratik, özerk-bağımsız bir işleyişle oturtulmasını ve sürekli geliştirilmesini sağlayabilmeliyiz.

Diğer kurumlarla ilişkiler noktasında, Özgür Yurttaş Hareketi'nin ölçülü ve ilkeli

Özgür Yurttaş Hareketi'ni bir sivil toplum örgütü düzeyinde algılamak yanlış da çıkabilmektedir Bu anlayış komünal demokrasiyi sistemsel anlamamaktan kaynağını almaktadır.

yaklaşımı olmalıdır. Kurumları dışlayıcı bir yaklaşıma kesinlikle girilmemelidir. "Siz kirlisiniz, biz temiziz" demek başka bir kurumla aranda hiyerarşi oluşturmaktır ki bu anlayış, her şeyden önce özgür yurttaş hareketinin temelden karşı olduğu bir anlayıştır. Fakat yapılarımızdaki ve gelenekçi toplumdaki hiyerarşik, sınıfsal ataerkil ve anti-demokratik tüm yanlarla yöntemlice ve sonuç alıcı tarzda mücadele etmek ve bu yanları radikalce aşmak gerekecektir. Bazı çalışanlar karşısında gelenekçi bir toplum olmasına rağmen eleştiri yapmaktan korkuyor. Demokrasi dediğimiz sistem sanki radikal uygulamalar gerektirmiyormuş gibi yanlış anlaşılıp uzlaşma tercih ediliyor.

İki uç dışında ihtimaller vardır. Diğer kurumları eleştirirken, dışlamak için eleştirmemeliyiz, üsluba dikkat etmeliyiz. Ama bilmeliyiz bir sistem kavgası içerisindeyiz. Bunu Önderlik üslubuyla yapmalıyız. Yanlış yanları aşmak için yapmalıyız.

Özgür Yurttaş Hareketi'ni bir sivil toplum örgütü düzeyinde algılama yanlış da çıkabilmektedir. Bu anlayış komünal demokrasiyi sistemsel anlamamaktan kaynağını almaktadır. O nedenle mücadele bazen reformlar isteme düzeyinde kalıyor. Reform istemek kötü bir şey değil ama arkasında devrimi düşünüyorsan. Mesela fuhuşa karşı mücadele ederek sistemsel bir değişikliğe gitmeyi hedefleyebilirsiniz. Bir

mahallede devletin özel savaş uygulamalarını bitirebilirsiniz. Bu devrimdir. Bunu böyle düşünmüyorsan, parçalı istemlerin bir süre sonra eriyip gidecektir.

Özgür Yurttaş Hareketi, Maksist-Lenintist örgütlerin halk adına, halkı temsil etme, yönetme anlayışına düşmeme konusunda da aşırı hassas davranmalıdır. Özgür yurttaş hareketi, "üretime katılan herkes kendini yönetmelidir" diyor. Bu açıdan politikaya dönüştürmediğimiz her tartışma yaşam bulmaz. O nedenle sadece sosyal konuları öne çıkaralım, tartışalım dersek yanlış olur. Kararlara dönüştürmeli, eylemini koymalı yani politikleşmesini de sağlamalıyız. Klasik siyasete tepki var diye siyasetten uzak durma adına siyasal yaşam ile sosyal yaşam ve hukuku ayırıştırmak doğru değildir. Tam tersine politikayı devletin elindeki sıkıcı ve o kadar da baskıcı bir aygıt olmaktan çıkarıp tekrar toplumun içine indirmekle yaşamsallaştırarak normalleştirme görevi ile karşı karşıyadır özgür yurttaş hareketi.

Özgür Yurttaş Hareketi, gençlik ve kadın eşgüdümlü tarzda çalışmalıdır. Özgür yurttaş hareketi gençlik ve kadın meclisleriyle ortaklaşmalıdır.

Klasik anlayışlar karşısında birbirimizle mücadele olmamızdır. Kapitalist sınırı aşmayan sosyalist yaklaşımlar var. Bunların eleştirilmesi gerekiyor. Feodal, lümpen, aileci duruşlar var, aşılmalıdır. Gelenekçi toplumdaki gelen kadro duruşları var, aşılmalıdır. Bu eleştiriler yapıp, sosyalist kadrolar yaratılmalıdır. Özgür Yurttaş Hareketi kadrosunun önemli oranda demokratik duruşu olursa, kimse geriye çekemez.

Eleştiri, özeleştiri iktidarcı yanlardan uzak, doğal-diyalektik işletilmelidir. Kişinin yaşamsal bağını daha güçlü kılan eleştiriler yapılmalı, kaçırılan tarzda eleştiriler olmamalıdır. Eleştiri-özeleştiri ile özgür yurttaş daha demokratik, toplumsal bir işleyişe kavuşturabiliriz.

Bazı yerlerde propaganda birimleri olmalıdır. Demokrasiyi anlatmak, tartışmaları yaygınlaştırmak için propaganda birimleri olabilir. Her arkadaş bir eğitim ve propaganda birimini kendisiyle çalıştırmalıdır. Propaganda, ajitasyon, eğitim yoksa, sorun vardır demektir. Bunu aşan ve başarı yaratan bir pratikleştirmeyi her komünal devrimci hedeflemeli ve gerçekleştirmede kararlı olmalıdır.

Kadın Mücadelesi Ve Feminizme İlişkin

Ruşen Bézar

Dünya Kadın Hareketinin gelişim düzeyi ve günümüzde yaşadığı sorunlar, dünya devrim hareketlerinin yaşadığı sorunlarla çarpıcı bir paralellik arz ediyor. Hatta denilebilir ki, devrim hareketlerinin çıkmazları kadar bu çıkmazlardan çıkış da dünya kadın hareketinin durumuna önemli oranda kilitlenmiş durumdadır. Bu belirleyicilik, dünya kadın hareketinin pratik-siyasal düzeydeki gelişmişliğinden veya etkinliğinden

kaynağını almamaktadır. Zira; dünya kadın hareketi devrimci hareketlerden çok daha geride bir daralmışlığı ve içe büzülmeyi yaşamaktadır. Fakat dünya kadın hareketinin belirleyiciliği, 21. yy.ın sistemsel çelişkileri ve kadın olgusunun tarihsel gerçekliğiyle alakalıdır. Modernist sistemin, kendisini üzerine bina ettiği çelişkiler ve geçirdiği sarsıntılar geçmiş yüzyıllarda olduğu gibi yüzeyde seyretmiyor artık. Bina yüzeydeki veya tavadaki çatlaklarla salt ekonomik-siyasal düzeylerde sarsılmamaktadır. Sistem çok daha kökten ve temel yapıtaşlarındaki çatlaklarda çökme durumunu yaşamaktadır. Üzerinde kendisini inşa ettiği temel düşünce ve kişilik formasyonlarından tutalım, sosyal- siyasal ilişki, davranış, ahlak ve yaşayış biçimlerine kadar, sistem deyim yerindeyse toplum dokusu iliklerine kadar sarsılmaktadır. Kadın gerçekliği ve etrafında örülen sistemin yaşadığı bu çöküş, kadını bir toplumsal-tarihsel olgu olarak yapısal çöküşün de, ama ondan çıkışın da temel unsuru haline getirmektedir. En dinamik tarihsel ve toplumsal potansiyeldir. Dipte alttan-alta kabaran ve kaynayan bir şeydir.

Kaos süreçlerinde potansiyeller ve olasılıklar her türlü yapılaşmaların ve zorunlulukların önüne geçer. İçerisinde en yüksek düzeyde özgürlük potansiyelini barındıran kaos süreçleri, her boyutta yepyeni ilişki ve çelişkilerin

de rahmi konumundadır. Potansiyellerin ve olasılıkların kendisini en ileri düzeyde gerçekleştirebileceği bir zemin. Gelişimin doğrultusu tarihsel-toplumsal gerçeklik içerisinde tümenden bir muamma değildir kuşkusuz. Toplum ve tarih olgularını tanımlama ve tanıma düzeyiyle sosyal bilimlerin gelişmişlik düzeyi, oluşturacağı toplumsal perspektif ve ideolojik formasyon gelecek yüzyılların, hatta binyılların özgürlük düzeyini de belirleyecektir. İnsanlığın kaosu karşılama düzeyi, onun kendi gerçekliğini ve gelişimini olabildiğince bilimselliğe yakın tanıma ve tanımlama düzeyi ile bağlantılıdır. Erkeğin üzerinde kişilik ve tanım bulduğu, şekillendiği zeminin yalancılığı, yanıltıcılığı ve yabancılaştırıcılığı, onun için çok önemli bir dezavantaj konumundadır. Kaosun erkek açısından en zorlayıcı ve sarsıcı yönü belki, ama en özgürleştirici ve heyecan verici yönü de bu kişilik formasyonunun çözülüşü olsa gerek. Egemen erkekliğin bu yalan dünyasını deşifre etmek, daha özgürlükçü, doğasına daha yakın bir erkeklik tanımını yapmak sosyal-bilimlerin belki de en önemli görevleri arasındadır.

İşte burada en dipte seyreden, en ve ilk ezilen, ilk köleleştirilen, en çok iktidarın hammaddesi haline getirilen, üzerinde devasa ve kompleks bir egemenlik sisteminin

kurulduğu kadın, kendisini tanıma ve tanımlama düzeyi ölçüsünde sistemi çözücü reaksiyonun tetikleyicisi konumundadır. Bu bir defa devrimci ve özgürlükçü bir konumdur. Özgürlüğün doğrultusunu ve perspektifini kadın özgürlük perspektifi oluşturmak durumundadır. Dünya kadın hareketinin, aynı zamanda Kürt kadın hareketinin de belki de en çok değerlendirilmesi gereken ve en çok zorlandığı nokta, kadın özgürlük perspektifini bu toplumsal-tarihsel örgü içerisine oturtmada yaşadığı darlık ve yetersizliktir. Özellikle 80'lerden sonra kadın hareketinin ve onun içinde de feminist hareketin bu denli elit-akademik bir şekillenmede kalışı, marjinalliği aşamaması, kendisini toplumsal bir harekete dönüştürememesi, dolayısıyla da çok parçalı oluşu kadın özgürlük perspektifinin yerli-yerine oturmamasından ve sistemin yüzeylerinde seyredişinden

Toplumsal hareketlerin oluşum süreçlerinde bütün karşıtlıklara rağmen benzeşme, uçların birbirine yakınlığı, üzerinde boy verdiği zeminden beslenme daha ağır basar.

kaynaklanmaktadır. Dünya Kadın Hareketinin marjinalleşmesi ve yine parçalı duruşu genel bir eleştiri konusudur kısacası. Fakat bunun yeterli olmadığı, bunun nedenlerine daha derinliğine inilmesi gerektiği açık.

Dünya kadın hareketinin kendi oluşum ve gelişimini tarihsel ve toplumsal bağlam içerisinde ele alması ve kendisini bu bağlama oturtması, bu örgü içerisinde tanımlaması yeni yüzyılın beraberinde getirdiği çelişkiler ve ilişkiler sistematikliğini kavramak ve çözüm gücü olmak açısından da önemli olmaktadır. Çağımızın temel çelişkileri ve toplumsallık düzeyi parça-bütün, temel-tali, merkez-çevre gibi modernist paradigmanın parçalayıcı, kutuplaştırıcı ve tekçi-belirlenimci mantık yapısını zorlamaktadır. Daha bütünlüklü, organik, daha örgüsel ve kapsayıcı bir düşünce formasyonu ve felsefe anlayışı insan ilişkilerinde, yaşamında, bilim-teknikte, siyasette hemen her sahada kendisini dayatmaktadır. Bu aynı zamanda oluşum ve gelişim yasalarını da etkilemektedir. Bir şeylere göre olmak veya

olmamak, bir şeylerin karşısında olmak veya olmamak, ya o ya da bu olmak; tüm bunlar özgürlük düzeyinin çok az olduğu, zorunluluğun ve tahakkümün çok ağır bastığı kimlikleşme biçimleridir. Aslında oluşumun ve gelişimin çok daha karmaşık ve ikililik içerisinde değil de çokluk içerisinde, yine her şeyin kendi doğası ve kökleriyle, tarihle çok daha sıkı bir bağ içerisinde olduğu anlaşılıyor. Düşüncenin oluşum ve gelişiminden tutalım, toplumun, toplumsal hareketlerin, insanın, maddenin oluşum ve gelişimine kadar işin gerçekliğinin öyle olmadığı günümüz biliminin ulaştığı kimi verilerden de anlaşılacaktır. Her birinin oluşumunda ve gelişiminde tarihten, kökten gelen, kendi doğasından farklılaşmayla ulaşılan, çevreyle ilişkisinde, aynı zamanda çelişkisinde de değişime uğrayan, ama onunla hep bir bütünlük arz eden bir gerçeklik vardır. Bu bütünlüğün koparılması, tek yanlı bir oluşumun ve gelişimin dayatılması özünde mümkün değildir. Bir patoloji olarak faşizm bunun en uç örneğini teşkil ediyor. Bu gerçeklik toplumsal hareketler söz konusu olduğunda çok daha geçerli ve çok daha önemli olmaktadır.

Toplumsal hareketlerin oluşum süreçlerinde bütün karşıtlıklara rağmen, benzeşme, uçların birbirine yakınlığı, üzerinde boy verdiği zeminden beslenme daha ağır basar. Farklılaşma eğer doğru geliştirilmezse, kimlik kazanma kendi doğası üzerinden değil de salt karşıtlık üzerinden gelişirse, orada uçlaşma, toplumsallığın doğasını zedeleyen bir gelişim olarak ortaya çıkacaktır ki, bu tersinden bir aynışmayı getirecektir. Bütün toplumsal hareketlerin yaşadığı, dünya feminist hareketin de nihayetinde yaşadığı bir durumdur bu. Toplumsal hareketlerin kendini kendi tarihsel-toplumsal zemininde, onunla sıkı bir bağ içerisinde geliştirememesi, tanımını bunun üzerinden yapamaması, onları mevcut sistemin çeperlerine atacaktır. Ki, önemli oranda yaşanan da budur. Kadın hareketi açısından bu çok daha geçerli bir durumdur. 18. yy. sonlarından itibaren daha çok da Batı eksenli, kapitalizmin gelişkin aşamasında ortaya çıkan, kapitalizmi ve aslında sistemi çok fazla çözümlenemeyen feminist hareket, ilk etapta sistem içinde kadına yer açma, seçme, seçilme, yurttaşlık, eğitim veya çalışma gibi eşitlikçi haklar elde etme temelinde gelişmiştir. Bu çok ters bir durum değildir.

Sistemin içinde, ondan beslenerek, onun

zemininde gelişmesi çok doğaldır. Sistemden bir anda, hemen işin başında bir kopuşun gelişmesi, kadın hareketinin kendi tarihsel gelişim ve toplumsal gerçekliği üzerinden ve evrensel nitelikte gelişmesi beklenemezdi; bu diyalektik bir yaklaşım da olmazdı. Sorunun kaynağı da o değildir zaten. Ama bütün sistemle benzeşme ve ondan beslenme gerçekliğine karşın, kökeni, doğası, tarihi ve toplumsal niteliğiyle farklılaşma potansiyeli en fazla olan hareket olması itibarıyla, bu doğrultudaki gelişimi ve perspektifi çok zayıf kalmıştır. Erkek egemenlikli, tek tanrılı ve sınıfçı-devletçi sistemi önemli oranda çözümlendiği ve daha radikal bir kopuşa yöneldiği ikinci dalga sürecinde kendisini kadın tarihi içerisinde tanımlama, bir kadın bilincini tarihsel bağlam içerisinde oluşturma ve ekolojik bir bakış kazanma durumu biraz daha gelişmiştir. Kadının tarih bilincindeki ve kişilik şekillenmesindeki karanlık noktalar biraz daha giderilmiştir, aydınlatılmıştır. Hatta gittikçe anarşizmle bağları gelişmekte.

Emma Goldman gibi güçlü kadın kişilikleri ortaya çıkmaktadır. 1968 Gençlik Hareketiyle birlikte feminist hareketin kısa sürede yaygınlaşması, hiyerarşik devletçi yapılanmayı en

çok sorgulayan ve sarsan bir konuma gelmesi, onu toplumsal niteliği daha gelişkin bir hareket olmaya götürmüştür. Kadın, Barış, Gençlik ve Çevre Hareketi bu dönemin en dinamik ve toplumsal niteliği en yüksek hareketlerdir. Avrupa gibi toplumsallığın önemli oranda atomize edildiği bir merkezde bir çırpıda 500 binleri yürütebilen hareketler konumundadırlar. Neredeyse 70li yılların ortalarına kadar bu gelişim az-çok devam etmektedir. Tam bir sosyal, siyasal ve kültürel çözülmeye yaşanan; sosyal ilişkiler sorgulanmakta, aile olgusu reddedilmekte, daha özgürlükçü ilişki arayışları gelişmekte, siyaset elit konumundan indirilerek, doğrudan eylem anlayışıyla günlük yaşamın önemli bir parçası haline getirilerek, yeni yaşam arayışının ifadesi konumuna yükseltilmekte, kültür ve ahlak bütün gelenekselliğinden ve eziciliğinden arındırılmak istenmektedir. Yine de eleştirilecek ve eleştirilmesi gereken yönleri vardır kuşkusuz. Birincisi; batı eksenli yaklaşımını, onun zihniyetini ve bireyciliğini aşamamıştır, Avrupa ve Kuzey-

Amerika çapında sınırlı kalmıştır, ikincisi; kapitalizm şahsında sistemi özellikle iktidar ve kadın ilişkisini derinlikli çözümleyememiştir, üçüncüsü; kendi içindeki parçalılığı aşamamıştır, kadın özgürlüğünde örgütselliğin önemini yeterince kavrayamamıştır. Bu eleştiriler daha da sıralanabilir belki, yapılması da gerekiyor.

80'lerin özellikle ikinci yarısından sonraki dönem dünya kadın hareketi açısından ayrıca ele almayı gerektirir. Genelde dünya devrim ve ulusal kurtuluş hareketlerinde yaşanan daralma ve gittikçe marjinalleşme, kadın hareketi için de geçerlidir. Gittikçe bir dernekleşme düzeyini aşmayan, daha ağırlıklı olarak teorik-akademik düzeyde kalan, topluma nüfuz etmeyen ve en belirgin özellik olarak da parçalılığın derinleştiği bir hareket konumuna düşmüştür. Toplum, doğa ve kadın gerçekliğini zorlayan, toplumsallığı zedeleyen, toplumsal cinsiyetçiliği cinsel tercih veya özgürlük adına tersinden daha da derinleştiren ve besleyen uçaşmalar daha ağırlıklı olarak bu süreçte radikalizm adına boy

Karşılaşmanın feminist hareket açısından ulaşabileceği son ve genel olmasa da uç nokta olarak cinsiyetçiliğin kadıncılık adına derinleştirilerek özünde sistemin beslenmesidir.

vermektedir. Karşılaşmanın feminist hareket açısından ulaşabileceği son ve genel olmasa da uç nokta olarak cinsiyetçiliğin

kadıncılık adına derinleştirilerek özünde sistemin beslenmesidir.

Kadının doğasından ve gerçekliğinden kaynaklı toplumsallaştırıcılığı, bunun düşünsel, ruhsal ve biyolojik yapılanmasını tam da sistemin en çok geliştirmek istediği derin bir bireycilikle reddetmeyi feminizm olarak değerlendirmek doğru olmayacaktır elbette. Binlerce yıllık erkek egemen şiddetinin ve tahakkümünün kadın doğası üzerindeki etkileri ve sonuçları mutlaka daha derin araştırılmak durumundadır. Çünkü tahribatları çok fazla. Fakat erkek egemenliğini reddetme adına, cinslerin gerçekliğini, doğasını ve farklılığını yadsıyacak denli toplum karşıtlığında ısrar ve sapkın bir yaklaşım elbette ki doğru olamaz. Bu feminizm değildir, bir uçaşmadır, toplumsallıkla bütün bağların koparılışıdır. Bunun da doğru çözümlenmesi gerekmektedir. Fakat bu durum genel dünya kadın hareketinin mevcut durumunu izah etmemektedir tabi.

Dünya Kadın Hareketinin mevcut içerisinde bulunduğu durumu daha derinlikli ele

alma, özellikle felsefik-ideolojik düzlemde yaşadığı sorunları derinliğine çözüme ihtiyacı var. Sorunu salt "feminist miyiz, değil miyiz" gibi çok dar ve ak-kara mantığı içerisinde ele almanın fazla yararlı olmayacağı açıktır..

68'ler sonrası dünya kadın hareketinde yaşanan radikalleşme ve toplumsallık düzeyi 80'lerle birlikte önemli oranda geriledi. Bunun belki de en önemli nedenlerinden birisi dünya feminist hareketinin sistemin dış çeperlerinden, yüzeyinden giderek derinliklerine ve merkezine doğru bir kayışı yaşamasıdır. Ne ilginçtir ki, aynı kayışı çevre hareketi de yaşar. Özünde toplumsal zemin üzerinden yükselen ve önemli bir potansiyel olarak ortaya çıkan feminist hareket, bu tarihten itibaren bu zeminden siyaset zeminine bir kayışı yaşamıştır. Siyaset, egemen iktidarcı sistemin kendisini en çok yaşattığı, karşıtı kendisine en çok benzeştirdiği ve bağladığı, üzerinden iktidarını en çok pekiştirdiği bir saha konumundadır. Kadın-erkek ilişkisinin ve çelişkisinin bu süreçten sonra siyasetin temel bir malzemesi haline getirildiği, toplumsal çelişkilerin bunun üzerinden daha da derinleştirilerek üzerinden siyasetin beslendiği bir zemine dönüştürüldüğü bilinmektedir. Dünya kadın hareketinin bu denli kendisini toplumsal zeminden koparması ve sistemin kendisini yeniden ürettiği temel bir zemine kayması onun iktidarla olan ilişkisinin önemli bir göstergesi konumundadır.

Kadın ve siyaset olgusunun daha sistemsel bir çözümlenmeye ihtiyacı vardır. Kadın hareketinin bu gerçeklik karşısında siyaseti bir toplumsal ifade ve çözüm yöntemi olarak yeniden toplumsal bir perspektifle yenibaştan ve kendi renginde tanımlaması gerekirken, kendi özgürlük perspektifinden ve örgütlülüğünden uzak bir

şekilde bu sahaya kayması, sisteme entegre olmaktan ve eklemekten başka bir sonucu doğurmamaktadır. Kadın gerçekliğini toplumsal-tarihsel bağlamdan kopararak, salt karşıtlık üzerinden veya salt ezilmişlik ve eşitlik üzerinden siyasete konu yapmak, onu her şeyden önce iktidar olgusuna bulaştırmak ve marjinalleştirmek anlamına geliyor ki, zaten yaşanan da budur. Kadın gerçekliğini toplum ve tarih sahasından koparmak, giderek onu devletçi bir zemine çekmektir ki, bu kadının bütün özgürlükçü ve devrimci potansiyelinin eritilmesi anlamına gelmektedir. Bir dönem dünya kadın hareketine öncülük eden en radikal kişiliklerin şimdi devlet siyasetinin merkezinde yer alması, neo-liberalizmin kadın cephesinden ideoloğunu yapması bu anlamda boşuna değildir. Tıpkı 68 Gençlik Hareketinin önde gelen isimlerinin şimdi sistemin merkezlerinde içişleri veya dışişleri bakanlıklarını yürütmesi veya sistemin önde gelen ideologları haline gelmesi gibi. Benzerlik çok çarpıcı. Dünya kadın hareketi bu sürece biraz daha geç, dağınık ve parçalı giriş yaptı, ama kesinlikle önemli oranda liberalize edildi, bütün radikalliğinden, yenilikçi, toplumcu ve özgürlükçü niteliklerinden arındırıldı.

Dikkat edilirse, dünya kadın hareketinin çok daha çarpıcı bir şekilde yaşadığı oluşum ve gelişim diyalektiği ve sonuçları, Kürt kadın hareketin oluşum ve gelişim karakteriyle önemli

Toplumsallığın zemini kadının da yaşam zeminidir.

benzerlikler göstermektedir. Kürt kadın özgürlük hareketi bu süreçleri dünya kadın hareketi kadar açık ve çarpıcı bir şekilde yaşamadı belki, tümünden aynı sonuçlara ulaşmadı belki, daha doğrusu daha çekirdeksel-kadrosal düzeyde yaşadı, fakat gelişim durakları, yine yaşanan tıkanmaların ortak ve ayırışan yönlerini iyi tespit etmek gerekiyor. Dünya kadın hareketin yaşadığı sorunları aşmak başka türlü mümkün görünmüyor.

Bu çerçevede bakıldığında, dünya kadın hareketinin yaşadığı sorunları özellikle felsefik-ideolojik açıdan daha derinlikli tartışmaya ihtiyaç duyulmaktadır. Güçlü yeni bir toplumsal

perspektife oturmamış, ideolojikleşmeyi daraltıp salt bir çelişki üzerinden tanımlamayı

aşamamış bir kadın hareketinin, 21. yy.ın sorunlarına ve çelişkilerine çözüm oluşturması düşünülemez. Kaldı ki, ne toplum doğası ve gelişim çizgisi ve ne de kadın doğası ve tarihsel gelişim karakteri salt ikili bir dünya anlayışı içerisinde, bir çelişki üzerinden tanımlanamaz, tanımlamanın çok daha ekolojik bir felsefe ile yapılması gerekir. Kadın özgürlük perspektifinin bu anlamda kendisini ataerkil, tekçi zihniyet yapısından ve iktidarcı mantıktan arındırması önemli bir noktadır. Kadının da, toplumun da düşünce gelişimi, dünyayı algılayış ve yaşayış biçimleri farklıdır. Bunun felsefik ifadesi ve geliştireceği çözüm yöntemleri ve gelişim esasları da bir farklılık arz etmek durumundadır. Bu noktada dünya feminist hareketin özellikle Batı eksenli kalışı veya Batı eksenli gelişimi önemli bir dezavantaj konumunu yaratıyor olabilir. Bakış açımızı ve yaklaşım tarzımızı, kendimizi ele alış biçimimizi etkiliyor olabilir. Doğuda kadın gerçekliği kendi doğasına Batıda olduğu kadar yabancılaşmamış, bir toplumsal kültür ve yaşayış tarzı olarak ana-kadın hala çok diri, bütün ezilmişliğine karşın ancak toplumsallıkla veya toplumsallığını yaşayabildikçe kendisini var edebildiğinin hafızası çok canlı. Nihayetinde Doğu'da bu kadar kadın intiharlarının gelişiminin nedenlerini toplumsal dokunun, gelenek ve kutsallıkların bu denli sınırsız ve kör bir şiddet sarmalı içerisinde tahrip edilmesine karşı kadınca bir direnç olarak bakmak gerekir. Toplum olabilmenin zeminleri Doğuda bütün ataerkil, devletçi ve tek-tanrılı sistem dayatmalarına karşın hala ortadan kaldırılamamıştır, hatta toplumsal doku gücünü hala belli oranda korumuştur. Resmi devletli toplum yanında çok güçlü etnisite, cemaat kültürü yaşamaktadır. Toplumsallığın zemini, kadının da yaşam zeminidir. Dikkat edilirse, toplumsal kültürün en güçlü olduğu- korunabildiği sahalarda güçlü feminist kadınlar ortaya çıkabilmekte. Mısırdaki, Hindistanda feminizm bir toplumsal yaşam ve kültür olarak vardır, yaşamın en gizli-saklı ayrıntısına bile nüfuz etmiştir. Kendisini siyasal-örgütsel bir ifadeye kavuşturmamıştır, örneğin dernekleşmemiş, partileşmemiş veya bir birlik haline gelmemiştir.

Fakat kadın ortaklığı, bakışı ve refleksleri derinden ve kendiliğinden bir komünalite içerisinde işlemektedir. Biz "Doğuda feminist kültür yoktur" diyemeyiz. Ana-tanrıca kadın kültürünün insan bilincine ve yaşamına bu denli nüfuz ettiği bu alanda devletin ve egemen erkek sisteminin her şeye rağmen tahrip edemediği, insan hafıza ve duygu dünyasında silemediği ana gerçekliği feminizmin en güçlü zemini konumundadır.

Dolayısıyla biz feminizmi ele alırken, onu şu veya bu feminist grubun bakış açısını yorumlayarak tanımlayamayız. Kendimizi de ille şu veya bu gruba yakın veya uzak görerek tanımlayamayız.

**Özgünlüğümüz
kadın özgürlük ideolojisini
yeni bir toplumsal
paradigmanın ana eksenine oturtmuş
olmamız.
Farkımız, ideolojik-felsefik
çerçevemiz olmaktadır**

Özgünlüğümüz, kadın özgürlük ideolojisini yeni bir toplumsal paradigmanın ana eksenine oturtmuş olmamız. Farkımız, ideolojik-felsefik çerçevemiz olmaktadır. Kadın özgürlük ideolojisini bir toplumsal yaşam ve kültür olarak ele aldığımızda, sorunun kadın-erkek eşitliğini

yaratmak veya salt bir cinsin kurtuluşu sorunu olmaktan çok öte olduğu daha iyi anlaşılacaktır.

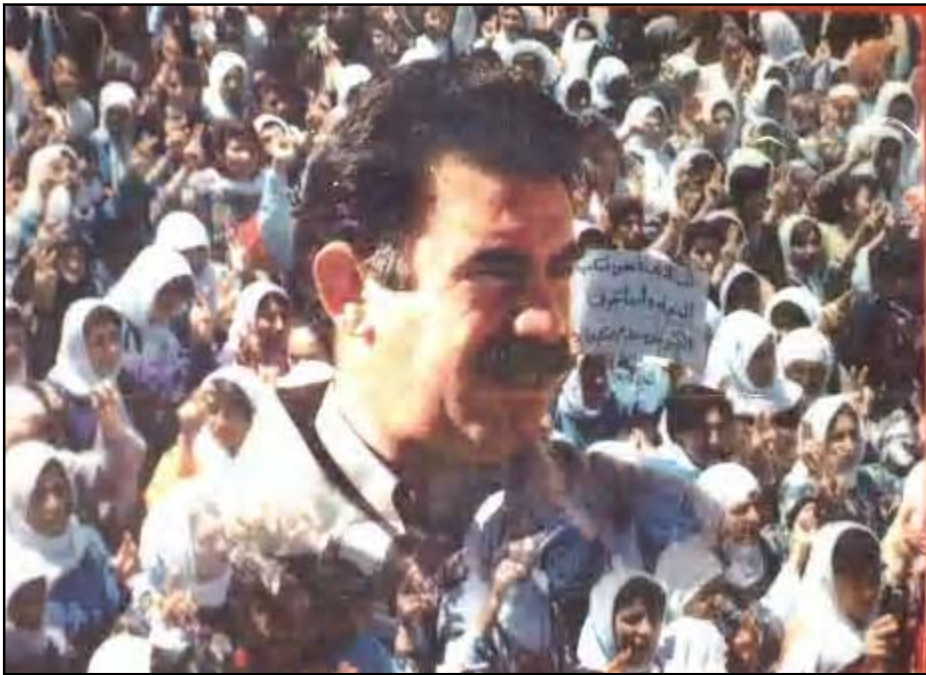
Sorun bu yaşam ve kültür zeminin toplumsal-siyasal zeminde kendi rengini yaratmasında, kendi temsilinde ve örgütlendirilmesinde yaşanmaktadır. Toplumsal-siyasal zemine kayan kadın militan gerçekliği, erkeğin iktidar zeminine kaymakta, ona benzeşmekte, ondan doğru bir kopuşu ve doğru bir farklılaşmayı yaratamamaktadır. Dolayısıyla çok güçlü ideolojik-felsefik çerçevenin içini dolduramamaktadır. Sorun biraz da bu olmaktadır.

Feminizmi çok güçlü bir eleştiri-özeleştirici ve kendi gerçekliğine, kendi doğasına ve toplumsallığına dönüş hareketi zemininde tartışmak gerekir. Bu çerçevede kadın militanlığının ve partileşmesinin yeniden-yeniden ele alınması gerekmektedir. Kendi doğasına ve toplumsallığına dönüşü yapamamış, değişimi bu anlamda kendi bünyesinde geliştirememiş olan bir kadın militanın veya kadın özgürlük partisinin toplumsal değişim ve dönüşümün en önde gelen dinamiği olması düşünülemez.

DEMOKRATİK ULUS ÜZERİNE

—Cemal ŞERİK

KKK Önderliği Kürt Özgürlük ve Demokrasi Mücadelesinin yaşadığı pradiğmasal değişimle birlikte, bugüne kadar kullanılan birçok kavramı da tartışmaya açtı. Artık kullanılan kavramların çoğu içerik bakımından

daha zengin ve faklı ele alınmakla, değerlendirme konusu yapılmakla karşı karşıya geldi.

Bunlar yaşanırken, ulus kavramı ve ulusal sorun gibi temel konularda bu zenginleşen ve farklılaşan yaklaşımlar içinde ele alınır hale geldi. Bu çerçeve de ulus kavramı ve ulusal sorunların çözümüne dair görüşler değişmeye başladı. Yaşanmaya başlayan bu değişim de beraberinde tarihi, siyasal ve sosyal boyutları ile birlikte derinlik gerektiren yeni tartışmaları başlatmış oldu.

Yaşanan Değişim, Ulus ve Ulusal Sorunlar:

Geride bıraktığımız son yirmi yıl, siyasal alanda ve akademik düzeyde birçok konu

üzerinde yapılan tartışmalara farklı boyutlar kazandırdı. Bu süreçte geri plana düşen konular olduğu gibi, öne çıkan tartışmalar yaşanmaya başladı. Küreselleşme tartışmaları da bunlar arasında yerini aldı.

Kapitalizmin tekelcilik sınırını zorlayan sermaye, küreselleşme ile birlikte tek kutuplu hale gelen dünyayı tek Pazar haline getirmeye yönelirken; ulus-devletleri ve ulusal sorunların çözümünde devlet olgusunu tek yol olarak gören yaklaşımları da tartışma konusu haline getirmiş oldu. Ulusal sınırlar küreselleşen sermaye önünde engel olarak görülmeye başlandı. Küresel

sermaye için gerekli olan serbest dolaşımının sağlanmasıydı. O nedenle de küresel sermaye ulus-devletleri çevreleyen sınırları ve oluşan gümrük duvarlarını kendi önünde kaldırılması gereken bir engel olarak görmeye başladı. Dünyanın değişik bölgelerin de küresel sermaye ile ulus devletler arasında yaşanan sorunların asıl nedeni de bu

gerçeklik oluşturdu.

Küresel sermaye ulus-devletleri çevreleyen sınırlara karşı bir tutum içerisine girerken, kendisi için sınırlardan vazgeçmedi. Hatta kendini çevreleyen sınırları ortadan kaldırma yerine dünya da en periferi de kalan bölgeleri bile birer serbest bölge haline getirmeyi hedefledi ve kendini açılım sahası olarak gördüğü ülkelere kapattı. Bir çelişki gibi görünse de küresel sermayenin serbest dolaşımdan ne anladığı böylece anlaşılabilir oldu.

Küresel sermaye, aşılması olan çok kutuplu dünya da kendine göre rol biçtiği ulus-devletlere artık ihtiyaç duymadığını ve önünde engel olarak gördüğünü bu şekilde ilan etti.

Ortaya çıkan bu tablo ulus-devletlerin

geleceğini tartışma konusu haline getirdi. Bununla da sınırlı kalmadı, direnç göstermesi halinde fiili-askeri müdahalelerin hedefi haline gelerek engel olmaktan çıkarılacağı gerçeği ile de karşı karşıya bırakıldı. Bu gerçeklik; en milliyetçi, en ulusalcı görünen kişi, çevre ve partileri bile ulusal politika ve ulus-devletlerin geleceği hakkında kaygıya kapılmaya yöneltti. Böylece küresel sermaye, sermayenin uluslar arası alana açılmasına dayanak olma rolünü oynamış olan ulus-devletler için yeni bir süreci başlatmış oldu.

Ulus-devletlerin tartışma konusu haline gelmeye başlaması, beraberinde ulusal sorunlar konusunda da yeni yaklaşımların belirlenmesine koşul yarattı. Sermayenin uluslar arası evlilikleri gerçekleşmiştir. Bu anlamda sermaye kendini yeniden konumlandırmış, ulaşabildiği tüm alanları kendi sınırları olarak görmeye başlamıştır. Buda "ulusal sorunlara" yaklaşımda nelerin esas alınmaya başlandığını göstermiştir. Artık sermaye ulusal sorun dendiğinde ulaştığı tüm alanlarda yaşanan sorunları kendi sorunları olarak kabul eder hale gelmiştir. Küresel sermayenin yaşadığı bu değişim, aşılın ulus-devletler ile de bir çatışma halini almıştır. Bu anlamda, küresel sermaye için uluslar arasılaşma anlamına gelen "ulusal sorun"lar; ulus-devletler için, iç sorunları ve Pazar düzeyinde ele alınma boyutunu aşmamıştır. Bu da beraberinde bir çelişki ve çatışmanın yaşanmasına neden olmuştur.

Küresel sermayenin sorunları uluslar arasılaşan boyutta ele alması karşıtının da oluşumunu koşullamış, dünya ulusları açısından yaşadıkları ulusal sorunlarını ele alışıta yeni yaklaşımlar içerisine girmelerini bir gereklilik haline getirmiştir. Onlarda yaşadıkları sorunları ulusal sınırların dışında ve ulusların yaşadığı ortak sorunlar olarak görmeye başlamışlardır. Artık onlar içinde küresellik temel hareket noktası haline gelmiştir.

Bu anlamda geline aşamada hem küresel sermaye açısından hem de dünya ulusları açısından ulus ve ulusal sorunları yeni bir yaklaşımla ele alınmasının gerektiğini söylemek olanaklı hale gelmiş olmaktadır. Ama bu aşamaya nasıl gelindi, hangi süreçlerden geçildi, önce bunun üzerinde durmak gerekmektedir.

II.

Ulus ve Ulusal Sorunlara Yaklaşım

Değişen dünya koşullarında ulus ve ulusal sorunlar ele alışıta farklılıklar taşır hale gelseler de, yaşanan bu değişimi tarihsel ve dayandığı temellerle birlikte değerlendirme gereği bulunmaktadır.

A- Ulus ve Ulus-Devletler

Yaygın bir ele alış olarak uluslar kapitalist uygarlıkla, ulus-devletler de Fransız devrimi ile birlikte anılmaya başlanmışlardır. Ulus ve ulus-devletler daha çok kapitalizmin

"Kapitalizmin şafağında ortaya çıktığı kabul edilen ulus"lar kendi içlerinde modern ve modern olmayanlar olarak katagorilere ayrılmışlardır.

ortaya çıkardığı bir sonuç olarak değerlendirilmişlerdir. Buna göre de ulus, J.Stalin'in herkes tarafından kabul gören tanımında belirtildiği gibi; "Dil, toprak, iktisadi ve kendini kültür ortaklığında ifade eden ruhi şekillenme birliği olan tarihsel bir süreç içerisinde oluşmuş olan kararlı bir insan topluluğu" olarak kabul edilmiştir.

Ulus ve ulus devlete ilişkin yapılan değerlendirmeler, referansı bu belirlemelerden almışlardır. İnsan topluluklarının kapitalizm öncesi yaşamış oldukları süreç ise yaşanan toplumsal süreçlerin özelliklerini taşıyan farklı örgütlenme biçimleri olarak kabul edilmiştir. İnsan topluluklarının yaşadıkları bu süreçlerdeki örgütlenme biçimleri için ise; İlkel komünal toplulukta Aşiret, Köleciler toplumu Halk, Feodal toplumda Milliyet nitelemelerinde bulunulmuştur.

"Kapitalizmin şafağında ortaya çıktığı kabul edilen ulus"lar kendi içlerinde modern ve modern olmayanlar olarak katagorilere ayrılmışlardır. Modern uluslar katagorisi içinde kapitalizmin iç dinamiği ile geliştiği batı-Avrupa halkları yer alırken, başta doğunun sömürge hakları üzere diğer halklar kapitalizmin bu ülkelerdeki gelişim özellikleri ve düzeyine göre

farklı olarak ele alınmışlardır. Ulus-devletlerin ele alınışında da esas alınan ölçüler buna göre belirlenmiştir.

Yapılan belirlemelere göre ulus-devletler Batı Avrupa ülkelerindeki modern ulusların ortaya çıkışı ve burjuva demokratik devrimlere bağlı ele alınmıştır. İlk modeli, Fransa'da oluşmuştur. Dil, kültür, coğrafya ve iktisadi alanda sağlanan birlik burjuva demokratik devrimleriyle siyasal alanda tamamlanmış kabul edilmiştir. Modern olarak kabul edilmeyen ulusların devlet haline gelmesi ise batı-Avrupa'da ortaya çıkanlardan farklı bir gelişim seyri izlemiştir.

Modern olarak kabul edilmeyen uluslarda kapitalizm içsel değil, dış dinamikler

Doğunun sömürge halklarının gündemine ulusal sorun burjuva ve burjuvazinin bir Pazar sorunu olarak değil uluslar arasılaşan kapitalizmin yarattığı bir sorun olarak girmiştir

bağlı olarak gelişmişlerdir. Doğu-Avrupa'nın "Bağımlı millet" kategorisinde ele alınanları bu belirlemenin dışında tutulmuşlardır. Buralarda da kapitalizm iç dinamikleri ile geliştiği tespitinde bulunulmuş, ulusal devletleşmeler yaşanan ulusal hareketlerin bir sonucu olarak görülmüşlerdir. Doğunun sömürge halklarındaki uluslaşma Batı ve Doğu Avrupa'dakilerden farklı gerçekleşmiştir. Kapitalizmin bu ülkelere dışardan taşırılmasıyla birlikte oluşmaya başlamıştır. Bu gelişim biçimi sömürge halkların yaşadığı uluslaşmayı tamamen modern uluslaşmadan farklı hale getirmiştir. Modern ulusların aksine bir gelişim süreci içerisine çekilmişlerdir. Halk olarak kendi değerlerine yabancılaşma, siyasal, ekonomik ve kültürel alanda bağımlılık öne çıkartılmıştır.

Doğunun sömürge halklarında gerçekleşen uluslaşma, buralarda oluşan devletlere de rengini vermiş, sözde ulusal olmaktan öteye gidememelerine neden olmuştur. Ancak daha sonra gerçekleşen Ulusal Kurtuluş

Mücadeleleri ile kimliklerini bularak kendi değerleri üzerinden bir gelişim düzeyi yakalayabilmişlerdir.

Modern ve Modern olmayan ulusların ortaya çıkışındaki bu farklılıklar, uluslara yaklaşımı ve ulusal sorunları ele alışı da belirlemiş ve farklı bakış açılarının gelişimine neden olmuştur.

B-Ulusal Sorun ve Ulusal Hareketler

Batı-Avrupa'da burjuva demokratik devrimlerle birlikte feodalizm çözülürken, burjuvazi kendi pazarlarına da hakim hale gelmiş oluyordu. Bu anlamda batı-Avrupa'da feodal çitleri ortadan kaldırarak siyasal birliği sağlayan burjuva demokratik devrimi, ulusal sorunun da çözümü anlamına geliyordu. Bu ülkelerde merkezileşme ile ulusal sorunun çözümü birlikte ele alınıyordu. Doğu Avrupa'da ise ulusal sorun yabancı egemenliğine karşı ortaya çıktı. Yabancı egemenlik bu ülkelerde burjuvazinin kendi pazarlarına hakim hale gelmesini engelliyordu. Bununla da kalmıyor ulusun temel faktörlerinin; ulusal dilin, kültürün, ekonominin gelişimi önünde engel teşkil ediyordu.

Bu gerçeklik bu ülkelerdeki ulusal sorunların özünü oluştururken, ulusal hareketlerin ortaya çıkmasına temel teşkil etmiş oluyordu. O nedenle batı ve doğu Avrupa'da ulusal sorun ve ulusal hareketler bir burjuva sorunu olarak ele alınıyorlardı. Doğunun sömürge halklarının yaşadıkları ulusal sorunlar ise Avrupa'dakilerden farklılıklar taşıyordu.

Doğunun sömürge halklarının gündemine ulusal sorun, burjuva ve burjuvazinin bir Pazar sorunu olarak değil, uluslar arasılaşan kapitalizmin yarattığı bir sorun olarak girmiştir. Yabancı egemenlikle birleşen iş birlikçiliğe karşı olma özelliğini taşımıştı. Bu anlamda tamamen demokratik bir özellik taşıyarak, toplumsallığı ifade etmiş oluyordu. Sadece ulusal kimlikle kendini sınırlandırmıyor, işgale, baskı ve sömürüye karşı çıkılıyor, toplumu geriye çeken toprak ve özgürlükler sorununun çözümünü de hedefliyordu Bu gerçeklik onun özünü oluşturuyordu. Ama buna rağmen açmaz ve çözümsüzlükleri de içinde taşıyordu. Ulusal sorununun çözümünde ve ulusal hareketlerinin hedefinde ulusal devlet olmaya odaklanmış bulunmaları, yaşadıkları en büyük handikabı

oluşturmuştu. Çünkü bu yön, onları çıkışta farklı oldukları Avrupa'daki burjuva ulusal sorun ve ulusal hareketleriyle buluşturmuş oluyordu

C-Ulusları Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı

Ulusal sorunların ve ulusal hareketlerin yaşanmaya başlaması beraberinde ulusların kaderlerini tayin hakkını (UKKTH) beraberinde gündeme getirdi. Ama bu hak ulusal sorunların ve ulusal hareketlerin gelişimine göre ele alındı. İlk aşamada modern uluslar için bir hak kabul edildi. Dünyanın diğer ulusları ulus statüsünde görülmediği için, UKKTH bu halklar için geçerli görülüyordu. Nasıl herkes yurttaş olarak kabul edilmiyor, sadece haklardan yurttaş olarak kabul edilenler yararlanıyorsa, UKKTH'dan da ancak ulus olarak kabul edilen halklar yararlanabiliyorlardı.

Modern uluslar dışında diğer ulusların ulusal sorunlarının olduğu kabul edilmiyordu. Modern uluslar için ise UKKTH ulusun iradesine bırakılsa da, belirsiz bir konumda tutuluyor, yorumu geniş ele alınıyordu. Daha sonra ağırlıklı olarak UKKTH merkezileşme ve devlet olma biçiminde yorumlanmaya ve kabul görmeye başladı.

Ulus olmak için getirilen kriterler esas alınarak diğer topluluklara tanımlar getirilmeye başlandı. Bu topluluklara ise, uluslara tanınan hakların altında haklar tanındı.

UKKTH genel demokratikleşmenin ve demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak kabul edilmişti. Farklı bakış açıları ve bu bakış açılarının değişik toplumsal kesimlere dayanması ve bu kesimler arasında süren mücadele de, genel demokrasi söylemlerinde olduğu gibi UKKTH'na ilişkin farklı yorum ve değerlendirmelerin yapılmasına neden olmuştu. Artık bu aşamadan sonra ulusal sorun ve UKKTH modern uluslarla sınırlı görülmemeye ve tüm sömürge halkların bir sorunu olarak ele alınarak, genelleştirilmiş oldu. Böylece UKKTH tüm ulusal sorunu olan uluslar için merkezileşme ve devlet kurma hakkı olarak kabul görmeye başladı.

UKKTH merkezileşme ve devletleşme biçiminde yorumlanmaya başlaması uluslar için de yeni bir dönemi başlattı. Dünya uluslarının yabancı bir hükümlanlık altına girmeden kaderlerini ellerinde bulundurmaları, halklar

açısından bir gelişmeydi.

III.

Ulus ve Ulusal Sorunlara Yaklaşımında Yaşanan Değişim Yada Demokratik Ulus

Uluslaşma ve UKKTH'nın genelleşmesi dünya halkları açısından bir gelişmeyi ifade etse de, ulusun; dil de, kültür de, ekonomide tekleşme ve merkezileşen devlete dönüştürülmesi biçiminde yorumlanarak ele alınması yaşanan bu gelişmeyi tersinden dumura uğratacak sonuçların oluşumuna koşul yarattı. Siyasal alanda diktatörlüklerin, ekonomik alanda tekelleşmelerin ortaya çıkmasına imkan sundu.

Aslında ortaya çıkan bu tablo, ulus ve UKKTH ilkesine getirilen tanım ile de çelişen bir sonuçtu. Ulus için yapılan tanımlamalarda "ırki bir birlik olmadığı" ısrarla vurgulanırken, toplumsal yanı öne çıkarılmaktaydı. Aşiretlerin klanları, halkların aşiretleri, milliyetlerin halkları, uluslarında milliyetleri aştığı savunuluyordu. Gerçek olanda buydu. Ama ortaya çıkan tabloda

***Küresel sermaye
dünya imparatorluğu adına
her şeyi tekelleştiriyor.***

görünen sonuç tamamen farklılıkların ortadan kaldırılarak, toplumsal olan yönler son verildiğini gösteriyordu. Bu ise saptırmadan başka bir şey değildi.

Faşizm kendini ırki söylemlere dayandırarak var etmeye çalışmıştı. En otokratik, totaliter rejimler ulusal devlet adına kendilerini biçimlendirmişlerdi. Ve bunlar ulus olma adına insanlığın başına bela olmuşlardı. Geline aşamada tüm bunlar sorgulama altına alınarak ulus tanımına ve ulusal soruna yeni yaklaşımların geliştirilmesini, düzeltmenin hatanın başladığı yerden yapılmasını bir gereklilik haline getiriyordu.

Ulusların kapitalizm öncesinde ortaya çıktığı yönünde tespitlerde bulunmaktadır. Avrupa'da 13. 14. yüz yıllarda ulusların görülmeye başladığı savunulmaktadır. Ulusların toplumsal ve kültürel farklılıkların birliği olduğu; bu çerçevede farklılıkları ortadan kaldıran

merkeziyetçiliği değil, yereli öne çıkardığı görüşünün daha doğru olduğu dile getirilmektedir. Buradan da bir toplumsal örgütlenme olarak Demokratik Ulus tanımına ulaşılmaktadır.

Demokratik Ulus kendini dayandırdığı bu temellerle birlikte; küresel sermayenin dünya imparatorluğuna karşı; yereli öne çıkaran, dünya uluslarının kendi özgünlüklerini yeryüzünde bir zenginlik olarak yaşatma mücadelelerinin de bir ifade biçimi olma özelliğini taşımaktadır. Bu anlamda da dünya uluslarının önlerine ulaşılması gereken bir hedef olarak konulmuş olmaktadır.

Demokratik ulus; kaynağını komünal demokratik değerlerden alarak öz yeterliliğe ve toplulukların öz yönetimlerine dayanarak birlikte yaşanabilirliği ön görüyor.

Ulusal sorunların çözümü de bu gerçeklikten yola çıkılarak bir değerlendirmeye tabi tutulmaktadır.

Bugün dünyada klasik anlamda da olsa ulusal sorunlarını çözmeyen halklar bulunmaktadır. Ama bunların ulusal sorunlarını klasik anlamda çözüme kavuşturmaları gibi bir zorunlulukları da bulunmamaktadır. Küreselleşen dünya koşullarında bunun olanakları giderek ortadan kalkarken, devletleşme biçiminde çözülen ulusal sorunları neden olduğu tahribatlar bu yöntemi bir tercih olmaktan çıkmakla karşı karşıya getirmiştir. Merkezleşme yerine yereli öne çıkaran, toplumsal bir üst kimlik olarak kabul görme gerçeği de böyle bir yaklaşımı gerekli kılmaktadır. Bu anlamda demokratik ulus aynı zamanda ulusal sorunların çözüme kavuşturulması anlamına da gelmiş olmaktadır.

Gelinen aşamada ulus ve ulusal sorunlara yaklaşım küreselleşen dünya gerçekliği içinde yeni bir tanım ve boyut kazanmış oluyor. Bu anlamda küresel sermaye, "sınırları ortadan kaldırıyor", "dolaşımı serbest kılıyor", "bilgi tekeli kırarak, dünyayı küçük bir köy haline getiriyor" gibisinde yaratılan yanılısamları bir çarpıtmayı ifade ediyor. Küresel sermaye dünya

imparatorluğu adına her şeyi tekelleştiriyor. Girmedeği hiçbir alan bırakmamaya çalışıyor. Bunu yaparken de her yolu, yöntemi kullanmayı kendine mubah sayıyor. Milliyetçilik dünyayı küçülttüğü gibi, yeryüzünde bulunan insan topluluklarını bir arada yaşayamaz hale getiriyor. Tüm bunların aksine ulus ve ulusal sorunların yeni anlam kazandığı demokratik ulus; kaynağını komünal demokratik değerlerden alarak, öz yeterliliğe ve toplulukların öz yönetimlerine dayanarak birlikte yaşanabilirliği ön görüyor.

KKK Önderliği değişen dünya koşullarında demokratik uluslaşmadan bahsederken tüm bu gerçekliklerden hareket ediyor ve yeni bir tartışmayı başlatmış oluyor. Toplumun kendi içinde, komünal değerlere bağlı olarak, köklerini bu gerçekliğe dayandırarak yeniden örgütlenmesi gerektiğini dile getiriyor. Demokratik ulus formülasyonuna da bu gerçeklikten yola çıkarak ulaşıyor. Kişi ile toplum arasında optimal bir dengenin kurulması, öz yeterliliğin sağlanması, toplumda örgütsüz hiçbir bireyin kalmaması; kültür, dil, etnik, ekonomik, din-mezhep, meslek, kimlik, cinsiyet, jenerasyon, ilgi, zevk vb. daha birçok farklılıkları da taşısalar ayrı örgütlülüklerin ve komünlerin oluşturulması, özgür yurttaşlığın ve meclislerinin kurulması, toplulukların kendi kendilerini koruyacakları meşru savunmanın geliştirilmesi ve oluşturulan bu örgütlü topluluklar arasında sağlanacak olan konfederal bir ilişkilene biçimi ile Demokratik uluslaşma hedefine ulaşılacağına işaret etmiş oluyor ve bunu anlaşılması, kavranılması ve gerçekleştirilmesi gereken bir görev olarak belirliyor.

Tüm bunlarda Kürt Özgürlük ve Demokrasi Mücadelesinin yaşadığı pradiğmasal değişim içinde yer alan Demokratik Ulus kavramı üzerine daha geniş ve derinlik gerektiren araştırma, inceleme ve tartışmaları daha da gerekli hale getirmiş oluyor.

NEWROZ

GELSİN...

JËHAT BËRTİ

Şubat bembeyaz bir ay.

Zagroslar beyaz, bembeyaz; kör edecek kadar beyaz.

Nasıl her şey karşıtlığı içinde daha fazla anlamlandırabiliyorsa, Zagrosların kör edici beyazlığında da 'kara', kapkara bir leke gibi duruyor Şubat'ın ortasında 15 Şubat.

Gerillanın coşkusu, sevinci, yaşam dolu, duygu dolu dünyasında da hüznün, öfkenin elle tutulur, gözle görülür, kapkara bir hançer gibi sivrildiği zamanlar vardır. 15 Şubat, bu zamanların en bileyici dilimi oluyor. '

Gerilla, bugün için 'zamanın bittiği, olmadığı gün' diyor.

Şubat'la birlikte gündemin başköşesinde komplo kavramı var. Her yönüyle tartışılıyor. Tarihsel, toplumsal, siyasal, örgütsel, stratejik-taktik bütün yönleriyle komplo irdeleniyor, tartışılıyor. Bunların hepsini yansıtabilmek çok zor. Kaldı ki bu konuda bir çok kişi, bir çok şey söylüyor. Ama galiba en güçlü ve etkili olan söze dökülmeyen, dile gelmeyenidir.

Gerilla, 15 Şubat'ı konuşuyor, tartışıyor, ne yapılması gerektiğine ilişkin birçok düşünce üretiyor. Dününü, bugününü ve yarınını nasıl anlayıp, nasıl cevap olabileceği üzerine çok şey söylüyor ama bütün tartışmalar gelip bir yerde donuveriyor. Tartışmaların bir yerlerinde herkes susuyor.

Sohbetler sözden göze geçiyor.

Bulduğunuz ortamda bir bakıyorsunuz, her birisi evreni kendi içinde tüketebilecek kara deliklere dönüşüyor gözler.

Her şey susuyor.

Oysa gözler çılgın çılgına.

Yüz hatlarına bakıyorsunuz, bir insanın yüzünde duyguların bu kadar donup kalabileceğini, yok olabileceğini ve bu yokluk içinde evrenin bütün kaosunun görülür olabileceğine kendiniz de inanamıyorsunuz.

Ad verme bazı şeyler için anlamsızdır. O şey, her neyse sadece vardır. Siz görür, duyar bilirsiniz ama ad koyamazsınız.

15 Şubat ve komplo kavramları dile geldiğinde, gerillanın gözlerinde beliren her şey, aslında ad koyamadığınız; her şeyi hiç bir şey yapabilecek, adsız ve belki de insan dağarcığındaki hiç bir kelimenin karşılayamadığı bir şey.

Konuşmak istediğinizde sizinle her şeyi konuşan bu kaygısız, hesapsız, korkusuz insanlar 15 Şubat denince yine konuşuyorlar. Ama bir yerden sonra susuyorlar. Bütün konuşmalar gelip bir yerde noktalanıyor. Buna 'yetersiz yoldaşlık' diyorlar ve susuyorlar.

Suskunluk en büyük çılgınlıktır derler.

Bunu daha önce de duymuştum.

Şimdi görüyorum...

Gerilla sustuğunda, insanda kıyamet kopacakmış duygusu uyanıyor. Fırtına öncesi sessizlik denilen duygu bu olsa gerek.

Bir gerilla, elini belindeki raxtında duran bombanın üstüne koyuyor.

"Biz susarsak, demir konuşur, ateş konuşur.

Yaşam susarsa, ölüm konuşur.

15 Şubat'ta biz 'söz bitti' demiştik.

Konuşmayacaktık.

Başkan APO hepimizin yerine konuştu.

Suskunluğun yerini yaşamın sesi aldı. Söylenmesi gereken, söylenebilecek en güzel şeyleri

konuştı O.

Biz sustuk ve dinledik. Hala dinliyoruz. Söylenmesi gerekeni, söyleyeni dinlemek gerekir. Biz de dinledik.

Bu ses, insanın sesidir. İnsan susarsa, evren susar. Evrendeki bütün canlıların dilidir çünkü insan. Bu dil susarsa, yaşam dışında her şey konuşmaya başlar. Ateş konuşur, ölüm konuşur." diyor.

Yüzlerinde huzurlu bir hüznün var.

Acı var.

Savaşkan insanın ilginç bir acısı var.

Herkesin, her şeyin acısını onların gözlerinde görmek mümkün.

Bir diğer gerilla, "Başkan APO bize yaşamın ne kadar kutsal olduğunu öğretti.

Biz ölmeyi ve öldürmeyi hep küçümsedik. Bunu lafta değil, yaşadığımız her an'ın içinde canlı canlı yaşadık, gördük. Hiç yadırgamadık.

Özellikle bizden bir nesil her şeyiyle savaşa geldi. Ömür biçtik kendimize aylarla ölçülen.

Ve birçoğumuz biçtiğimiz ömre uygun ölümler edindik kendimize.

Oysa bazılarımız nasıl olduğunu kendileri bile anlamadan yıllarca yaşadık dağlarda.

Hep savaş içinde, ölüm ile kucak kucağa yaşadık. Öyle oldu ki, yaşamın yaratım gücü, nedeni, kendisi olan gerilla, yaşama duyarsızlaşmaya başladı.

Herkesin susup, O'nun konuşmaya başladığı zamandan beri, tekrar yaşamın anlamını anlamaya başladık.

Biz yetersizdik, O bizi tamamladı.

O, yaşamın her şeyiyle elinden alınmaya çalışıldığı tabutluktaki çarpmıhta 'öl, öldür' felsefesini 'yaşa, yaşat' felsefesine dönüştürdü.

Gözünü kırpmadan ölüme giden, düşmanını tereddütsüzce vuran gerilladan, şimdi bastığı toprağın altında incinen börtü böcekten bile özür dileyen bir gerillaya dönüştük.

Eskiden hep savaştan bahsederdik; ölümden, ölmekten, öldürmekten bahsederdik. Şimdi barıştan, yaşamdan, yaşamın bütün biçimlerinden büyük bir sevgiyle bahsediyoruz." diyor.

Bu konuşmanın içinde o kadar bir birine karşıt şey var ki, şaşırıyorum.

Oysa konuşanın sesinde büyük bir huzur var.

Söyledikleri şeylerden hiç birisinin diğerinin dışında olmadığı duygusu yaratıyor insanda.

Öfkenin huzur, ölümün yaşam, savaşın barış olduğunu çok derinden hissediyorsunuz.

Şubat'ın beyazlığının ne kadar kör edici bir kapkaranlık olduğunu, gözleriniz yaşamazsa inanmayacaksınız.

Gerillanın da savaş kadar barış, öfke kadar huzur, ölüm kadar yaşam olduğunu elinizle tutacak, gözlerinizle görece kadar somut görebiliyorsunuz karşınızdaki gencecik insanın dudağının yamacına ilişmiş o hüznü tebessümde.

Sohbetlerimizde hep susan, dinleyen, izleyen ama gözleriyle çevresinde konuşan herkesin kendi dili olduğu duygusu uyandıran bir gerilla sohbete dahil oluyor.

İlginç bir şey, sesinin tonu yokmuş gibi, dudakları hiç kıvıldamıyormuş gibi konuşuyor.

Sanki karşınızda oturmuş konuşan bir insan değil de içinizden, çok derinlerden bir yerden konuşan birinin sesini duyar gibi oluyorsunuz.

"Bizim savaşımız neden bir türlü istediğimiz sonuca gidemedi? Bir yerden sonra kendini neden bu kadar tekrar etti, biliyor musun heval?"

Savaş bizim için çok net ve somut bir şeydi.

Ölüm, her gün yaşadığımız, artık alışmaya başladığımız bir şey hatta işimizdi.

Yaşam ise ne zaman, nerede, nasıl kaybedeceğimizi bilmediğimiz çok da önemsemediğimiz bir şeydi.

Geriye dönüp çözümlemesini yaptığımızda buna 'yabancılaşma' diyoruz.

Oysa şimdi savaşın ancak barış ile ölümün yaşam ile öfkenin huzur ile anlamlı olduğunu anlıyoruz.

Barış isteyen için savaş, kutsal bir şeydir. Şimdi ki şiarımız ise 'Ne kadar savaş, o kadar barıştır.' Onun için de daha güçlü ve anlamlı bir savaşa daha fazla hazır hissediyoruz kendimizi.

Şimdi yaşama daha fazla anlam veriyor ve seviyoruz. Onun için de ölümden daha az korkuyoruz. Hatta ölümümüz yaşam sevgimizle bağlantılıdır.

Burada özeleştirimizi vermemiz gerekiyor.

Savaş hafızalarımızda da tahribat yarattı. Oysa PKK de yaşam-ölüm diyalektiği Kemal Pir'in dilinden çok güzel ifade edilmişti. 'Biz, yaşamı uğruna ölecek kadar seviyoruz.' demişti Kemal arkadaş. Ve Zilan, yaşam eylemine giderken, 'yaşamı çok sevdiğim için bu eylemi gerçekleştiriyorum' demişti.

Biz şimdi Kemalce ve Zilanca savaşmanın diline dönüyoruz. Yani özümüze.

Galiba bizim için en iyi özeleştiri de böyle bir savaşı gerçekleştirmekle verilecek.

Eskiden çok öfkeliydik. Huzursuzduk. Savaş, öfkemizin dünyayı huzursuz edecek ifadesiydi.

Oysa şimdi her türlü öfkemizi kontrol edebilecek ve hedefine doğru yöneltebilecek bir bilinç ve irademiz var.

Küfre karşı öfkeliyiz.

Verilecek güçlü bir cevabımız var.

Beritanca bir huzurla karşılayabiliriz özgürlüğü. İhanet ve teslimiyet karşısındaki öfkemiz, Beritan renginde huzur buluyor şimdi.

Yani heval, biz sustuk, O konuştu. Belki hala yeterince anlayamadık ama O susarsa, nasıl konuşacağımızı şimdi daha iyi biliyoruz.

Ve biz konuşursak, emin ol her şey susar.

Şimdi herkes konuşuyor, biz susuyoruz. Çünkü O'nun sesi var.

O ses susmamalı.

O susarsa dağ konuşur, taş konuşur, ateş konuşur" diyor.

Susuyor.

Herkes susuyor.

Dışarıda rüzgarın sesi geliyor kulaklarımıza.

Herkes susunca dağın ve fırtınanın sesi geliyor.

Bulduğumuz kamp yerinin karşısındaki yamaç savaş zamanında düşen bombalarla yanıp ağaçsız kaldığından sık sık çığ düşüyor.

Çığın ilginç bir sesi var. Her seferinde gürültüyle beraber hafiften yer sarsılıyor.

Rüzgarın sesine çığın sesi karışıyor.

Şubat, karın sessizliği içinde dağda çığ zamanıdır.

Çığ, çoğunlukla çığlık sesiyle geliyor.

En büyük çığlar, en büyük çığlıklarla gelir.

Gerillada sessizlik, en büyük çığlık.

Sessizlik önce bakışlarda, sonra eski bir gerillanın huzurlu sesinde parçalanıyor.

"Her 15 Şubat'ta tekrar tekrar komplo sürecine dönüyorum.

Ayaktaki bir halkın öfkesinin ürperticiliğini bir daha hissediyorum.

O zaman zindandaydık.

Her şeye -içeride olduğumuz için- dışarıdan bakabiliyorduk.

Yani başımızda birçok yoldaşımız kendini ateş topu haline getirdi. Şu anda tetik tutan parmaklarım dört can yoldaşımın bedenindeki alevle kavruldu.

Çaresizliğin öfkesini iyi tanıyorum.

Ve öfkeli insanın ne kadar yıkıcı olabileceğini iyi biliyorum.

Kendini yakan insan, dünyayı yakar.

Bir ana gelmişti hatırlıyorum. Bir öneri yapmıştı. 'Gençler kendini yakmasın, bırakın bu eylemleri biz yapalım.' demişti.

Ve bir öneri geliştirmişti.

'İstanbul'da oturuyorum. Kaldığımız binanın zemin katında oturuyoruz. Üst katlarda polis, asker ve bazı faşist aileler var. Evdekilerle konuştum. Apartmanın giriş kapısını kapatıp önce kendimi sonra bütün binayı yakacağım' demişti. Benzin satışlarının temel güvenlik sorunu haline geldiği o günün İstanbul'unda iki bidon benzin alıp evde saklamış. Önerisi ciddiye. Tartıştık. İkna ettik. Önderlik, kabul

etmiyor dedik. Durdu, 'Başkan, yapmayın mı demiş? Peki.' dedi.

O zaman aramızda konuşmuştuk. Rusya'dan Avustralya'ya, Avrupa'dan Ortadoğu'ya, 70 yaşındaki Hatice anadan 13 yaşındaki Küçük Zehra'ya kadar, Kürtler cayır cayır kendilerini yakıyorlardı. Bu korkunç bir şeydi. Kıyametti.

O konuştu, ateş sustu.

Başka da kimse bu ateşi susturamazdı.

O günün bazı eylem önerilerini düşünüyorum. Kızılay'da benzin tankerleriyle intihar edenlerinden tutalım, yolcu uçaklarıyla savaş rantçılarının beslendikleri mekanlara karşı eylemlere kadar, bugün düşününce bile şaşırıp kaldığım şeyler tartışıldı o zamanlar.

Düşünüyorum da esas örgütlü şiddet gücümüz daha devreye bile girmemişken bunlar olduysa, ya iş ciddi ciddi bir savaşa dönseydi ne olurdu? diyorum.

Bazen HPG açıklama yapıyor. Bazıları fazla anlam veremiyor.

Gerillayı 5-10 bin kişilik askeri güç sanıyorlar. Oysa biz her bir gerillanın, giderek her bir Kürdün dünyayı yakacak bir ateş olduğunu çok iyi biliyoruz.

Sesi Marmara'nın deniz dalgalarında boğulmaya çalışılan sesin, bu ateşi söndürebilecek tek su sesi olduğunu da çok iyi biliyoruz.

Biz biliyoruz da bazıları ısrarla bilmek istemiyorlar.

Umarım yaşayarak öğrenmek zorunda kalmazlar."

Sesinde öfkeden daha çok, acı var. Kızgınlıktan çok, kararlı bir huzur var.

Tüm gerillalar kendi zamanlarının dışında bir zamana gitmiş.

Çevreme bakıyorum.

Zaman donmuş.

Belki de zamanın da bittiği bir yer var.

Varsa eğer, o zaman bu zamandır.

Zagrosların zirvelerinde Şubat bütün beyazlığıyla kör bir karanlığa gömülmüş gibi.

Bütün zamanlar gelip bir güne, bir an'a hapsolmuş gibi.

Herkes dönüp bir daha geçmişi düşünüyor.

Geçmişin geçmişte kalması mümkün olabilirse, gelecek belki daha güzel olabilir.

Geçmişin geleceğe taşmaması bir umut.

Şubat'ın karanlığı Zagroslarda karın beyazlığına gömülsün isteniyor.

Şubat'ın ardından Mart gelecek.

Beyaz, yavaş yavaş eriyip kendinde gizlediği bütün renkleri yaşam diye fışkıracak.

Newroz gelecek bin bir rengiyle.

Gerilla en çok da Newroz'dur.

Şu anda kar altında.

Şubat donmasın.

Zaman aksın Newroz'a doğru.

Zaman Şubat'ta, Şubat'ın 15'inde donarsa Newroz gelmez.

Beyaz Şubat bir gelin de olabilir, olanca doğurganlığıyla bembeyaz gelinliği içinde.

Ve Şubat beyazı bir kefen de olabilir, içinde zamanın ve yaşamın gömülü olduğu.

Gerilla, Şubat'ın hüznü, öfkesi ve acısı, Newroz'un coşkusu, kardeşliği ve sevincine dönüşün istiyor.

Şubat'ı en iyi tanıyan Newroz'dur.

Newroz, Şubat'ın bittiği yerde başlıyor.

Ya da Newroz başlarsa Şubat biter.

S E V D İ Ğ İ M

Rengin sülbüs

Fırar yolcu
 Düştüğüm her yolda
 asfaltın soğuk gri tonları düşüyor önüme
 dağlar gelincik doğumunu bitirmiş
 ve içimde yeni fire vermiş krizantem
 çiçeği
 her diyarın ayrı göçmen kuşları vardır
 derler
 katlimlar başladığından bu yana
 kuşlarda firar edip duruyor
 pencерemizin soğuk yalnızlığında,
 geriye kalan göç etmiş yalnız ve yıkık
 evler

düş gören yolcu
 Geriye bakıyorum
 otübüs tekerliğinde katil bir ayrılık,
 ölecek zaman
 meyanla uyutuyorum düşlerimi, nafile
 ben zamanın avuçlarında yolcuyum
 ayrılık, yani düş, yani sızı, yani jan
 ve asfaltın soğuk yalnızlığı
 yollara düşüyorum, gözümde bir düş
 - toprak sıvalı evimize
 mekkenin suya aşık kumlu geçmişinden
 kırlangıçlar gelirdi
 kavak sütunlarında yuva
 yapmaya
 "meşekok" derdik onlara
 kuyrukları makasa benzerdi belki ondan
 kutsaldı ziyareti, kum tanesi gibi
 gülerdik
 ninem, nur düşün diye
 kör gözlerine sürerdi narin kanatlarını
 "ocağımıza bereket gelecek bu yaz"
 derdi
 inanırdık
 o yıl asmalar dolacaktı,
 bademler çiçeğinden belliydi, çok
 olacaktı

üç harfli isim
 Hala yollardayım, kör bir yol, sonu yok

katiller katline ferman yazıyor ve
 bilmiyorlar
 her kavgada kükürt tadında ölen onlar

Sevdiğim
 Yine yollardayım ve zaman geçiyor
 hoyratça
 perçemi dökülmüş
 pencерemden
 bu vakitler başka yurtlarda, başka
 obalarda
 buğu tutmuş ömürler var yola çıkan
 her dönemeçte
 İsminin üç harfini çiziyorum buğuya.
 Anlamıyor, pencereden sarhoş gözlerle
 bakan çınar ağacı, oysa
Pırlıtsını yol boyu sunuyor bize Nil,
Ovalar sabırsız, hüznünü kırıyor
 bıçaklar.
 Pencерemde bir dağ geçiyor, bir deniz,
 bir Ada
 aşka çıktım her buğuda, çizdiğim her
 resimde
 senden başka el sallayacağım
 aşk yok ki sevdiğim.

yolcunun sitemi
 Bilirim, şimdi hırçınlaşmış bindiğin
 deniz
 dalgalar yüreğimi sayıyor tek tek
 açıyorum eteklerimi sinsin diye denizin
 tuzu
 yunuslar doluyor avuçlarıma,
 kıskanıyorum
 sevdiğim
 deniz mavisinde dem tutmuş her lirikte.

dağ kadınının sabrı
 Yollara düşüyorum, gözümde bir düş
 ve nikotinden acı bir hasret dilimde
 her nedense intihar eder bu saatte
 rüyalar.
 Yakamozlar düşüyor

asfaltın gri, soğuk yüzüne
oysa ne ay var, ne yıldızlar sevdiğim
o dağ kadınının söylediği türkü geliyor
aklıma
"denizler, okyanuslar, pınarlar, deryalar,
hani ya rab dökülen gözyaşlarım nerde
bir umuda bağlanmış, kenetlenmiş
ellerim
yıldızlar şahidimdir, inanırmısın,
inanırmısın!"
Susuyorum sevdiğim,
sustukça
bıçaklar kırılıyor gözlerimin karasında
bir tek bu türkü terketmesin beni
baharda göz pınarımda açılacak Bnevş
eflatunu denizin mavisine vuracak
sevdiğim.

Her özlemin bir dili olsa

Camdan geçip duran buğulu çizgiler
kuğu gibi zarif bir dans,
ama benden bir şeyler götürüyor,
biliyorum
sol penceremde yağmur vuruşları alnım
üşüyor
kapıyorum gözlerimi,
çocuklar imge dolu kağıtan
gemiler salıyor denize sevdiğim
şiiirler doğuyor, deniz ecelsiz ölüyor
sırt üstü yatan mavi bulut
gibi
boylu boyunca, hüzünlü, ağlamaklı,
vakitsiz
iki damla yaş dökülüyor üşüyen
alnımdan
ve ben yine seni özlüyorum sevdiğim.

Tenimdeki ülkenin düşü

Kapatıyorum gözlerimi
düştüğüm yolculuğun içinde
başka bir düşte tekerlek izleri
ovaların altın sarısına düşüyor benim
kız çocukları bağırıyor, rüzgar susuyor
" burası Ruha, Harran burası, biliyor
musun?
Güneşin hiç solmayacağı ülke"
yola düşmüş pencereden bakıyorum
el sallıyor akşamın vitrin mavisini,
susuyorum

rüzgar konuşuyor, alnım buz tutmuş,
yine üşüyorum.
Yollara düşüyorum, ellerim çıplak bir
bozkır
hemen önümde aşk gözlü Fıratım.
Aşk: avucumda can veren yavru kuşun
çırpınışı kalp atışlarım
Yakamozlar düşüyor asfaltın ıslak
rengine
ve penceremde yağmur vuruşları.
Hayır!
Kapatmıyorum pencerenin örtülerini
alnım üşümeli, yine üşümeli!

Tarihin bize ölümcül aşkı

Kerbela sabrını büyütüyorum içimde
göğsümde taşıdığım gül değil
Hasan, Hüseyinin kuma bulanmış kellesi
ve kum kırmızı bir aşka susamış
"kaderi" diyor birisi "bu ülkenin"
ama biliyorum,
nicedir kaderin zulümle yer
değiştirdiğini.

Bendeki annemin ülkesi

Çırlıçıplak bir güne soyunuyor gerçek
işte orada Ruha ve kadın çılgılığı Amara.
Amara! Benim ülkem Amara!
doğacağım ve evleneceğim yurdum
Amara benim ülkem, konağım, kıl obam
annemin geçmişi, geleceğim, kanayan
yaram.
Ve sen sevdiğim, yalnızlıkta büyüyenim
ve ben sevdiğim, yalnızlığında
küçülüyorum,
biliyorum.

Ölü dünyanın dilsiz tanrıları

Dünya durdu sen gideli sevdiğim
yıkılası limanlarımıza
küfür yüklü gemiler demir atıyor
ve gökten tanrı ölüleri iniyor
doğum yapan topraklarımıza
kanayan toprak kirleniyor, ayak izleri
lanet
dillerinde ağu gizli şerbet
şarabımızda üç damla kan ve kör cesaret
ne gören oldu bizi, ne duyan, nede bilen
zaman alabora olacak gemi gibi sarhoş

ve sen sevdiğim, biliyorum
kör bir çarımhta kanyor bedenim.

Rençberlerin ağlayışı çocukların umudu

Yollara düşüyorum
tek başına kalmış bir yalnızlık penceremde
perdeler küskün bana
buğday tarlaları uzağımdan geçiyor
bakır taslarda ayran eken rençberler
yan dönmüş yüzünü, göz zulasında ağlayış
ama çocuklar sevdiğim, çocuklar imge yüzlü gemiler yapıyor kağıttan denizin yarasındaki tuza,
lal kanatlarla uçan martılara bırakıyor.

Doksan dokuz boğa

Yollardayım
kör bir duman sarıyor düşlerimi
depreşen toprak değil sevdiğim, yüreğimdir
hasret isimli kız çocuğunun doğumunda biliyorum aya yürek vermiş sevgilim doksan dokuz boğanın boynuzunda devinip duran sağır, dilsiz dünya dar gelir sana
doksan dokuz boğa esmer tenli ülkede öldü.
Tanrı doksan dokuz sıfatını yalan çağırın minarede astı.
Ayetler, bıçak sırtı gibi suskun şimdi

Aşkın sitemi

Aşkı bilirim
ana memesine sarılan çocuk kadar güzeldir
sitemimi bağışla sevdiğim, ama hep hatırlarım
gözlerimin gözlerine hiç değmediğini bilirim,
sabrı,
incir yaprağında büyüten ananın oğlusun.
Ama ya gözlerim,
gözlerime sabrı nasıl anlatayım
Eyüp değilim ki sevdiğim.

Cihanın nar yanaklı kızı

Ey Amara!
Cihanın saçına nar çiçeği takan kızısın tüm kılıçlar sana çekilir, seccadeler sana açılır
Şengal dağı eteğinde gül kokusu göğsüne yar gibi baş koymuş Melekê
Tawus
ak sakallarını tarar omuzunda senin Pir Sultan
yüzündeki nura dergah ikrar etti seni İbrahimin uzun örüklü Annesi.
Yani doğacağım ülke,
büyüyeceğim toprak Amara!

Aşkır seni özleten

Sevdiğim!
Sen gideli geride aforoz edilmiş bir iklim ve zamanın lal bohçalarda yitik kırıntıları
penceremde bir öykü:
Kabilin Habil'de orak yarası.
Akrebin zehirini biliyorum öfkemde kurutabilmek için bir denizi,
yada mavisine tuz katmak için bir denizin
martıları sevmek için uçmayı öğreniyorum
mavi ye boyuyorum gözlerimi yine de gözlerine aşğım
senin.
Dilimde
esaretine yenik solgun kelimeler olsa da yinede sevgilim, seni düşünmek, seni özlemek,
seni sevmek toprağın çatlamış dudaklarını
öpen yağmur kadar güzel ve aşk.

Simyacının sanatı: üç harf

Avucuma bakıyorum
Annemin rewan atına binmiş simyacı
Patiska mavisine denize işlediği
O altın üç harf...

AN JÛYANEKE AZAD
AN SEREKI BI ROME

Öcalana Özgürlük

Kürdistana Özgürlük

